

အနုပညာ

ကာရန်မဲ့ နိဒါန်း

(ဝတ္ထုတို ၁၀၀ ည်း မှ)

အမှတ် (၄၀)၊ (၄)လွှာ၊ ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

 - ၅၄၀၀၄၆

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး

အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကိုနှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီး သူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

စာအုပ် (၁)

ကျွန်း

ကာရန်မဲ့နိဒါန်း

(ဝတ္ထုတိုစုစည်းမှု)

၊

အမှတ်(၄၀)၊ (၄)လွှာ၊ ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊
ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

- ၅၄၀၀၄၆

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၈၅/၂၀၀၂ (၆)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၂၅/၂၀၀၂ (၆)

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

စံတိုင်း

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

ထုတ်ဝေသည့်ကာလ

ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၀၃ ခုနှစ်

အုပ်ရေ

(၅၀၀)

အတွင်းဖလင်

ရွှေရေ

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသန်းမောင်၊ မိုးဝေစာပေ(၀၅၄၈)

အမှတ်(၁၇၈)၊ ဦးချစ်မောင်လမ်း၊ ဂွတ္တလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းသားပုံနှိပ်သူ

ဦးခင်မောင်မြင့်၊ တွတ်ပီရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်(၀၆၇၀၂)

အမှတ်(၄/က)အဝေရာလမ်း၊ ဘောက်ထော်

ရန်ကင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

စာအုပ်ချုပ်

ဂျော်နီ

တစ်အုပ်

၃၅၀ ကျပ်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၈၅/၂၀၀၂ (၆)

အတွက်

တွင်းဝန်

စာအုပ်ထုတ်ဝေမှု

ပြန်လည်ပေးအပ်သည်။

မာတိကာ

အပိုင်း(၁) အတိုဆုံးဝတ္ထုများ

၁။ အမှားအယွင်း	၉
၂။ ကြေကွဲဝတ္ထုတို	၁၉
၃။ ရေများရာမှာ မိုးတွေရွာ	၂၂
၄။ ကြားလူ	၂၅
၅။ ရောင်းစားခံရခြင်း	၂၉
၆။ ခုတုံး	၃၄
၇။ အလှည့်	၃၉
၈။ ကုသိုလ်နှင့် အလှ	၄၃
၉။ ရသပြောင်းလဲခြင်း	၄၈

မာတိကာ

အပိုင်း(၂) ဝတ္ထုတိုများ

၁။ ချစ်တတ်ပြီလေ	၅၂
၂။ ကာရန်မဲ့	၆၉
၃။ အချစ်မရှိရင်	၇၇
၄။ ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက်အကြောင်း	၉၆
၅။ ချောက်ချားတဲ့ည	၁၁၁
၆။ အချစ်မဟုတ်ဘူးနော်	၁၂၅
၇။ အတ္တရဲ့ညည်းညူသံ	၁၃၈
၈။ အနာဂတ်သစ်ရဲ့နိဒါန်း	၁၄၇
၉။ ဆိုင်ဘာချစ်သူ	၁၇၂
၁၀။ ကံကောင်းပါရစေ	၁၉၆
၁၁။ ကိန်းဂဏန်းများ၏ လျှို့ဝှက်ချက်	၂၁၂
၁၂။ အိမ်တွင်းသံတမန်	၂၂၇

အပိုင်း(၁)

အတိုဆုံးဝတ္ထုတိုများ

အမှားအယွင်း

“တူ...တူ...”

“ဟယ်လို အမိန့်ရှိပါရှင်...”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မ ဆရာစိုးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ ပါ...”

တစ်ဖက်မှ မိန်းကလေးသံကြောင့် ဒေါ်မိမိတင်၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုများ ဒေါသအဖြစ် ပြောင်းကာ ငယ်ထိပ် သို့ တက်ဆောင့်လေတော့သည်။

“ဆရာစိုး မရှိပါဘူး...”

ထိန်းထားသည့်ကြားထဲမှ လေသံက မာကျောနေ သည်။

“ဆရာ ဘယ်အချိန်လောက်များ ပြန်ရောက်မလဲ သိပါရစေရှင်...”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ပါဘူးရှင်...”

ဖုန်းခွက်ကို ဆောင့်ကာ ချလိုက်မိသည်။ သည် မိန်းကလေးက ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်သူလဲ၊ သားလေးနဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်သလဲဟုပါ တစ်ဆက်တည်း တွေးနေမိသည်။

ဒီလိုပါပဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် သားလေးထံ ဖုန်းဆက်တိုင်း သူမ ပူပန်သောကတွေ ပွားနေကျ။ အမှန်တော့ သူမ ချစ်မြတ်နိုးစွာ သားလေးဟုခေါ်သည့် စိုးမောင်မောင်မှာ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်ရုံမျှမက အရွယ်လွန်ကာ အသက်သုံးဆယ်အရွယ်ကို အတော်လေး စွန်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မိခင်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မိမိ၏ သားကလေးကို ကလေးဟုသာ မြင်သေးသည်။ သူမမှာ သားသမီးလေးယောက် ရှိသော်လည်း သားကတော့ တစ်ဦးတည်းသာ ပါသဖြင့် သည်သားကလေးကိုသာ စုပုံပြီး အားကိုးကာ ချစ်နေရသည်။ ထို့ကြောင့် ဒီသားကလေးကို အိမ်ထောင်ပြုမသွားစေချင်ပေ။ ကလေးတွေရဲ့အဖေ မရှိတော့ ကတည်းက သူမတို့အိမ်၏ စီးပွားရေးအခြေအနေအတော်လေး ယိုင်နဲ့နေခဲ့သည်။ သားလေးဘွဲ့ရပြီး အလုပ်ဝင်မှသာ ပြန်လည်ကာ အသက်ရှူချောင်လာခဲ့

သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သားလေး မိန်းမယူပြီး သူမတို့ကို ပစ်သွားမှာ သူမ သေမလောက် ကြောက်သည်။

သားလေးကလည်း လိမ္မာရှာပါသည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက ရည်းစားထားသည်ဟု တစ်ခါမှ မကြားဖူးခဲ့။ သားမိန်းမယူလို့ မေမေနဲ့ မတည့်ရင် မေမေ စိတ်ဆင်းရဲမှာစိုးလို့ ဘယ်တော့မှ မိန်းမ မယူဘူးဟု မကြာမကြာဆိုတတ်သည်။ သူဘယ်လိုပြောပြော မိန်းကလေးများနှင့် ရောရောနှောနှော နေတတ်သော သူ့အကျင့်ကြောင့် သူမ ရင်ထဲက ပူပန်သောကတွေကတော့ ပျောက်ပျက်မသွားပါ။ ထိုပူပန်မှုများက သားကို မိန်းကလေးတစ်ဦးဦးနှင့် တွေ့ရတိုင်း ဒါမှမဟုတ် သားထံ မိန်းကလေးတစ်ဦးဦး ဖုန်းဆက်တိုင်း ပိုမိုအံ့ကြွလာတတ်မြဲ ဖြစ်သည်။

အခုလည်း သက်ပြင်းတချချဖြင့် သားအလာကို မျှော်နေမိသည်။ သားလေးလာမှ ဖုန်းဆက်တာ ဘယ်သူလဲဟု မေးရမည်။ ဟော...ဟိုမှာ လာနေပါပြီ။ သူမ၏ ချစ်လှစွာသော သားကလေး။

“မေမေ နေကောင်းရဲ့လား...”

သားလေးက သူမအပါးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း မေးနေကျအတိုင်း မေးသည်။

“မေမေ နေကောင်းပါတယ်ကွယ်... သားရော ပင်ပန်းနေပြီလား... ဒီနေ့ အိမ်ပြန်နောက်ကျတယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် မေမေရေ... အလုပ်တွေ မပြတ်တာနဲ့ နောက်ကျသွားတာ... မနက်ဖြန် ဘော့စ်ရောက်မယ်ဆိုတော့ သူလာရင် အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်အောင် လုပ်ထားရတယ်လေ...”

သားလေးတို့ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်က ဩစတြေးလျနိုင်ငံတွင် နေထိုင်သူ မြန်မာလူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သားက ကုမ္ပဏီ၏ စီမံခန့်ခွဲအုပ်ချုပ်သူဆိုတော့လည်း အလုပ်များရှာပေမပေါ့။

“ဪ... ဒါနဲ့ စောစောက သားကို မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖုန်းဆက်တယ်... ဘယ်သူလဲဆိုတာတော့ မေမေ မေးမထားလိုက်မိဘူး...”

ပြောရင်းမှ သား၏ မျက်နှာအရိပ်အကဲကို စိုးရိမ်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ သားက...

“သဲသဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်... မနက်ဖြန် ဘော့စ်ကို ကြိုဖို့ အချိန်မေးဖို့ ဆက်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်... ကိစ္စမရှိပါဘူး... ခဏနေမှ သားပြန်ဆက်လိုက်မယ်...”ဟုဆိုသည်။

သဲသဲဆိုတာက သား၏ စက္ကဝါရီ ဖြစ်သည်။ အဲဒီ

ကောင်မလေးကို သူမ တစ်ခါ တွေ့ဖူးသည်။ သူမ၏ သွက်လက်ရဲတင်းသည့် အသွင်သဏ္ဌာန်နှင့် ခေတ်လွန် နေသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုများကို သတိရလိုက်သည်။ အဲဒီ ကောင် မလေးကို များ မတော် လို့ ချွေးမ တော်နေရရင်...စိတ်မသက်သာစွာ ခေါင်းကို ခါယမ်း လိုက်မိသည်။

“မေမေ ဘာတွေများ ခေါင်းခါနေရတာလဲ... ဘာ လဲ သားကို စိတ်ပူနေပြန်ပြီလား... အလကား သွေးတွေ တိုးနေဦးမယ်... မေမေ့ကို သားလူပျိုကြီး လုပ်ပါ့မယ် လို့ ကတိပေးထားပြီးပြီပဲဗျာ...မေမေ သားကို မယုံဘူး လား...ပြော”

“မေမေ သားလေးကို ယုံပါတယ်ကွယ်... ဒါပေ မယ့် လူ့စိတ်ဆိုတာ ပြောရခက်တယ် မဟုတ်လား... တော်ကြာ မိန်းမလည်တွေနဲ့ တွေ့သွားရင် မေမေ ရင် ကျိုးရမှာ...”

“သား ဒီတစ်သက် ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ် ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူး... အဲဒါကိုတော့ မေမေ ရဲရဲသာ ယုံထား... ကဲ သား ရေသွားချိုးလိုက်ဦးမယ်...”

“အေး...အေး...”

သားလေး၏ နှုတ်ဖျားမှ သည်လိုစကားမျိုးကြား

ရတော့လည်း ဒေါ်မိမိတင် ရင်အေးရပါသည်။ အိမ်ထဲ
ဝင်သွားသောသားလေး၏ ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း သူမ
သားလေးအပေါ်မှာ တရားရဲ့လားဟု တွေးနေမိ
ပြန်သည်။ သူလည်း အချိန်တန် အရွယ်ရောက်သူတို့
ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း အိမ်ထောင်ပြုချင်ရှာမှာပါပဲ။ အမေကို
ချစ်လွန်းလို့သာ ငဲ့ညှာနေရရှာတာ နေမှာ။ ဒါပေမယ့်
သူမရဲ့ အတ္တတွေက သားလေး အိမ်ထောင်ပြုများ ပြု
သွားရင် ဆိုတဲ့ အတွေးကိုတောင် လက်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်
နေသည်။ သားလေး၏ ဒီတစ်သက် မိန်းမမယူတော့
ဘူးဆိုတဲ့စကား မှန်ပါစေဟုသာ အတ္တလွန်ကဲစွာ
ဆုတောင်းနေမိတော့သည်။

“တူ...တူ...”

သားလေးမရှိပါဘူးဆိုမှ ဖုန်းတွေက လာပဲလာ
နိုင်လွန်းသည်။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးသံတွေချည်း။
သမီးတွေကလည်း အလုပ်သွားနေကြသည်မို့ ဒီဖုန်း
တွေကို မကိုင်ချင်ပါဘဲနှင့် ကိုင်နေရသည်။

သားလေးက သူ့ဘော့စ်နှင့်အတူ အခြားမြို့ကြီးများရှိ ကုမ္ပဏီရုံးခွဲများထံ လိုက်သွားရသည်။ သွားစဉ်က တစ်ပတ်ခန့်သာ ကြာမည်ဟု ပြောသွားသော်လည်း မော်လမြိုင်ရှိ ရုံးခွဲတွင် ပြဿနာတစ်ခု ရှိသဖြင့် ရက်အနည်းငယ် ထပ်ကြာမည်ဟု မနေ့က ဖုန်းဆက်ပြောသည်။

“ဟယ်လို အမိနဲ့ရှိပါ”

“ဪ ဆရာစိုးတို့ အိမ်ကလား မသိဘူး...”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာစိုး ပြန်မရောက်သေးပါဘူး...ဘယ်နေ့ ပြန်ရောက်မလဲဆိုတာကိုလည်း မသိပါဘူး... ဒါပဲ သိချင်တာ မဟုတ်လား...”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့...”

တစ်ဖက်မှ ကမန်းကတန်း ဖုန်းချသွားသည်။

ခုံပေါ်တွင် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ထိုင်ချကာ စိပ်လက်စ ပုတီးကို ပြန်ကိုင်လိုက်သည်။ သို့သော် ဒေါသက ရုတ်တရက် မပြေနိုင်။

“တူ...တူ...”

“လာပြန်ပြီ ဒီဖုန်းက...”

ပါးစပ်မှ မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ဟယ်လို...”

“စိုးတို့အိမ်ကလား ဟင်...”

အသံက ယောက်ျားလေးသံမို့ အတော်စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်... ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ...”

ဒေါ်မိမိတင်၏ အသံက လွန်စွာ စိတ်ရှည်ချိုသာနေသည်။ သားကို စိုးဟုပင် ခေါ်သည်ဆိုတော့ အတော်ရင်းနှီးသူ ဖြစ်ပေမည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းထဲက တစ်ယောက်ယောက်များလား။

“ဟိုဒင်းလေ... စိုး ပြန်မရောက်သေးဘူးလားလို့ ဆက်ကြည့်တာပါ...”

“ပြန်မလာသေးဘူးလို့ မနေ့က ဖုန်းဆက်တယ်ကွယ့်...တစ်ပတ်လောက်တော့ ကြာမယ် ထင်တယ်... အတိအကျတော့မသိဘူးကွယ့်...ဒါနဲ့ သားက ဘယ်သူများလဲ မသိဘူး...”

သူမသိသော သားသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်များလားဟု မေးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် သက်ဦးပါ အန်တီ...စိုး ပြောထားလား မသိဘူး...”

“သားလေးကတော့ တစ်ခါမှ ပြောသံ မကြားမိဘူး...အန်တီ မေ့နေလို့လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပါ...”

ဟင်း ဟင်း အသက်က ကြီးလာပြီလေ... သားလေးနဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းပဲလား...”

ဒေါ်မိမိတင်၏ လေသံနှင့် စကားလုံးများကို ကြားရပါက ကိစ္စရှိ၍ ဖုန်းဆက်တိုင်း အအော်ခံနေရသော မိန်းကလေးများ ဘယ်လောက် စိတ်ဆိုးလိုက်မလဲ။

“မဟုတ်ပါဘူး...စိုး မပြောရသေးဘူးထင်တယ်၊ ကျွန်တော်က စိုးရဲ့ ချစ်သူပါ...”

ဒေါ်မိမိတင် ကိုယ့်နားကို ကိုယ်မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ဘာရယ်...အန်တီကို မနောက်ပါနဲ့သားရယ်”

“အန်တီ မယုံရင် စိုးလာတော့ မေးကြည့်ပါ... ကျွန်တော်တို့ ချစ်နေကြတာ ကြာပြီ...”

လိုင်းပြတ်တောက်သွားသော ဖုန်းခွက်ကို ကြည့်ရင်း ဝိုင်တွေနေမိသည်။ မိန်းကလေးများနှင့် ရောနှောပေါင်းသင်းသော်လည်း စိတ်မဝင်စားရသော အကြောင်းအရင်းကို သဘောပေါက်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဟန်အမူအရာ နွဲ့တတ်သော်လည်း မိန်းကလေးများ ကြားတွင် ကြီးပြင်းရသောကြောင့်ဟုသာ ယူဆပြီး ပေါ့ပေါ့ဆဆသာ သဘောထားခဲ့သည်။ သား အိမ်ထောင်ပြုသွားမှာ စိုးရိမ်ပြီး မိန်းကလေးများနှင့် တရင်း

တနှီး နေတတ်ခြင်းကိုသာ အရေးထားပြီး ပူပင်နေခဲ့
မိသည်။ အခုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့။

နောက်ဆို သားထံ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်
ဖုန်းဆက်တိုင်း သူမ ရင်ပူရတော့မည် ထင်သည်။

(မဟေသီမဂ္ဂဇင်း၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၀၀)

ကြေကွဲဝတ္ထုတို့

ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဆိုတာ စာရေးသူတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံး
သွေးစက်တွေနဲ့ ဖန်တီးထားတဲ့အရာတစ်ခုပါ။ အရွေး
ခံရသည်ဖြစ်စေ၊ အပယ်ခံရသည်ဖြစ်စေ အဲဒီဝတ္ထု
ကလေးက စာရေးသူအတွက်တော့ ဘယ်လိုမှ တန်ဖိုး
ဖြစ်လို့မရဘူးဆိုတာ စာရေးသူတိုင်း နားလည်စွာ
ကိုယ်ချင်းစာလို့ ရမှာပါ။

သူမလို ကလောင်သစ်တစ်ယောက် အကြောက်
ဆုံးကတော့ ကိုယ်ပို့တဲ့ဝတ္ထုကို ရွေးမှာ၊ မရွေးမှာထက်
မဖတ်ဘဲ ချောင်ထိုးလိုက်မှာကိုပါပဲ။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး
တွေ မကြာခဏ ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ ကြားဖူးနားဝ ရှိထား
တဲ့သူမခမျာ သူမရဲ့ဝတ္ထုတိုကလေးတွေကို မဂ္ဂဇင်းတိုက်
ပို့မယ့်အစား နှမြောစိတ်နဲ့ စိုးရွံ့စွာ သိမ်းဆည်းထားမိ
ပါတယ်။

သူမရဲ့ အကြောက်လွန်မှုကို ဖြေရှင်းဖို့ သူမရဲ့အချစ် ဆုံးသူငယ်ချင်းက အကြံတစ်ခုပေးပါတယ်။ အဲဒါက တော့ သူမနဲ့ ငယ်စဉ်က အထက်တန်းကျောင်းမှာ အတူတူ တက်ခဲ့ဖူးတဲ့ လက်ရှိလုံးချင်းလောကမှာ နာမည်ရနေတဲ့ စာရေးဆရာမလေးကို အကူအညီတောင်းဖို့ပါပဲ။ သူမကနေတစ်ဆင့် ပို့တော့ အနည်းဆုံး အားနာပါးနာနဲ့ ဖတ်မှာပေါ့လို့ သူငယ်ချင်းက ဆိုပါတယ်။ သူမအနေနဲ့ ကလည်း သူမရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ဒီအတိုင်း သိမ်းထားမယ့် အတူတူ စမ်းကြည့်တာမဆိုးဘူးလို့ တွေးပြီး အဲဒီစာရေးဆရာမလေးဆီကို ချဉ်းကပ်ပြီး အကူအညီတောင်းခဲ့ပါတယ်။ သူမကလည်း လိုလိုလားလားနဲ့ လက်ခံလိုက်တာမို့ သူမအရမ်းပျော်သွားပြီး ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် စတင်ပေးပို့ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် သူမရဲ့ဝတ္ထုလေး ရွေး မရွေး ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို တစ်လကြာလည်း မကြား၊ နှစ်လကြာလည်း မကြားမို့ သူမ စိတ်ပူစ ပြုလာပါတယ်။ စာရေးဆရာမလေးကို မေးတော့လည်း “မအားသေးလို့ဖြစ်မှာပါ၊ ဖတ်နေပါတယ်” စတဲ့ ဝေဝေဝါးဝါး အဖြေတွေကိုသာ ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ကြာတော့ သူမလည်း “ဪ... ငါ့ဝတ္ထုကိုတော့ မကောင်းလို့ ပယ်လိုက်ပြီထင်တယ်၊

သူပြောရမှာ အားနာနေလို့ ဖြစ်မှာပါ”လို့ တွေးပြီး မေ့မေ့ ပျောက်ပျောက်ပဲ နေလိုက်ပါတယ်။

ခြောက်လခန့်အကြာမှာ သူမရေးဖြစ်သမျှ ဝတ္ထုတွေကို ပေးဖတ်နေကျ သူမရဲ့တစ်ဦးတည်းသော ပရိသတ်ဖြစ်သူ သူငယ်ချင်းက သူမဆီ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ် ယူလာပြီး “ဒီမှာ နင့်ဝတ္ထုပါလာပြီ...” လို့ မျက်နှာမကောင်းစွာနဲ့ ပြောပါတယ်။

သူမက “ဟင်...ဟုတ်လား”ဆိုပြီး မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဝမ်းသာအားရ လှမ်းယူလိုက်ပါတယ်။ သူပြတုံ့စာမျက်နှာပါတဲ့ ဝတ္ထုတိုကလေးက သူမရွေးချယ်ထားတဲ့ ခေါင်းစဉ်အစစ်ပါ။ အထဲက စာသားတွေကလည်း သူမ အခါခါ အထပ်ထပ် စိတ်ကြိုက်မဖြစ်ဖြစ်အောင် ပြင်ခဲ့တဲ့ စာသားတွေပါပဲ။ နည်းနည်းလေးတောင် မလွဲပါဘူး။ အဲ... လွဲနေတာက တစ်ခုတည်းပါ။ အဲဒါကတော့ စာရေးသူရဲ့ အမည်နေရာမှာ သူမရဲ့ နာမည်အစား သူမဝတ္ထုကို မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို ပို့ပေးပါမယ်ဆိုတဲ့ နာမည်ရ စာရေးဆရာမလေးရဲ့ နာမည်ဖြစ်နေတာလေးတစ်ခုပါပဲ။

(လုံမလေးမဂ္ဂဇင်း၊ ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၀၁)

ရေများရာမှာ မိုးတွေရွာ

“မေရေ... ရှေ့အပတ်ကျရင် မောင်တို့ရုံးက စာရေးလေးရဲ့ မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေး ရှိတယ်ကွ...သူ့ခမျာ ချို့တဲ့ရှာတယ်... တစ်ထောင်လောက်တော့ လက်ဖွဲ့ လိုက်ရအောင်နော်”

“ဘာရှင့် အိမ်မှာ ဒီလောက် အကုန်အကျတွေ များ နေတာ မသိဘူးလား... ငါးရာလောက်ဆို တော်ပြီပေါ့ တကတဲတော် ကိုယ့်ကိုကိုယ် သူဌေးကြီးများ မှတ်နေ သလား... ကလေးတွေရဲ့ကျောင်းစရိတ်၊ စားစရိတ်၊ နေစရိတ်တွေကို ကျုပ်တော်ရှာတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ဘယ်လို လောက်အောင် ဖြည့်ဆည်းနေရတယ်ထင်လဲ...ဒီမှာ ဆံပင်တွေတောင် ဖြူကုန်ပြီရှင့်... သိရဲ့လား”

သူ့ဘာသာသူ အသက်ကြီး၍ ဖြူလာသော ဆံပင်များကို ပြပြီး ညည်းညူရေရွတ်နေသော ဇနီးဖြစ်သူ၏ အသံကို မခံနိုင်တော့သဖြင့်...

“အေးပါကွာ...ငါးရာလောက်ဆို တော်ပါပြီ” ဟု စကားကို လျှောချကာ ဦးလေးမောင်တစ်ယောက်နားပူသံနှင့် ဝေးမည့်နေရာသို့ ခပ်မြန်မြန် ထွက်ခဲ့လေသည်။ သူ့ရင်ထဲမှာတော့ သိပ်မကောင်းလှ။ အခု မင်္ဂလာဆောင်မည့် စာရေးလေးက ရိုးသားသည်။ အလုပ်ကိုလည်း ကြိုးစားသည်။ အလိုက်လည်း သိတတ်သည်မို့ ငွေကြေးလိုအပ်သည့် အခုလို တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်မည့်အချိန်မျိုးတွင် အနည်းဆုံး တစ်ထောင်လောက်တော့ လက်ဖွဲ့ချင်မိသည်။ သို့သော် ဦးလေးမောင် ဘာမှ မတတ်နိုင်။ သူက သူ့မိန်းမရဲ့ဩဇာကို လွန်ဆန်နိုင်သူမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

အခုတလော မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာတွေ ဆက်နေသဖြင့် ဦးလေးမောင်တစ်ယောက် သူရလာသော ဖိတ်စာကို မိန်းမလက်ထဲ ထည့်ပေးရင်း...

“မေရေ...ဒီမှာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် သမီးရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ၊ ဆီဒုံးနားမှာ လုပ်မှာ... နှစ်ထောင်လောက်တော့ လက်ဖွဲ့မှ ကောင်းမယ် ထင် တယ်ဟေ့...”ဟု မရဲတရဲ ပြောလိုက်သည်။

“တော်ရူးနေသလား...ဒီလို မင်္ဂလာပွဲမျိုးကို ငွေ လေးနှစ်ထောင်လောက် လက်ဖွဲ့လို့ သင့်တော်ပါ့မလား ပြန်စဉ်းစားပါဦး... အနည်းဆုံး ငါးထောင်လောက် တော့ဖွဲ့မှပေါ့...သူများတွေဆို ဒီထက်တောင် ဖွဲ့ကြ သေးတာ”

“ဟ မေရေ... သူတို့က ရှိတဲ့သူတွေ... ဘယ် လောက်ပဲဖွဲ့ဖွဲ့ ကိစ္စရှိတဲ့သူတွေ မဟုတ်ဘူး...”

“ရှိတဲ့သူတွေမို့ ပြောနေတာပေါ့...အားလုံးထဲ မှာ မေတို့ လက်ဖွဲ့တာ အနည်းဆုံးပဲဆိုတာမျိုး အပြော မခံနိုင်ဘူးလေ...”

သူ့ရုံးစာရေးလေးကို တစ်ထောင်လက်ဖွဲ့ရန် ငြင်း ဆန်ခဲ့သူ သူ့မိန်းမကို ဦးလေးမောင်တစ်ယောက် နား မလည်နိုင်စွာ ငေးကြည့်နေမိလေတော့သည်။

(ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ မတ်လ၊ ၂၀၀၁)

ကြားလူ

စာရေးဆရာလုပ်ချင်ရင် အရာရာကို မြင်တတ်
ကြည့်တတ်၊ မှတ်သားတတ်ရတယ်ဆိုတဲ့ ဆရာကြီး
များရဲ့ သြဝါဒအတိုင်း ကျွန်မ ဖရဲသီးစိတ်ဝယ်စားရင်းနဲ့
ဖရဲသီးသည် ကောင်မလေးကို အင်တာဗျူးလိုက်
ပါတယ်။ ရင်းနှီးအောင် နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊
ဘယ်မှာနေလဲ၊ မောင်နှမ ဘယ်နှယောက်ရှိလဲက
စပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းကို စတင်စပ်စု
ပါတော့တယ်။

တစ်နေ့လယ်လောက်ဖိုးရောင်းရလဲ၊ဘယ်လောက်
အမြတ်ကျန်သလဲ အစရှိတဲ့ မေးခွန်းတွေကိုတော့
ကောင်မလေးက တိုက်ရိုက်မဖြေပါဘူး။ အမျိုးမျိုး

လှည့်ပတ်မေးပေမယ့် “ဒီလိုပါပဲ အစ်မရယ်...လောက်ရုံ ပါပဲ...” ဆိုတဲ့ စကားထက် ပိုမရပါဘူး... ဗျူးသူကိုယ် တိုင်က ညံ့တာလည်း ပါပေလိမ့်မပေါ့။ “(၈) တန်း နှစ်မှာ ကျောင်းထွက်ခဲ့တယ်” ဆိုတဲ့ စကားရယ်၊ “သမီး တို့ဆင်းရဲတာ ဟိုဘဝက ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ မလုပ် ခဲ့လို့ ဖြစ်မှာပေါ့...” ဆိုတဲ့ စကားရယ်ကြောင့် ပညာ လေး အတန်အသင့်ရှိသလို ဘာသာရေးလေးလည်း တီးမိခေါက်မိပုံရတယ်လို့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် မှတ်ချက် ချလိုက်မိပါတယ်။

သူ မပြောချင်တာကို အတင်းမမေးချင်တော့တာ နဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ ဖရဲသီးစိတ်တွေကို ယူပြီး နှုတ်ဆက် လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်ကလေးမှာ ဖရဲသီးသည် ကောင်မလေးရှေ့ ရောက်လာသူက အလှူခံတစ်ဦး၊ အခြားသူတစ်ဦးသာဆိုရင် ကျွန်မ သေသေချာချာ သိမှာ မဟုတ်။ အဲဒီလူကိုတော့ မကြာခဏ မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးနေရုံသာမက သူဘယ်နေရာမှာ နေတယ်၊ ဘာလုပ်တယ်ကအစ သိထားသူ တစ်ယောက်က အကြောင်းစုံ ပြောပြခဲ့ဖူးတာမို့ ကျွန်မ ရင်ထဲပူသွား ပါတယ်။

“ဒါအစစ်အမှန် မဟုတ်ဘူး... လူလိမ်... ပိုက်ဆံ

မထည့်နဲ့...”

ပြောဖို့ ကြံစည်နေတဲ့ စကားတွေ လည်ချောင်းဝမှာပဲ ပျောက်ပျက်သွားပါတယ်။ ကောင်မလေးက ပိုက်ဆံထည့်ပြီး သွားပြီလေ။ သူ တစ်နေကုန် ပင်ပင် ပန်းပန်း ရှာထားရတဲ့ ပိုက်ဆံလေး။ ဖရဲသီးစိတ်သည် တစ်ယောက်ရဲ့ဝင်ငွေ တစ်နေ့ ဘယ်လောက်ရှိနိုင်ပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ မောင်နှမက ခြောက်ယောက်တောင် တဲ့။ ကျွန်မကြားထဲက နှမြောစိတ်တွေ ဝင်နေမိပါတယ်။ နောက် ဒီလူကို ပိုက်ဆံမထည့်ဖို့ ပြောရမလား။ ဒီလို လှူလိုက်တာ ကုသိုလ်ရပါ့မလား။

အို...စိတ်သာ ပဓာနလို့ ဘုရားဟောခဲ့တာပဲ။ သူ့ဘက်က စိတ်ထားစင်ကြယ်စွာနဲ့ လှူလိုက်တာပဲ။ သူက သူ့ကုသိုလ် သူရပြီး လိမ်တဲ့သူကလည်း သူ့အကုသိုလ်သူရမှာပေါ့။ ငါ ဘာမှ ကြားဝင်နေဖို့ မလိုဘူး။ ငါ ပြောလိုက်မှ သူ့ရင်ထဲက ကုသိုလ်စိတ်ကလေး ပျောက်သွားဦးမယ်။

မဟုတ်သေးဘူး။ သူက ပိုက်ဆံပေါနေတဲ့ လူမှ မဟုတ်တာ။ တခြားသူတွေအတွက် ကိစ္စ မရှိပေမယ့် သူ့အတွက်က ကိစ္စရှိတယ်လေ။ နောက် ဒါမျိုး ထပ် မဖြစ်ရအောင် ငါ ပြောသင့်တယ်။

အဲဒီနေရာက တစ်လှမ်းချင်း၊ လေးလံစွာ ထွက်ခွာ
ခဲ့တဲ့အချိန်အထိ ကျွန်မရဲ့ ဒွိဟစိတ်မှာ ပြတ်သားတဲ့ အဖြေ
ပေါ်မလာသေး။

(ရွက်နုဝေမဂ္ဂဇင်း၊ ဧပြီလ၊ ၂၀၀၁)

ရောင်းစားခံရခြင်း

ဒီနေ့သည် သားဖွားမီးယပ်ဆောင်တွင်အလုပ်သင် ဆရာဝန်အဖြစ် သူမ(၂၄)နာရီဂျူတီကျသည့်ပထမဆုံး နေ့ရက်ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးနှစ်အပိုင်း(က)ကျောင်း သူဘဝက သူမတို့လို ကလေးအယောက် နှစ်ဆယ် မွေးရန် တာဝန်ပေးခြင်း ခံခဲ့ရသော်လည်း မွေးလူနာ နည်းသည့်ဆေးရုံမှာ တာဝန်ကျသည်က တစ်ကြောင်း၊ နီးရာဓားဖြစ်သည့် ကျောင်းတွင်းစာမေးပွဲများကို ဦးစား ပေးနေရသည်က တစ်ကြောင်း၊ လက်တွေ့ပိုင်း ကျွမ်း ကျင်ရန် အရေးပိုကြီးသည့် အလုပ်သင် ဆရာဝန်များကို ဦးစားပေးခဲ့ ရသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် တစ်ယောက်သာ ဟုတ်တိပတ်တိ မွေးဖြစ်ခဲ့သည်။

အခုတော့ လက်တွေ့ပိုင်းကိုသာ ဦးစားပေးရမည့် အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဘဝရောက်ခဲ့ပြီမို့ သူမ ကလေးမွေးပေးရန်အလွန်တက်ကြွနေသည်။ စည်းကမ်းအရ သူမ ဂျူတီရက်မှာ ရှိသည့် မွေးမည့်လူနာကိုသာ သူမ မွေးခွင့်ရမည်မို့ ဒီနေ့ မွေးမည့်လူနာ ရှိပါစေဟု စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဆုတောင်းနေမိသည်။

သူမ ဆုတောင်းပြည့်ပါသည်။ ညနေပိုင်းမှာ အသစ်တက်လာသည့် လူနာတစ်ဦးက သားအိမ်ဝ ပွင့်နေပြီမို့ သူမဂျူတီချိန် မကုန်မီ မွေးမှာ သေချာသည်။ သို့သော် သားဦးမို့ သာမန်ထက်တော့ ပိုကြာနိုင်သည်။ လူနာကို မွေးခန်းထဲ ပို့ခိုင်းပြီး နာရီဝက်တစ်ခါ သွေးပေါင်ချိန်၊ ကလေး၏နှလုံးခုန်သံ ပုံမှန်ဟုတ်မဟုတ် နားထောင်ရင်း တစ်ဖက်က ဝါဒွံထဲမှ အလုပ်များကို ပြေးလုပ်နေရသော်လည်း စိတ်တက်ကြွမှုကြောင့် သူမ မောသည်ဟု နည်းနည်းလေးမှ မထင်မိပါ။

ညဘက် အလုပ်တွေ ပြီး၍ ထမင်းစားနေစဉ် မွေးခန်းထဲမှ သူနာပြုဆရာမက...

“ဟက်ဆင်း၊ ဟက်ဆင်း...” ဟု အော်သဖြင့် ထမင်းဘူးပင် မပိတ်နိုင်ဘဲ မွေးခန်းသို့ ပြေးကာ လူနာကို မွေးစင်ပေါ် တင်ခိုင်းရသည်။ Head Seen ဆို

သည်မှာ ကလေးခေါင်းကို မြင်နေရပြီမို့ မွေးတော့မည် ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း သွေး မစဉ်ရန် အကာအကိိုဝတ်၊ နှာခေါင်းစီးတပ်၊ လက်ဆေး လက်အိတ်ဝတ်ပြီး အသင့်နေရာယူရသည်။ သားဦးမို့ လူနာခမျာ မညစ်တတ်ရှာ။ သူ့ကို ညစ်နည်း ပြောပြ ပြီး ချောတစ်ခါ ချောက်တစ်လှန့် အားကုန်လုလုဖြစ်မှ ကလေးက ထွက်လာတော့သည်။ လက်ထောက် ဆရာဝန်အစ်မတစ်ယောက်၏ “သူတို့ကို ပြောရင်း ကိုယ် ပါ ရောရောပြီး ညစ်နေမိတယ်” ဟူသော စကားကိုသတိရကာ သူမပါ ရောညစ်နေမိလို့ ဒီလောက် မောသွားတာလားဟု စဉ်းစားလိုက်မိသည်။ (၇) ပေါင် ရှိပြီး ကျန်းမာကာ ကိုယ်အင်္ဂါချို့ယွင်းချက် မရှိသော နီတာရဲလေးကို ကြည့်မိတော့ စောစောက ပင်ပန်းသမျှ တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်း မသိအောင် ပီတိတွေ ဝေဖြာသွားသည်။ အမေဖြစ်သူကို လုပ်ပေး စရာရှိသည်များ ဆက်လုပ်ပေး၊ မှာစရာရှိသည်များ မှာပြီး အောင်ပွဲရ စစ်သူကြီးကဲ့သို့ စိတ်တက်ကြွစွာဖြင့် သူမ ဝါဒွံထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့လေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် တာဝန်ကျ အလုပ်သင် ဆရာဝန်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ဝါဒွဲထဲမှ လူနာများ၏ အခြေအနေများကို လက်ထောက်ဆရာဝန်များနှင့် ဆရာဝန်ကြီးများ မလာမီ ကြိုကြည့်ထားရသည်။ မိမိ မွေးပေးထားသည့် လူနာကိုတော့ ပိုဂရုစိုက်ကာ ကလေးကို နို့တိုက်ပုံတိုက်နည်း၊ မွေးလမ်းကြောင်းချဲ့ ထားသည့် ဒဏ်ရာကို ဂရုစိုက်ပုံ စိုက်နည်းတို့ကို စိတ် မချနိုင်စွာ တတွတ်တွတ် မှာနေမိသည်။ အလုပ်သင် ဆရာဝန်ဘဝမှာ ပထမဆုံး မွေးပေးရသည့် ကလေး မဟုတ်လား။

သူမ ခြေရင်းခုတင်မှ လူနာကို ကြည့်နေစဉ် သူမ မွေးပေးသည့် ခုတင်နားမှ လူနာက...

“ဆရာဝန်မလေးက သိပ်သဘောကောင်းတာပဲ နော်...သူ မွေးပေးတဲ့လူနာကိုလည်း ဂရုစိုက်လိုက်တာ လွန်ရော...”ဟု လှမ်းပြောသံကို သူမ ကြားလိုက်ရ သည်။ ထိုအခါ သူမ၏မွေးလူနာက...

“ဒီလောက်တော့ လုပ်ရမှာပေါ့... သူ ပိုက်ဆံ ယူ ထားတာပဲဟာ...”ဟု ပြန်ပြောလိုက်သံ ကြားသဖြင့် သူမ ထိုလူနာကို တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဘာ...ဘာ...ဘယ်လို...ဒီဆေးရုံက အလကား

မွေးပေးတာပါ...ဆရာဝန်ကို ပိုက်ဆံ မပေးရပါဘူး”

“မသိပါဘူးကွယ်...ညက အန်တီကို အနီဝတ် ဆရာမလေးတစ်ယောက်က ဒေါက်တာ့ကို ပေးရမယ် ဆိုပြီး ပိုက်ဆံလာတောင်းသွားတာပဲကွဲ့...”

ဟု လူနာ၏အမေဖြစ်ဟန်တူသူက သူမကို အား နာဟန်ဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

ဒီဆေးရုံမှာ အနီဝတ်သူနာပြုဆရာမများကို တာဝန်မချ။ အနီဝတ်များက သူနာပြုအကူများသာဖြစ် ကြသည်။ သူမ သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။ ဒီလို ဇာတ် လမ်းမျိုးတွေကို မကြာခဏ ကြားဖူးခဲ့သော်လည်း သူမ ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခံစားရလိမ့်မည်ဟု တစ်ခါမှ မထင် ခဲ့မိသဖြင့် အမှတ်တမဲ့သာ နေခဲ့မိသည်။ အခုတော့ သူမ လက်ညှိုးထိုးကာ ရောင်းစားခံလိုက်ရလေပြီ။

မနေ့ညက သူမ ရရှိခဲ့ရသည့် ရွှင်လန်းတက်ကြွ မှုနှင့် ပီတိများ နေရာမှာတော့ ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့် ဒေါသ များက အစားထိုး နေရာယူလျက်။

(မဟေသီမဂ္ဂဇင်း၊ ဧပြီလ၊ ၂၀၀၁)

ခုတုံး

ကိုမိုးတို့ အဖွဲ့ဆိုရင် လူတွေက မင်္ဂလာဆောင်
တွေ၊ ရှင်ပြုတွေကို မှတ်တမ်းတင် မီဒီယိုလိုက်ရိုက်ပေး
တဲ့အဖွဲ့လို့ပဲ သိထားကြပါတယ်။ တကယ်တော့ ကိုမိုး
က ဂျပန်မှာ မီဒီယာထရိန်နစ် ယူထားသူတစ်ဦး ဖြစ်တဲ့
အပြင် တစ်ချိန်က သတင်းမှတ်တမ်းခွေ အမြောက်
အမြားကို ရိုက်ကူးပေးခဲ့ဖူးကြောင်း သိတဲ့သူ အတော်
ရှားပါးတယ်။ အခုတော့ ပစ္စည်းပစ္စယ မပြည့်စုံတာ
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ထုတ်ဖို့ ငွေကြေးမလုံလောက်တာ၊
အဆက်အသွယ် နည်းပါးတာ အစရှိတဲ့ အကြောင်း
ကြောင်းတွေကြောင့် ကိုယ်ရိုက်ချင်တာတွေ ရိုက်ခွင့် မရ
ဘဲ သင်ထားတဲ့ ပညာလေးတွေတောင် မှီတက်ချင်
သလိုလို ဖြစ်နေပါပြီ။

တလောက ကံဇာတာ တက်လာတယ်ပဲ ဆိုရမလား၊ အစိုးရ မဟုတ်တဲ့ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုက လူတစ်ဦး သူတို့အဖွဲ့ကို လာဆက်သွယ်ပါတယ်။ အဲဒီလူက သူတို့ဆီမှာ ပရောဂျက်တစ်ခု ရိုက်ဖို့ရှိကြောင်း စိတ်ဝင်စားရင် လျှောက်လွှာတင်ဖို့အကြောင်း ပြောလာတဲ့အတွက် သူတို့တစ်ဖွဲ့သားလုံး ပျော်ရွှင်တက်ကြွသွားကြပါတယ်။

အဲဒီလူကို ရင်းရင်းနှီးနှီး မသိပေမယ့် စေတနာအလွန်ကောင်းပုံရတဲ့ အဲဒီလူက သူတို့အဖွဲ့ရဲ့ လက်ရာတွေကို သူ အရမ်းသဘောကျကြောင်း၊ သူ့ကို ညီလေးတစ်ယောက်လို သဘောထားကြောင်း စသဖြင့် သူတို့အဖွဲ့ကို လာဆက်သွယ်ရတဲ့အကြောင်းအရင်းကို သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံး ဘဝင်မြင့်၊ စိတ်ကြီး ဝင်သွားလောက်အောင် ရွန်းရွန်းဝေ ပြောပါတယ်။ ဒါ့အပြင် သူတို့ လျှောက်လွှာထဲမှာ တစ်ခါတည်း ထည့်ပေးရမယ့် ဈေးနှုန်းကို ဘယ်ရွှေ့ဘယ်မျှတော့ အနည်းဆုံး ထားသင့်ကြောင်း၊ မဟုတ်ရင် သိပ်နည်းနေမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကိုတောင် အကြံပေး ပြောကြားသွားပါသေးတယ်။

လျှောက်လွှာတင်ပြီးမျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့တုံ့ပြန်မှုကို စောင့်နေတဲ့ သူတို့ထံ ရောက်ရှိလာတဲ့ သတင်း

ကတော့ စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းစရာပါ။ အခြားအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ရွေးချယ်လိုက်ပါတယ်တဲ့။ ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့်ဆိုတာ သိခွင့်ရအောင် သူတို့ဆီ ဆက်သွယ်လာသူကို စုံစမ်းကြည့်တော့ အဲဒီလူ ခရီးထွက်သွားတယ်လို့ပဲ သိရပြီး တော်တော်ကြာတဲ့အထိ ဆက်သွယ်လို့မရပါဘူး။

အဆက်အသွယ်ရတဲ့နေ့မှာ “အများနဲ့ဆုံးဖြတ်တာဆိုတော့ အစ်ကိုလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးလေ... အစ်ကိုလည်း အရမ်းစိတ်မကောင်းဘူးကွာ...နောက်တစ်ကြိမ်ကျမှ အတူတူ လက်တွဲကြတာပေါ့...” ဆိုတဲ့ စကားတွေကြောင့်သူ့ရဲ့အတွင်းစိတ်ထဲကသံသယတွေ ဝင်နေမိတာကိုတောင် အလွန်အမင်း အားတောင့်အားနာ ဖြစ်သွားမိပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ရက်မှာ သူ့လို ဗီဒီယိုကင်မရာမင်းတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ လမ်းမှာတွေ့ပါတယ်။ သူက သူတို့လုပ်ငန်း သိပ်အဆင်မပြေတဲ့ အကြောင်း ညည်းတွားရင်း အဲဒီလူရဲ့နာမည်နဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြောပြလိုက်တော့ သူငယ်ချင်းက...

“မင်းတော့ ခံလိုက်ရပြီ ကိုမိုး...” တဲ့။

“ဘယ်လို...ဘယ်လိုခံလိုက်ရတာလဲ...”

“မင်းကလည်း သူနဲ့ အကွက်ရိုက်ထားတဲ့အဖွဲ့ကို မင်းတို့တင်တဲ့ပိုက်ဆံထက် နည်းနည်းလျှော့ပြီး တင် ခိုင်းလိုက်တာပေါ့...”

သူ့ကို လိမ်ပြောမယ့်သူ မဟုတ်မှန်း သိနေပေမယ့် သူငယ်ချင်းရဲ့စကားတွေကို သူ ရုတ်တရက် ယုံလို့ မရ ပါဘူး။

“ဒါဆိုရင် သူက ဘာလို့ ငါတို့အဖွဲ့ကို လာ ဆက်သွယ်နေသေးသလဲ...အစကတည်း ဟိုအဖွဲ့ကိုပဲ လက်သိပ်ထိုးပြီး တင်းခိုင်းလိုက်လည်း ရတာပဲ မဟုတ် လား...”

“သူတို့မှာ အနည်းဆုံး သုံးဖွဲ့ တင်ခိုင်းပြီးမှ အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်တဲ့အဖွဲ့ကို အများသဘောနဲ့ ဆုံးဖြတ် ရွေးချယ်တဲ့ စည်းကမ်းက ရှိနေတော့ မင်းတို့ လို နားမလည် ပါးမလည်နဲ့ သူပြောသမျှ လုပ်မယ့် သူတွေ လိုသေးတယ်လေ...”

သူငယ်ချင်း ဘယ်လောက်ပဲ ယုတ္တိရှိအောင်ပြော ပြော သူကတော့ အဲဒီလူရဲ့နောက်တစ်ကြိမ်ကျမှ လက် တွဲကြတာပေါ့ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးတဲ့စကားကို ယုံချင်နေပါသေးတယ်။ ဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းကို “မင်းက ဘယ်လိုသိတာလဲ၊ သေချာလို့လား...” ဆို

ပြီး ထပ် ဆင်ခြေတက်လိုက်မိပါတယ်။

သူ့ကို သနားသလို ကြည့်ပြီး ပြန်ဖြေလိုက်တဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ စကားအဆုံးမှာတော့ သူ မယုံချင်လို့ မရတော့ပါဘူး။

“သိပ်သေချာတာပေါ့ကွာ...ငါ့ကိုယ်တိုင် ခံခဲ့ရတာပဲ... ပြီးခဲ့တဲ့ ပရောဂျက်တုန်းက အဲဒီလူ ခုတုံး လုပ်သွားတဲ့ နှစ်ဖွဲ့ထဲကတစ်ဖွဲ့ကငါတို့အဖွဲ့ပဲ ကိုမိုး...”
တဲ့။

(ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း၊ ဧပြီလ၊ ၂၀၀၁)

အလှည့်

ပြီးခဲ့သည့် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်က ဆွေမျိုးများရှိရာ မွန်ပြည်နယ်ရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ သူတို့ မိသားစုအလည်သွားခဲ့ကြသည်။ တောရွာထုံးစံအတိုင်း လာသည့်ဧည့်သည်ကို တစ်စက်မှ စိတ်မငြိုငြင်ရအောင် ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်လွန်းလှသည်မှာ သူတို့ အားနာယူရသည်အထိ။ ကျိုက္ခမီ၊ စက်စဲ၊ ကျိုက်မရော အစရှိသော နေရာများကို သွားလည်မည်ဆိုတော့လည်း ကားငှားပြီး စားစရာများကို ချိုင့်ကြီးချိုင့်ငယ် အသွယ်သွယ်ဖြင့် ထည့်ကာ လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးကြပြန်သည်။ သူတို့ ပြန်တော့လည်း ရန်ကုန်ပြန်လက်ဆောင်အဖြစ် ဒေသထွက်ကုန်များကို တစ်ပွေ့တစ်ပိုက် ထည့်ပေးလိုက်ကြသေးသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ကလည်း ရွာမှ ဆွေမျိုးများကို ရန်ကုန်သို့ အလည်လာကြပါရန်၊ ပြန်လည်ကာ ဖိတ်မန္တက ပြုခဲ့ကြပါသည်။

သို့သော် ရွာမှ ဧည့်သည်များ ရန်ကုန်ရောက်လာကြသည့် ဒီဇင်ဘာကျောင်းပိတ်ရက်တွင် သူတို့တစ်မိသားစုလုံး လုံးဝမအားခဲ့ကြ။ ဆယ်တန်းဖြေမည့်သမီးနှင့် ရှစ်တန်းဖြေမည့်သားတို့ ကျူရှင် အကြိုအပို့နှင့် ပိတ်ရက်မရသည့် သူ့အလုပ်တို့ကြောင့် ရန်ကုန်သို့ ဘုရားဖူးလာကြသူ ရွာမှ ဆွေမျိုးများကို ပြန်လည်ကာ ဧည့်ဝန်မကျေနိုင်ခဲ့ပါ။ ပိုအရေးကြီးသည်က မကြာခင် အလုပ်မှ လွတ်မည့် အမေရိကားမှာ သူ သွားတက်ရမည့် သင်တန်းတစ်ခုအတွက် ပြင်ဆင်နေရခြင်းပင်။

ရန်ကုန်သားတို့အလွန်အလုပ်ရှုပ်လှသည့်အကြောင်းကို ကြားဖူးနားဝရှိပြီးဖြစ်သော သူတို့ရွာသားများကလည်း နားလည်မှုရှိစွာ တစ်စက်ကလေးမှ စိတ်မကွက်ကြဘဲ သူတို့အစီအစဉ်နှင့်သူတို့ ဘုရားဖူးကြ၊ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်သွားကြ၊ လည်ကြပတ်ကြသည်။ သူ့အဖို့ သူတို့ဘက်မှ ပျက်ကွက်မှုများကို အားနာလှသော်လည်း မည်သို့မှ မတတ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေက ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေပါ ဟုသာ စိတ်ကို လျော့ချပြီး ဥပေက္ခာ ပြုထားလိုက်ရပါတော့သည်။

အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှားရသော သူ့အတွက် ပထမဆုံး နိုင်ငံရပ်ခြားခရီး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ သူ သင်တန်းတက်ရမည့် နယူးယောက်မြို့မှာ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ရှိသည်။ သင်တန်းကာလကလည်း တစ်လမျှသာ။ သူ့ကို လာကြိုပေးသူများ ပြန်သွားသည်နှင့် တည်းခိုခန်းရှိ ဖုန်းကိုကိုင်ကာ သူ့သူငယ်ချင်းတစ်ဦး ပေးထားသည့် နံပါတ်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်မှ သူငယ်ချင်းက သူ အလုပ် အရမ်းများနေကြောင်း၊ ဒီတစ်လလုံး သူ မအားကြောင်း၊ သို့သော် သူ မပြန်မီ တစ်ခေါက်လောက်တော့လာတွေ့နိုင်အောင် ကြိုးစားမည်ဖြစ်ကြောင်း လောလော လောလောနှင့် ပြောပြီး ဖုန်းချသွားသည်။ နောက်တစ်ယောက်ကို ဆက်တော့လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းမို့ သူတော်တော် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ ဒါပေမယ့် သူ နားလည်ပေးရမှာပေါ့။ သူတို့က နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ လာပြီး အလုပ် လုပ်နေကြရတဲ့ သူတွေလေ။ အချိန်ဆင်းရဲကြရှာပေမည်။ အင်းလေ... သူ လာတဲ့အချိန်က သူတို့အားတဲ့ရက်နဲ့မှ မတိုက်ဆိုင်တာ၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ။ မည်သို့ပင် ဖြေတွေး တွေးသော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ မကောင်း။

အချိန်ကွာခြားမှုကြောင့်လား၊ ရေမြေပြောင်းလဲမှုနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုများကြောင့်လား။ နောက်တစ်နေ့ သင်တန်းစတင်ရတော့မည်ကို သိသော်လည်း သူမည်သို့မှ ကြိုးစားအိပ်၍မရ။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ မြန်မာပြည် ခေတ္တပြန်လာကြစဉ်မှာ သူတို့ သွားလိုရာ မြန်မာပြည် တစ်နံတစ်လျားကို သူ အလုပ်အကိုင်တွေ ဖျက်ကာ လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်များကို ပြန်မြင်ယောင်လာမိသည်။ စိတ်ထဲတွင် ခုသလိုလို ရှိလိုက်စဉ်မှာ ရွာမှ ဆွေမျိုးများ၏ မျက်နှာများက သူ့စိတ်အာရုံထဲသို့ အလိုအလျောက် ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

အခုတော့ နယူးယောက်မြို့တော်မဟာရဲ့ညလယ်ခေါင်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း အတွေတွေနဲ့ ယောင်ချာချာ။

(မဟေသီမဂ္ဂဇင်း၊ ဧပြီလ၊ ၂၀၀၁)

ကုသိုလ်နှင့်အလှ

“ဟဲ့...ကြည့်စမ်း...ငါ့ပုစွန်လေး မလှဘူးလား”

မေသက်က ပဒေသာပင်တွင် ချိတ်ဆွဲရန် ငွေစက္ကူများနှင့် သူ ကြိုးစားပမ်းစား ပြုလုပ်ထားသည့် ပုစွန်ရုပ်ကလေးကို ပြပြီး မေးသည်။

“ဟယ်...သိပ်လှတာပဲ...အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ... ငါ့ကိုလည်း သင်ပေး...”

အေးမက အားကျစွာ ပြန်မေးသည်။ မေသက်ပြသည့်အတိုင်း အေးမ လိုက်ခေါက်ရာ ပုစွန်ပုံလေးတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

“သမီးတို့ရေ...ပုစွန်ပုံတွေ တော်တော့...တခြားပုံတွေ ထပ်ခေါက်ကြဦး...ဒါမှ ပဒေသာပင်မှာ ပုံတွေ စုံမှာ...”

ဓမ္မာရုံ၏ ဝတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဒေါ်ခင်မေက လှမ်းပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ...”

ပိုက်ဆံ အသစ်ကလေးများကို အရုပ်ပုံတွေ ဖြစ်အောင် ဖော်ကာ စတာပလာဖြင့် နှိပ်ပေးရင်း သူမတို့ တစ်တွေပျော်နေကြသည်။ ကုသိုလ်လည်းရ ပျော်လည်းပျော်သောအလုပ် မဟုတ်လား။ ဓမ္မာရုံအပြင်ဘက်တွင် ဓမ္မာရုံဥက္ကဋ္ဌ ဦးလေးမြတို့အဖွဲ့က အေးမတို့ ခေါက်ပြီးသော ပိုက်ဆံများနှင့် လမ်းထဲမှ လှူဒါန်းထားကြသော လှူဖွယ်ပစ္စည်းများကို ပဒေသာပင်တွင် လှပအောင် ချိတ်ဆွဲနေကြသည်။ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသော ပဒေသာပင်လေးများကို ကြည့်ရင်း ဝေယျာဝစ္စ ကုသိုလ် ယူနေကြသူ အေးမတို့ ပီတိတွေ ဝေဖြာနေကြသည်။ လမ်းထဲမှာ နေထိုင်သူများ၏ သဒ္ဓါတရားကြောင့် ထင်သည်။ ဒီနှစ်က ခါတိုင်း နှစ်ထက် ပဒေသာပင် ပိုများသည်။ ဦးလေးမြကပင်...

“ဒီနှစ် ငါတို့လမ်းက ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပဒေသာပင် အများဆုံး ဖြစ်မှာပဲ...” ဟု ဂုဏ်ယူတက်ကြွစွာ ပြောလေသည်။ မနက်ဖြန်ညဆိုလျှင် သူမတို့ ဆွမ်းချက်ရန် ကူညီကာ လုပ်အားကုသိုလ်ယူကြရဦးမည် ဖြစ်သည်။

သန်ဘက်ခါတွင် ကျင်းပမည့် သူမတို့လမ်း၏ဘုံကထိန်
အတွက် ကြိုတွေးကာ အေးမ ပျော်နေမိသည်။

မနက်ကတည်းက အစောကြီး ထ၊ ဆွမ်းကူချက်
ကာ သံဃာတော်များကို ဆွမ်းကပ်၊ တရားနာပြီး ပဒေ
သာပင် လှည့်ရာမှလည်း လိုက်ပါခဲ့သဖြင့် အေးမတို့
တစ်တွေ ပင်ပန်းကာ အိပ်ချင်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ထို့
ကြောင့် ပဒေသာပင်မှ ပစ္စည်းများကို ကူဖြုတ်ပေးရင်း
အိမ်ပြန်ရန်သာ စိတ်စောနေမိကြသည်။ ကျောင်းထိုင်
ဘုန်းဘုန်းက ဦးလေးမြကို...

“ဒကာကြီး...မနက်ဖြန် ဘဏ်မှာ ပိုက်ဆံတွေ
အပ်ပေးဦး...ခုခေတ်လူငယ်တွေက ဘုန်းကြီးကျောင်းက
ပစ္စည်းတွေ ဘာတွေ ချမ်းသာပေးကြတော့တာ မဟုတ်
ဘူး...” ဟု လှမ်းပြောသည်။

“တင်ပဲ့ ဘုရား... ကဲသမီးတို့ရေ... မနက်ဖြန်
ဘဏ်အပ်လို့ရအောင် ပဒေသာပင်က ပိုက်ဆံတွေကိုပါ
အပြီးဖြုတ်ကြဟေ့...”

ဦးလေးမြစကားကြောင့် အေးမတို့ မြီးကောင်
ပေါက်တစ်သိုက်၏မျက်နှာများ မွဲသွားကြသည်။ ဒီပုံ

အတိုင်းဆိုရင်တော့ တော်တော်နှင့် ပြီးမှာ မဟုတ်ဟု
 တွေးကာ လှပအောင် ပုံသဏ္ဌာန် မျိုးစုံ ဖော်၍ ပဒေသာ
 ပင်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ပိုက်ဆံများကို ဖြုတ်ပြီး
 တွယ်ထားသော စတာပလာအပ်များကိုပိုက်ဆံမပြဲအောင်
 သတိထားကာ လက်ဖြင့် တစ်ရွက်ချင်း ဖြုတ်ကြရသည်။
 မေသက်က ...

“ငါ့ပုစွန်ပုံက လုပ်ရတာထက် ဖြုတ်ရတာ ခက်
 တယ်...”ဟု ညည်းတွားနေလေသည်။

အေးမတို့ လက်တွေ နာလာသဖြင့် ဘုန်းကြီး
 ကျောင်းမှ ရှိသမျှ အချွန်အတက်များကို တောင်းကာ
 ၎င်းတို့၏အကူအညီဖြင့် ထပ်ဖြုတ်ကြရပြန်သည်။
 ပိုက်ဆံပဒေသာပင်က များလွန်းလှသဖြင့် လက်တွေ
 နာရုံသာမက ညောင်းလည်း ညောင်းနေကြပြီဖြစ်
 သည်။ အချိန်က အတော်လင့်လာပြီမို့ ဘုန်းကြီး
 ကျောင်းမှ ကျောင်းသားများနှင့် ကိုရင်လေးများကပါ
 မနေသာစွာ လာကူဖြုတ်ပေးကြသည်။ ကော်နှင့်ကပ်
 ကာ ပုံဖော်ထားသော ပိုက်ဆံအချို့ကို အကောင်း
 အတိုင်း ပြန်ရအောင် မည်သို့မှ ကြိုးစားခွာမရသဖြင့်
 ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ပိုက်ဆံအပြဲများမြင်မကောင်းအောင်
 ပြန့်ကြဲနေကြသည်။

အခုမှ ဘုန်းဘုန်းကို ပိုက်ဆံအထပ်လိုက် လှူတာ
နဲ့ ပဒေသာပင်သီး အလှဆင်ပြီး လှူတာ ဘယ်လို
ကွာခြားပြီး ဘယ်ဟာက ကုသိုလ်ပိုရသလဲဟုသာ
အေးမ တွေးနေမိတော့သည်။

(ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း၊ အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၀၁)

ရသပြောင်းလဲခြင်း

စတော်ဘယ်ရီပေါ်ချိန်ရောက်ပြီဆိုရင်ဖြင့် ကျွန်မ တို့လမ်းထဲကို စတော်ဘယ်ရီသီးရောင်းသူတွေ အမြဲ လာလေ့ရှိပါတယ်။ ဈေးရောင်းသူတွေရဲ့ အော်သံ နိမ့် မြင့်တက်ကျတွေ၊ အော်ပုံအော်နည်းချင်းတွေ မတူတာ ကြောင့် “စတော်ဘယ်ရီဗျို့၊ စတော်ဘယ်ရီ...” လို့ အော်ကြတာချင်း တူပေမယ့် ရောင်းသူတွေ ကွဲပြား ကြောင်း ကျွန်မ သတိပြုမိပါတယ်။ အဲဒီအထဲကမှ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အသံနဲ့ “စတော်ဘယ်ရီဗျို့၊ စတော်ဘယ်ရီ...” လို့ အော်လိုက်ရင် အနောက်ကနေ ကလေးသံလေးနဲ့ “စတော်ဘယ်ရီဗျို့၊ စတော်ဘယ်ရီ” လို့ လိုက်အော်တဲ့ နှစ်ယောက်တွဲအသည်ကိုတော့ ကျွန်မ အလွန်စိတ်ဝင်စားနေမိပါတယ်။

အဲဒါကြောင့် သူတို့ဖြတ်သွားတဲ့အချိန်ကို စောင့်ကြည့်ဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် သူတို့ ဖြတ်သွားတဲ့အချိန်တွေက ကျွန်မ အိမ်ရှေ့ကို ရုတ်တရက် ထွက်လာလို့ မရတဲ့အချိန်တွေချည်းဖြစ်နေတာကြောင့် ပြီးခဲ့တဲ့နှစ် စတော်ဘယ်ရီရာသီ ကုန်ချိန်အထိ ကျွန်မ သူတို့ကို မမြင်ဖူးလိုက်ပါဘူး။

ကျွန်မရဲ့စိတ်ကူးထဲမှာတော့ သူတို့အသံကို ကြားရတိုင်း ငယ်ငယ်က ကြည့်ခဲ့ဖူးတဲ့ အဖေတစ်ခု သားတစ်ခု ဇာတ်ကားရဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းကိုပဲ ပြန်ပြေးမြင်နေမိပါတယ်။ အဖေကို မခွဲနိုင်လို့ ဈေးရောင်းရာကို လိုက်လာရတဲ့ သားကလေးလား၊ အဖေက စိတ်မချလို့ သားကို သွားလေရာ ခေါ်သွားတဲ့ သားအဖလား စသဖြင့် အမျိုးမျိုးတွေးရင်း ကျွန်မရဲ့ရင်ထဲမှာ ကရုဏာရသလေး စီဆင်းဖြတ်သန်းသွားပါတယ်။

ဒီနှစ် စတော်ဘယ်ရီပေါ်ချိန်မှာလည်း ကျွန်မ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အသံကို မျှော်နေမိပါတယ်။ တစ်ရက် အပြင်သွားမလို့ လမ်းထဲက ကားနဲ့အထွက်မှာ ကျွန်မ ပြောပြလို့ သူတို့ကို သိထားတဲ့ ကျွန်မခင်ပွန်းသည်က ကျွန်မကို လက်တို့ပြီး “ဟိုမှာ မင်းပြောတဲ့ စတော်ဘယ်ရီ သားအဖလား မသိဘူး...” လို့ လှမ်းပြောပါ

တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်မ ကြားဖူးနေကျ “စတော်ဘယ်ရီဗျို၊ စတော်ဘယ်ရီ...” ဆိုတဲ့ နှစ်သံတွဲလေးကို ကြားလိုက်ရတဲ့အတွက် ဒါ သူတို့ပဲ ဆိုတာ သေချာသွားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ကို လှမ်းအကြည့်မှာ ကျွန်မရင်ထဲကို ရသတစ်ခု ဖြတ်စီးဆင်းသွားတာမှန်ပေမယ့် ရသကတော့ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပါပြီ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မမြင်လိုက်ရတာက ကျွန်မထင်သလို စတော်ဘယ်ရီတောင်းကို ထမ်းထားတဲ့ ယောက်ျားတစ်ဦးနဲ့ ဘေးမှာ ပျော်ရွှင်စွာ လိုက်ပါလာတဲ့ ကလေးတစ်ဦး မဟုတ်ဘဲ စတော်ဘယ်ရီတောင်းကို မနိုင်မနင်း ထမ်းထားရရှာတဲ့ ကလေးတစ်ဦးနဲ့ ဘေးမှာ စပ်ဖြဲဖြဲရပ်နဲ့ လိုက်လာတဲ့ ဘာမှတော်စပ်ပုံမရတဲ့ ယောက်ျားတစ်ဦး ဖြစ်နေတာကြောင့်ပါပဲ။

(ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၂၀၀၁)

အပိုင်း(၂)
ဝတ္ထုတိုများ

ချစ်တတ်ပြီလေ

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲဟင်...”

တွေ့ပြန်ပြီ ဒီကောင်လေးကို။ ဒီကောင်လေးဆို ပေမယ့် ပုန်းညက်နဲ့ ရွယ်တူလောက်သာပါ။ ဒီလမ်းက ပုန်းညက်ဖြတ်တိုင်း အမြဲစောင့်ကြည့်တတ်တာ၊ ပုန်းညက်သွားရာနောက်ကို တကောက်ကောက် လိုက် နေတတ်တာ သိသားပဲ။

ရင်မခုန်မိဘူး၊ ပုန်းညက် ရယ်ချင်တာပဲ ရှိသည်။ အဲဒါကြောင့် ကိုညီကတောင် ပုန်းညက်ကို ပြောဖူး သည်။ “နင်က အချစ်ကို တန်ဖိုးမထားတတ်ဘူး...ပေါ့ ပျက်ပျက်နဲ့...”တဲ့။ ဟုတ်လဲ ဟုတ်နေတော့ ပုန်းညက် ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲရယ်နေခဲ့သည်။ သူ့ကို ပြန်မကြိုက် တော့လည်း ပြောရှာမှာပေါ့။ ပြောပါစေ။

ပုန်းညက်က မိဘတွေ၊ အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေရဲ့ ကြားမှာ ဆိုးနွဲ့ချင်သေးသည်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပျော်ပျော်နေချင်သေးသည်။ ပုန်းညက်ကို သိပ်ချစ်တဲ့ အစ်ကိုတွေ၊ အစ်မတွေကတောင် တစ်ခါတစ်ခါ သူတို့ စိတ်မထင်ရင် မထင်သလို အော်တတ်ကြသေးတာပဲ။ ပုန်းညက်ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ သူစိမ်းတွေကဆို ပိုဆိုးမှာပေါ့။ မယုံရဲဘူး။ တော်ကြာ မချစ်တော့ပါဘူးဆို ဘယ့်နှယ့်လုပ်မလဲ။

အခုလည်း သည်ကောင်လေး တကောက်ကောက်လိုက်နေတာကို ရယ်ချင်နေမိသည်။ ရယ်လို့တော့ မဖြစ်ဘူးလေ။ တော်တော်ကြာ သူ့ကို ပြန်စိတ်ဝင်စားတယ် ထင်သွားမည်။ ဒါပေမယ့် ပုန်းညက်က သူ့ကို နောက်တော့ နောက်ချင်သည်။ စတာနောက်တာက ပုန်းညက်ရဲ့ဝါသနာပဲလေ။

“နံမယ်(နာမည်) လေးတော့ ပြောပါဗျာ...”

နောက်တစ်ခါ ထပ်မေးသည်။ ပုန်းညက် မကြားချင်ယောင်ဆောင်ကာ လမ်းကို ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လိုက်သည်။

သူက စိတ်မရှည်တော့ဟန် တူသည်။

“ဒီမှာ နံမယ်(နာမည်)”တဲ့လေ...။

ပုန်းညက်ကလည်း ရယ်ချင်စိတ်ကို မအောင့်နိုင်
တော့ဘဲ ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်သွားမိပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့...”

ဟုဆိုကာ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် နှာခေါင်းကို ပိတ်
လိုက်ပြီး အမြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူကတော့ ဘယ်လို
ဖြစ်ကျန်ရစ်မည် မသိ။ အိမ်ရောက်တော့ ပုန်းညက်
တစ်ယောက်တည်း ရယ်နေမိသည်။

ဟော...သည်နေ့လည်း တွေ့ပြန်ပြီ။ သူ့မျက်နှာ
စတွေ့ကတည်းက ရယ်ချင်နေသည့်စိတ်ကို ပုန်းညက်
ထိန်းချုပ်ထားရသည်။ သည်တစ်ခါတော့ ပုန်းညက်ကို
သူ နည်းနည်းလန့်သွားပုံ ရသည်။ နာမည်အတင်း
မမေးတော့။ သူ ဘယ်လိုခံစားရကြောင်း၊ ပုန်းညက်ကို
ဘယ်လိုအပင်ပန်းခံကာ စောင့်ကြည့်ရကြောင်း
အတွတ်တွတ် လိုက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ မျက်နှာမမြင်ရရင် မနေနိုင်
တော့ဘူးဗျာ...သိလား...”

သူ့အတွက်ကတော့ ခံစားချက်နှင့် စကားပေါ့။
အရာရာကို ရယ်ပစ်စရာ တွေးတတ်သော ပုန်းညက်

အတွက်ကတော့ အတော်ရယ်စရာကောင်းသွားသည်။
ဒါပေမယ့် မရယ်ဘဲ မှင်သေသေဖြင့် သူ့ကို ကြည့်လိုက်
သည်။ အလွန်အမင်း သနားသွားသော ပုံစံလုပ်ပြီးမှ...

“ဒါဆိုရင်လည်း ဒပ်ဖရင်ကို မြန်မြန်သွားလိုက်
နော်...”

“ဗျာ...”

သူကြောင်ပြီး ကျန်ရစ်သည်။ ပုန်းညက်စကားကို
နားလည်မည့်ပုံ မပေး။ တဖြည်းဖြည်းမှ စဉ်းစားရင်း
သိလာပေလိမ့်မည်။

တစ်ယောက်တည်း ရယ်ရတာ အားမရလို့ အစ်မ
များကိုပါ ပြောပြပြီး ရယ်မိသည်။ အစ်မတွေက “ဟိုက
နင့်ကို ဘယ်လိုထင်သွားမလဲ... နင်က ထင်ရာစွတ်
ပြောတာပဲ...” လို့ ဆူလည်းဆူ၊ ရယ်လည်းရယ်ကြ
တယ်။ သူက ဘယ်လိုထင်ထင်ပေါ့၊ ပုန်းညက်စိတ်ထဲ
မှာ သူ့ကိုအလေးအနက် မထားမိသေးတာတော့
သေချာသည်။

သူလက်မလျှော့သေးပါလား။ သည်ကနေ့လည်း
စောင့်နေပြန်ပြီ။ သူ့ပုံစံက မိတော့ မိသည်။ သူ့မျက်နှာ

က ရယ်စရာ မကောင်းပါဘဲနှင့် ပုန်းညက်က သူ့ကို တွေ့တိုင်း ရယ်ချင်မိသည်။

ပုန်းညက်ကလည်း သည်ခရီးလမ်းကို မဖြတ်သန်းလို့ မဖြစ်သောကြောင့် သူ့ကို ရှောင်၍မရ။ ပုန်းညက် စိတ်တော့ ညစ်လာသည်။ ဇွဲကောင်းလွန်းသည့် သူ့ကို စိတ်တိုချင်လာသည်။ အနားကနေကပ်လိုက်ပြီး စကားတွေ တတွတ်တွတ်ပြောနေတာမို့ အများကတော့ တစ်မျိုး ထင်ကြမှာပဲဟု တွေးနေမိသည်။ ထိုစဉ်တွင်ပင်... ကျောင်းမှ သူငယ်ချင်း “ခင်စန်းထွေး” ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟိတ်...နောက်နောက်”

အဲသည်လိုပဲ သူငယ်ချင်းတွေက ပုန်းညက်ကို နောက်နောက်ဟု ခေါ်ကြသည်။ ကိုငယ့်သူငယ်ချင်းကိုညီက ရှမ်းမို့ ပုန်းညက်ကို နောင့်နောင့်(ညီမလေး)ဟု ခေါ်သည်ကို သူတို့က သိ၍ နောက်နောက်ဟု ပြောင်ခေါ်ကြခြင်းပင်။ ပြီးတော့...ပုန်းညက်ကလည်း အနောက်သန်သည် မဟုတ်လား။

သူငယ်ချင်းနှင့်အတူ တွေ့လိုက်တော့ သူနည်းနည်းရှိန်သွားသည် ထင်သည်။ အနောက် ခပ်ခွာခွာတွင် ရပ်နေသည်။ ပုန်းညက် ထင်သည့်အတိုင်းပင်

ခင်စန်းထွေးက ပုန်းညက်နှင့် သူ့ကို တလွဲတွေတွေးနေသည်။

“အံ့မယ် နင်က မတွေ့ရတာ ဘာမှ မကြာသေးဘူး...ပြောင်းလဲနေပြီပေါ့လေ...ငါ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးဦး...”

ပုန်းညက် ရှင်းပြလည်း ရှုပ်၍သာ နေမည်မို့ အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းကို တွေးလိုက်သည်။

သူ့ထံသွားပြီး...

“ဒီမှာ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းက ရှင့်ကို မိတ်ဆက်ချင်လို့တဲ့...ကဲ ခင်စန်းထွေး ငါသွားမယ်...”

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး အူကြောင်ကြောင်နှင့်ကျန်ရစ်နေချိန်တွင် တမင်ထားပစ်ခဲ့ပြီး ပုန်းညက် အမြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်တစ်ခါ ခင်စန်းထွေးနှင့်တွေ့လျှင်တော့ ဆူ၍ပြီးတော့မည်မဟုတ်။

သူတို့ ဘယ်လိုများ ဖြစ်ကျန်ခဲ့မည်နည်း။ ပုန်းညက် တွေးကာ ရယ်မိသည်။

ပုန်းညက် သည်လောက် လုပ်သည်ကိုပင် သူက မလျှော့ချင်သေး၊ တကောက်ကောက် လိုက်နေသည့်

သူ့ကို လက်လျှော့သွားရအောင် “ရှိနေပြီးသား”လို့ ပြောလိုက်သည်။ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေးလေ၊ အခု လောလောဆယ် သူ့ရန်က အေးရင် တော်ပြီ။

အဲသည်လို ပြောနေတဲ့ကြားက မယုံဘူးဆိုပြီး လိုက်လာပြန်သည်။ ကံအားလျော်စွာ လမ်းမှာ ကိုညီ နှင့် တိုးသည်။ ကိုညီက ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေပြီး ပုန်းညက်တို့ဆီ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။ ပုန်းညက်က လှမ်းအကြည့် သူကလည်း လိုက်ကြည့် သဖြင့် “ဟိုမှာ တွေ့လား... အဲဒါ တို့ရည်းစားပဲ... ပြဿနာတက်လိမ့်မယ်...ပြန်ပါ”လို့ ပြောလိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာ ညှိုးသွားပြီး ပုန်းညက်နောက် ဆက် မလိုက်တော့ဘဲ ကျန်ရစ်နေခဲ့သည်။ ကိုညီနားရောက် တော့ ကိုညီကလည်း “အဲဒါ...ဘယ်ကကောင်လဲ”တဲ့။ စူပပ်နေတဲ့ ကိုညီမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ရယ်ချင်သွား မိသည်။

“အိမ်ကို ပြန်မပြောနဲ့နော်...နော်...ကိုညီ” လို့ အကယ်ဒမီ အိုက်တင်လုပ်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ ကိုညီကိုလည်း ပုန်းညက်က ချစ်မှ မချစ်သေးတာကိုး။

“အဲဒါကြောင့် နောင့်နောင့်က ကိုညီကို မချစ်နိုင် ဘူးလို့ ပြောတာကိုး...နောင့်နောင့် စိတ်ချမ်းသာရင်

ပြီးတာပဲလေ...ကိုညီ မတိုင်ပါဘူး...”တဲ့။

သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ပုန်းညက်တောင် စိတ်
မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ပုန်းညက်က သူ့ကို အစ်ကို
တစ်ယောက်လိုတော့ ခင်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူက
ပုန်းညက်အပေါ် မရိုးမသားစိတ်တွေ ထားတာ ပုန်းညက်
မကျေနပ်ဘူး။

မတိုင်ပါဘူး ဆိုပေမယ့် အိမ်ကို ပြန်ပြောနေရင်
အခက်၊ သူက သိပ်ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာရမလဲ
ပုန်းညက်က အိမ်က လူတွေကို အလျင်ပြောထားနှင့်
မှာပေါ့။ ဘယ်အရာမဆို ရယ်စရာလို သဘောထားပြီး
အားလုံးကို ပြန်ပြောတတ်တဲ့ ပုန်းညက်ကို အိမ်က
ယုံပြီးသားပါ...။

“ဝေဟင်” ပြောပြသည်များကို နားထောင်ပြီး
“ဝေစိုး” ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်တော့သည်။

“ဒါဆို မင်း တော်တော် ခံလိုက်ရတာပေါ့...”

စိတ်မသက်မသာနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“သူ့ကြည့်ရတာ နောက်တတ်မယ့်ပုံ မဟုတ်ဘူး
ဟ...အေးအေးလေးနဲ့...”

“သူ့သူငယ်ချင်းက နောက်နောက်လို့ ခေါ်တယ်
ဟုတ်လား...”

“အေး...ငါ သည်အတိုင်း ကြားတာပဲ...”

“အဲဒါဆို ငါသိတယ်...မင်းပြောတဲ့ပုံစံနဲ့ နေရာ
အရဆိုရင် အဲဒါ ပုန်းညက်လှိုင်းကွ...”

သူငယ်ချင်းဝေစိုး၏စကားကြောင့် ဝေဟင် အား
တက်သွားမိသည်။

“ပုန်းညက်လှိုင်းတဲ့လား...နာမည်က မဆိုးဘူး”

“လူက ဆိုးတယ် ဟေ့ကောင်...သူ့ကို ဘယ်သူ
မှ လိုက်လို့ရတာမဟုတ်ဘူးကွ...အားလုံးကို လောင်
ပစ်တာ...ဘယ်သူမှလည်း မကြောက်ဘူး...ကောင်လေး
တွေက လာနောက်ရင်လည်း ပြန်နောက်တာပဲ...”

ဝေစိုးက ဆက်ပြောသည်။

“တစ်ခါကကွာ ငါတို့အုပ်စု ကော်ရစ်ဒါမှာ ရပ်
နေတုန်း သူက တစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာတယ်
တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ငါတို့ကလည်း နောက်မိ
တာပေါ့...အဲဒီတုန်းက သူ့ကေက မိတယ်...ငါတို့က
ဟာ ဆံပင်ပဲ ကြိုက်တယ်ဆိုတော့ ဘာပြန်ပြောတယ်
မှတ်သလဲ...မရဘူး လူပါ ကြိုက်ရမယ်တဲ့...ငါတို့

တွေက အဲလို ပြောမယ် ဘယ်ထင်မလဲ...ကြောင်ကုန်
ကြတာပေါ့...အဲလိုမျိုး...”

ဝေဟင်သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ သည်ကောင်
မလေးတော့ ခက်ပါတယ်။ သူ နစ်နာသွားမှာကိုလည်း
မတွေးဘဲ ပြန်ပြောတာပဲ။ တွေးရင်းနဲ့ တစ်ခု သတိရ
သွားပြီး ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဟေ့ကောင်...ဒါဆို သူ့ရည်းစားဆိုတာကလည်း
ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာကွ... သူ့အသိတွေ ဘာတွေကို
တမင်များ ပြတာလား မသိဘူး...”

“ဖြစ်နိုင်တယ်...အခုထက်ထိ ရည်းစားရှိတယ်
တော့ မကြားမိဘူး...”

ဝေဟင် တကယ်အားတက်သွားသည်။ ဘာပဲဖြစ်
ဖြစ် ဆက်လိုက်ရမည်ပဲလေ။ သိပ်နောက်တတ်သည့်
ကောင်မလေးကိုမှ သိပ်ချစ်သွားမိတာကိုး...။

မြင်နေကျနေရာမှာ မြင်နေကျလူ မရှိတော့လည်း
ပုန်းညက်ရင်ထဲ ဟာနေသည်။ သူ လက်လျှော့သွားပြီ

ထင်သည်။ အဲသလို ဖြစ်စေချင်တာကိုပဲ တကယ်ဆိုရင်
ဝမ်းသာရမှာ၊ ဘာလို့များ ဝမ်းနည်းနေမှန်း မသိဘူး။

သူ လာမစောင့်တာ ဒီနေ့ပါ ဆိုရင် သုံးရက်ရှိပြီ။

အို...ဘယ်နှစ်ရက် ရှိရှိပေါ့...ပုန်းညက်ရယ်၊ နင်
ဘာဖြစ်နေတာလဲလို့ ကိုယ့်ဘာသာ တွေးပြီး အံ့သြမိ
သည်။ သူ့ကိုများ စိတ်ဝင်စားသွားမိပြီလား။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် သူရှိနေတတ်သည့်နေရာ
လေးတွေကို သတိထားကြည့်ရင်း လျှောက်လာစဉ်...

“ဟိတ်ကောင်မလေး တို့ကိုရှာနေတာ မဟုတ်လား”

ပုန်းညက် လန့်သွားသည်။ သူပါလား။ ရင်ထဲက
ပျော်သွားပေမယ့် ပုန်းညက်က မိန်းကလေးပဲ မူလိုက်
တာပေါ့။

“မရှာပါဘူး...ဘာကိစ္စ ရှာရမလဲ...”

ပုန်းညက် ညာလိုက်သည်။

“ပုန်းညက်မှာ ရည်းစားရှိတယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူး
မဟုတ်လားဟင်...”

နာမည်တွေ ဘာတွေ သိနေပါလား။ ကိုညွှီကိုများ
တိုက်ရိုက်သွားမေးလား မသိ၊ ဒါဆို ပြဿနာပဲလို့
လျှောက်တွေးပြီး လန့်နေမိသည်။

“ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ ...”

“ဒီလိုပဲ သိတာပေါ့...”

သူသေချာသိပုံ မပေါ်ပါဘူး။ ရမ်းပြောတာ နေ
မှာပါလို့ ဖြေတွေးလိုက်သည်...။

“တို့ကို နည်းနည်းလောက်တော့ စဉ်းစားပေး
ကွာ...”

ပုန်းညက် သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သနားသလိုလို
ဖြစ်သွားမိသည်။ ကိုယ်ကလည်း သူ့ကို စိတ်ဝင်စားနေမိ
မှန်းသိလိုက်ပြီမို့။

“အင်းလေ...စဉ်းစားပေးမယ်...”

ဝေဟင် ပျော်သွားသည်။ ပုန်းညက်က ဆက်ပြော
သည်။

“ဓာတ်ပုံတစ်ပုံရယ်၊ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် အပြည့်
အစုံရယ် ယူလာခဲ့...”

ပုန်းညက်စကားကြောင့် ဝေဟင် ပျာသွားသည်။

“လျှောက်လွှာတင်ရမှာလား...”

ပုန်းညက် ရယ်ပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်တာဗျူးရော လာဦးမှာလား...”

“သေချာတာပေါ့...”

မလွယ်ပါ့လား။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိ။ သည်
လောက်ဆိုလျှင် အခွင့်အရေး အများကြီးရှိသည်မဟုတ်
လား။ ပုန်းညက် စဉ်းစားပေးမည်ဆိုတာလောက်နှင့် ပင်
ဝေဟင် ပျော်နေသည်။

ညီအစ်မတစ်တွေ တရုန်းရုန်းနှင့် တစ်ယောက်
တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေကြသည်မို့ အစ်ကိုများက “နင်
တို့ ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ...” ဟု မေးသည်။

မမလတ်က...

“ဒီမှာ ပုန်းညက် ရည်းစားထားတော့မလို့တဲလေ
ဓာတ်ပုံရယ်...ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ရယ် တောင်းလာတယ်
ကိုကြီးတို့ လာကြည့်...”

သိပ်နောက်တတ် ပြောင်တတ်သော ညီမငယ်ကို
ရည်းစားထားမယ်ဆိုတော့လည်း တကယ်ပြောသည်
မထင်၊ နောက်နေသည်ဟုသာ ထင်ကြသည်။

“မဆိုးဘူးဟ...ရုပ်က ဖြောင့်တယ်...”

“ပညာအရည်အချင်းကလည်း စက်မှုဒုတိယနှစ်
ဆိုပဲ...”

“မိဘတွေကလည်း အရာရှိတွေဟ...”

“မောင်နှမ မရှိတော့ ညည်း ရန်ဖြစ်ဖို့ မရှိတော့ ဘူး...”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် သူ့ကို ဝိုင်းအမှတ်ပေးနေ ကြသဖြင့်...

“ဒါဆို ပုန်းညက် ရွေးလိုက်ရတော့မလား...”

“မရဘူးလေ...လူတွေ့စစ်ဆေးဖို့ ကျန်သေးတယ်”

“အဲဒါဆို နက်ဖြန် ခေါ်ခဲ့မယ်...စောင့်နေကြ”

“အေး...ကောင်းတယ်...ခေါ်ခဲ့...”

ပြောသာပြောနေကြသည်။ ပုန်းညက်ကို ဘယ်သူ မှ တကယ်မထင်ကြသေး။ ဓာတ်ပုံတွေ ကိုယ်ရေးရာဇ ဝင်တွေ တစ်ယောက်ယောက်ဆီက နောက်ပြီး တောင်း လာသည်ဟု ထင်ပြီး မောင်နှမ တစ်စု ရယ်ပွဲဖွဲ့နေ ကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ပုန်းညက်ရယ်...”

ဝေဟင်က တွေ့တာနှင့် အဖြေတောင်းတော့ သည်။

“မဆိုးပါဘူး...ရှင် အမှတ်တွေ အများကြီး ရ ထားတယ်...ဒီနေ့ အင်တာဗျူး ဝင်ရမယ်...”

“ဘယ်မှာ ဝင်ရမှာလဲ...”

“အိမ်မှာ...”

“ဗုဒ္ဓေါ...”

ဝေဟင် ဘုရားတမိသည်။ ရည်းစားထားဖို့ပင် အင်တာဗျူး ဝင်ရမှာလား။ မင်္ဂလာဆောင်မည်ဆိုလျှင် ဒုက္ခ။ ဘယ်သူနှင့် တွေ့ရမည်လဲ။ သူ့မိဘတွေနဲ့များ လား။ ဝေဟင် လန့်တော့ လန့်နေသည်။ သူ့ကို ချစ်မိ မှတော့ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ။

ပုန်းညက် သူ့ကို တကယ်ခေါ်လာသဖြင့် အားလုံး အံ့သြသွားကြသည်။ အစ်မတွေ၊ အစ်ကိုတွေနှင့် သူ့ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။

“မင်းတော့ သွားပြီ...သူ့ကို ကြိုက်ရင် သူ့ဒဏ် တွေ ခံရမှာ...”

“အခုကတည်းက ခံနေရပြီးသားပါ အစ်ကိုရ...”

မမကြီးကလည်း...

“ပုန်းညက်ကတော့ တကယ့်ကိုစံပဲ...”ဟု ပြော သည်။

ပုန်းညက်လိုပင် ပျော်တတ်သော မောင်နှမတစ်စု နှင့် ဝေဟင် ခဏချင်းပင် ရင်းနှီးသွားသည်။ အခုမှ သက်ပြင်းချမိသည်။ တော်သေးရဲ့။ သူ့အဖေ အမေတွေ

နဲ့ မတွေ့ရလို့...။

ဝေဟင်ပြန်တော့ “လာလည်ပါဦး...”ဟု ဖိတ်ခေါ်ကြသည်။ သည်လောက်ဆို သေချာပြီပေါ့။ ဒါပေမယ့် ပုန်းညက်ပါးစပ်ဖျားမှ အဖြေလိုအပ်သေးသည် မဟုတ်လား။ ဝေဟင် အိပ်၍ပင် မပျော်အောင် ပျော်နေမိသည်။

ဝေဟင် စောင့်ရတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ။ ပုန်းညက်ပေါ်မလာ။ သူ့အိမ်ကို လိုက်သွားရမလားဟု စဉ်းစားမိသော်လည်း စိတ်က မရဲ။ ပုန်းညက်က သူ့ကို လှည့်စားသွားတာလား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟု တွေးနေစဉ်ပင် ပုန်းညက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ပုန်းညက်ရယ်...တို့ မျှော်လိုက်ရတာ သိလား ဘာလို့လဲဟင်...နေမကောင်းဘူးလား...”

စိုးရိမ်တကြီးနှင့်မေးနေသောဝေဟင်ကို ပုန်းညက် ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ဘာလို့လဲဟင်...တို့ အင်တာဗျူး အောင်တယ်မဟုတ်လား...တို့ကို အဖြေပေးဦးဟာ...”

“အဲဒီလို မေးမယ်ဆိုတာ သိလို့...”

ဝေဟင် စိတ်ပူသွားသည်။

“တို့ကို မချစ်နိုင်လို့လားဟင် ပုန်းညက်...”

“ဟုတ်ပါဘူး...ရှက်လို့...”

ဝေဟင်ရင်ထဲ ဘုရားပွဲလှည့်သွားသည်။

“ဒါဖြင့် ပုန်းညက်က တို့ကို...”

ပုန်းညက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ
ကို မော့မကြည့်ရဲ။ အရမ်းရှက်နေမိသည်။ သည်တစ်ခါ
တော့ဖြင့် ရယ်ချင်မနေတော့ပါ။

ပုန်းညက်ရင်ထဲက အချစ်တွေ သူ့အတွက် မွေး
ဖွားလာခဲ့ပြီကိုး။ ပုန်းညက် ခံစားတတ်ပြီ။

(ကလျာမဂ္ဂဇင်း၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၁၉၉၀)

ကာရန်မဲ့

စွဲလမ်းမှုတစ်ခု ဘယ်အချိန်က အမြစ်တည်ခဲ့
တယ်ဆိုတာကို တိတိကျကျ မမှတ်မိပေမယ့် မိုးတွေ
ရွာနေတဲ့ ဆောင်းတွင်းကာလတစ်ခုမှာ ကိုယ် မင်းကို
ချစ်နေခဲ့ပြီဆိုတာကတော့ အသေအချာပဲ။

မိုးမရွာသင့်တော့တဲ့ ဆောင်းတွင်းလိုကာလတစ်ခု
မှာ မိုးရွာခဲ့သလို ကိုယ်လည်း မချစ်သင့်တော့တဲ့အချိန်
ရောက်မှ မင်းကို ချစ်ခဲ့မိတယ်။

အချစ်ဆိုတာ ဖန်တီးယူလို့ မရသလို၊ ဖျက်ဆီးပစ်
လို့လည်း မရဘူးလို့ ကိုယ့်ကို ယုံကြည်စေခဲ့သလား။
တစ်ချိန်မှာ ကိုယ်ချစ်ရမည့်သူ တစ်ယောက် တွေ့လာ
ဦးမှာဆိုတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်စကားကို အလေးအနက်
မထားခဲ့မိလို့ သက်သေပြတာလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းကို ကိုယ် ချစ်ခဲ့မိပြီ၊ အသိစိတ်နဲ့ ထိန်းချုပ်နိုင်တဲ့ပြောစကား၊ အပြုအမူတွေကို ကိုယ် ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ပေမယ့် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ဖို့ ဆိုတာကိုတော့ ကိုယ် မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး။

တတ်နိုင်သမျှ မေ့ထားရင်း မုန်းလို့ရအောင် ကြိုးစားကြည့်ရင်းနဲ့ တစစ ရင်ထဲ ပိုမိုတိုးဝင် နှောင်တွယ်လာတာကိုယ့်ကုသိုလ် ဆိုးလို့ပဲပေါ့။

ဟုတ်တယ်လေ... အခုအချိန်မှာ ကိုယ်မင်းကို ချစ်နေတယ်ဆိုတာ အပြစ်ဖြစ်ရုံသာမက အကုသိုလ်တစ်ခုကိုပါ ကျူးလွန်နေမိတာ မဟုတ်ဘူးလား။

မုန်းတာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ချစ်တာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလူဟာ ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်နေတော့တာပဲလို့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ပြောဖူးတယ်။ အဲဒါကြောင့် မင်းနဲ့ကိုယ် ပတ်သက်ခဲ့လေသလား။

မင်းကို အရမ်းမုန်းလွန်းရာက စတင် သတိထားမိခဲ့တာမို့ ကိုယ်ဒီလို တွေးမိတာပါ။ မုန်းတီးမှုတစ်ခုဟာ စွမ်းအင်တစ်ခုလိုပဲ ချစ်ခြင်းအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားနိုင်စွမ်းရှိသလား။ အဲဒါကိုသာ ကိုယ်ကြိုသိခဲ့ရင် မင်းကို မမုန်းဘဲနေဖို့ ကိုယ် ကြိုးစားခဲ့မိမှာပါ။

အခုတော့ ရေးမိသမျှ ကဗျာတွေ၊ မက်သမျှ

အိပ်မက်တွေအားလုံး မင်းနဲ့ စပ်ဆိုင်ပတ်သက်လာမှ
ကိုယ့်ရင်ထဲ မင်း ထိုးဖောက်ဝင်နေပြီမှန်း သိလိုက်ရ
တော့ သိပ်ကို နောက်ကျသွားခဲ့ပြီလေ။

ဘယ်လိုမှ ရင်ဖွင့်စရာ မကောင်းတဲ့ အကြောင်း
တစ်ခုကို ကြိတ်ခံစားရင်း ကဗျာတွေ၊ စာတွေအဖြစ်
ရေးမိတဲ့အခါ လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းဖျောက်ဖျက်ရင်း
ရင်ပွင့်မတတ် ခံစားရတဲ့အခါ ကိုယ်ဘယ်လိုနေပါ့မလဲ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အပြစ်ဒဏ်ကို ကိုယ်သာခံစားရုံပေါ့
လေ။

တကယ်ပဲ ဟုတ်သလား၊ ကိုယ်စိတ်ထင်စွာ
တစ်ဖက်သက်ဆွဲ တွေးတာလား မသိနိုင်တဲ့ မင်းရဲ့
အကြည့်တွေထဲမှာ ကိုယ် သာယာနစ်မြောနေမိတာ၊
အခြား မိန်းကလေးတွေနဲ့ စကားပြောတဲ့အခါ အလိုလို
အူတို ဒေါပွနေမိတာ...၊ မင်းအနားမှာ ရှိနေတဲ့အချိန်
တွေမှာ အယောင်ယောင် အမှားမှားနဲ့ ဘာမှ မလုပ်
တတ် မကိုင်တတ်သလို ဖြစ်နေတာ...၊ အဲဒါတွေကို
ကိုယ် ခံစားနေရတယ်လို့ သူများတွေကို သွားပြောရင်
ရယ်ကြမလား။ အထင်သေးရှုတ်ချတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်
ကြမလား။ ထိတ်လန့်စွာ တစ်ယောက်တည်း မျိုသိပ်
ခံစားရင်း ကိုယ်ပေါက်ကွဲရာ တစ်နေရာတည်း ဖြစ်တဲ့

စာရွက်ကလေးတွေသာ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ကုန်ခန်းသွားခဲ့ပါတော့တယ်။

တကယ်တော့လည်း ကိုယ်နဲ့မင်း ဘယ်လိုမှ ချစ်ခွင့်မရှိတာကိုပဲ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်ကျေနပ်နေမိတယ်။ မင်းမှာ ကိုယ်မနှစ်သက်တဲ့အချက်တွေအများကြီး ရှိနေတယ်။ ကိုယ့်ဦးနှောက်နဲ့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်မယ်ဆိုရင် ဘဝခရီးဖော်တစ်ယောက်အဖြစ်... ကိုယ် ဘယ်လိုမှ ဆုံးဖြတ်ရဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ (ဆုံးဖြတ်ခွင့် ရှိခဲ့ရင်ပေါ့လေ)

ဒါပေမယ့် ကိုယ် မင်းကို စွဲလမ်းတာက အဲဒါတွေနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်သလိုပဲ သီးခြားဝေးလွင့်နေရဲ့။ တကယ်လို့များ မင်းကိုယ်တိုင်က ကိုယ့်ကို တုံ့ပြန်ခံစားပြီး ချစ်နေခဲ့တယ်ဆိုရင်တောင် ကိုယ်ကျေနပ်ရုံက လွဲလို့ ဘာမှ ပိုမှာမဟုတ်ဘူးလေ။

“ချစ်လား”လို့ မေးလာခဲ့ရင်လည်း ကိုယ်မင်းကို ချစ်လွန်းလို့ အသက်ထွက်သွားပါစေ ငြင်းရမှာပဲလေ။ စိတ်ကို မထိန်းချုပ်နိုင်ပေမယ့် နှုတ်အရ၊ အပြုအမူအရ ကိုယ် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်မှာပါ။ မင်းကို ခိုးကြည့်မိတဲ့ မျက်လုံးတွေက လွဲလို့ပေါ့။ ဘယ်လိုမှ မထိန်းချုပ်နိုင်စွာ ကလေးလေးလို ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့မင်း

မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိတာ အပြစ်ရှိမှန်းသိလျက်နဲ့ ကိုယ်မရှောင်နိုင်ဆုံးအချက်ပါပဲ။ မင်းကိုယ်တိုင်ကော အခြားလူတွေကော ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင် မသိနိုင်တဲ့ အရပ်ဒေသတစ်ခုမှာ ပုန်းအောင်းပြီး မင်းရဲ့လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှ ကိုယ်ငေးကြည့်နေချင်လိုက်တာ။

မင်းနဲ့ မတွေ့ရတဲ့နေ့တွေ မင်းရဲ့ အသံမကြားရတဲ့ နေ့တွေမှာ ရင်ထဲအရမ်းလစ်ဟာပြီး အရာရာ အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့နေသလို ခံစားရတယ်။ အနားမှာရှိနေတယ်ဆို တာကို သိရင် မင်းကို မတွေ့ရရင်တောင်မှ ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်တယ်။ အရာရာ ပြည့်စုံနေသလိုပဲ။ ဒါတွေဟာ အပြစ်တွေပဲလို့ သိနေပေမယ့် ကိုယ်ကျူးလွန်ခဲ့မိပြီလေ။

နီးနေလို့ သာယာနေတာ ဝေးသွားရင် မေ့သွားမှာ ပဲလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် နှစ်သိမ့်ထားသမျှတွေ ဝေးမှ မမှန် နိုင်မှန်း သိလာရတော့တယ်။

ကျောင်းရက်ရှည်ပိတ်တဲ့ကာလတွေမှာ အရမ်း လွမ်းနေတာ၊ သတိရနေတာတွေကို ကိုယ်တိုင်ပဲ သိ တယ်။ “သတိရတယ်” ဆိုတဲ့စကားတွေ ရင်ထဲမှာ ပြည့်ပြီး ပွင့်ထွက်မတတ် ခံစားရတဲ့အခါ “I Miss You”ဆိုတဲ့ သီချင်းကိုပဲ အခါခါ ဖွင့်ရင်း ကက်ဆက် ကလေးကို ကိုယ့်ကိုယ်စား အော်ခိုင်းထားရတယ်။

ကိုယ်သိထားခဲ့တဲ့ ဂဏန်းငါးလုံးကို လှည့်ဖို့ သတ္တိ မရှိတိုင်း ဖုန်းခွက်ကလေးကို ကိုင်လိုက်ချလိုက်နဲ့ ရက်များစွာ ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရတယ်။ ကဗျာပေါင်းများစွာ ရေးဖြစ်တဲ့နေ့တွေမှာ ဘယ်သွားသွား မင်းနဲ့များ တွေ့မလားဆိုပြီးရှာဖွေမိတဲ့ ရက်တွေမှာ တစ်ဖက်သတ် နားလည်ခံစားထားတဲ့ အမှတ်တရအကြောင်းတွေကို ပြန်တွေးနေမိတဲ့ ရက်တွေမှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထိန်းချုပ် နိုင်မှု ကင်းမဲ့နေခဲ့တယ်။

ပိုင်ဆိုင်လိုတဲ့စိတ်ဆန္ဒ ကင်းမဲ့နေလျက် ပိုင်ဆိုင် နိုင်စွမ်း မရှိမှန်း သိလျက်နဲ့ ကိုယ် ဘာကြောင့် သည်လို ဖြစ်နေတာလဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အဖြေရှာမခိုင်းရဲ ကိုယ့် ဘာသာကိုယ်လည်း အဖြေထုတ်နိုင်စွမ်း မရှိတဲ့ ပုစ္ဆာ တစ်ပုဒ်ကို ရင်ထဲမှာ ကြာရှည်သိမ်းဆည်းရင်း နှစ်များ စွာသာ ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်သွားပါတော့တယ်။

ဝါသနာအရ ရေးမိတဲ့ဝတ္ထုတွေမှာ မင်းအကြောင်း နဲ့ ကင်းကွာပြီး မရေးတတ်တော့သလို ဖြစ်နေတာမို့ စာမရေးရဲခဲ့တာ ကြာပြီ။ ရေးထားသမျှတွေကိုလည်း ဘယ်မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ မပို့ရဲဘဲ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရတာ လည်း ကြာခဲ့ပါပြီ။

မတော်တဆ ဖတ်မိလို့ သူငယ်ချင်းတွေက မေး

တဲ့အခါ ကိုယ့်ခံစားချက်နဲ့ ဘာမှ မပတ်သတ်သလို ရယ်မောဖြေရှင်းနေရာတ ကိုယ်လိပ်ပြာမသန့်ပါဘူး။

မင်းကိုယ်တိုင်လည်း မသိ၊ တခြားဘယ်သူမှာ လည်း မသိနိုင်တဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲက ခံစားမှုတွေ ဘယ် တော့ ကြေပျက်သွားမှာလဲ။ အဲသည့်နေ့ကို ကိုယ် စောင့်စားရင်း ရင်မောလာတယ်။ အဲဒီနေ့ဆိုတာရော ရှိလာနိုင်ပါဦးမလား။ ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်ကင်းစွာနဲ့ စွဲလမ်း ခဲ့တာမို့ မင်းမှာ သက်ဆိုင်သူ ရှိလာခဲ့လည်း ကိုယ် စွဲလမ်းနေဆဲ ဖြစ်မှာပါပဲ။

မင်းကို မေ့နိုင်မယ့်နေရာကို ကိုယ်ထွက်ပြေးသွား ချင်တယ်။ ထွက်ပြေးသွားရင်ကော လွတ်နိုင်ပါ့မလား။ ကိုယ့်ကိုကိုယ်သာ မုန်းလာပြီး မင်းကို မမုန်းနိုင်တာ ဘယ်လိုဝဋ်ကြွေးကြောင့်လဲ။ “အချစ်”ဆိုတဲ့အရာကို ကိုယ်အမှန်တကယ် တွေ့ရှိခဲ့တာလား။ ကိုယ်ဘယ်လို မှ မဖြေရှင်းနိုင်တော့တဲ့ ပဟေဠိတွေပါပဲကွာ။

တစ်စတစ်စနဲ့ ဟောင်းနွမ်းလာတဲ့ ရက်များစွာမှာ ကိုယ်ဟာ အကုသိုလ်အပြည့်နဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာတယ်။ ထိန်းချုပ်လို့မရတဲ့ ကိုယ့်စိတ်တွေကို လည်းထိန်းမနေချင်တော့ဘူး။ မျှော်လင့်ချက်ကင်းစွာနဲ့ တစ်သက်လုံး စွဲလမ်းဖို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ခွင့်ပြုလိုက်မိပြီ။

ဒါဟာ အပြစ်ရှိတယ်...မှားတယ်ဆိုတာကို သိ
လျက်နဲ့ ဖျောက်ဖျက်မရတဲ့ စွဲလမ်းမှုတွေအတွက် ကိုယ်
အမြဲမှားနေတော့မှာ...။

(ဆေးတက္ကသိုလ်(၁) နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်း

၁၉၉၃-၁၉၉၄)

အချစ်မရှိရင်

“သမီး မိုးသွယ်... ပြန်လာပြီလား...ခဏလာပါဦး...”

ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ ဆေးရုံမှ ပြန်လာသည် မို့ အိပ်ရာဆီသို့သာ ပြေးကာ ပစ်လွဲလိုက်ချင်သည်။

“ဘာလဲ မေမေရ...ဒီမှာ အရမ်းပင်ပန်းလာတာကို...”

ထုံးစံအတိုင်း စုပွပွ လုပ်လိုက်မိပြီးမှ ဧည့်သည် ရှိမှန်း သတိထားမိသည်။ မေမေသူငယ်ချင်း အန်တီမြင့်ပဲ။ ဒါဆို ဘာကိစ္စနဲ့ လာသလဲ မေးစရာပင်မလို။

“အဲဒါသာ ကြည့်တော့ မြင့်ရေ... ဒီအရွယ်ကြီးရောက်ပြီ၊ လူမှုရေးလည်း နားမလည်ဘူး... ကလေးလိုပဲ အရင်ကလည်း ကျောင်းနဲ့အိမ်၊ အခုလည်း ဆေးရုံနဲ့

အိမ်နဲ့တင် ပြီးနေတာ... ဒီလောက် အကြာကြီးတက်ရ တဲ့ကျောင်း ပို့ထားတာတောင် သူ့ဘာသာသူ စွဲအောင် လုပ်မလာဘူး...”

“မေမေကလည်း... မရှိမဲ့ ရှိမဲ့သိက္ခာတွေ ချပြန်ပြီ”

မေမေ့အနားမှာ တိုးကပ်ထိုင်ရင်း ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ အန်တီမြင့်... ခါတိုင်းလိုပဲလား... စိတ် မပျက်သေးဘူးလား...”

အန်တီမြင့်က အောင်သွယ်အလုပ်ကို အလွန် ဝါ သနာပါသူ။ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရဘဲ ဘယ်သူ့သား နှင့် ဘယ်သူ့သမီး သင့်တော်တယ်ဆိုတာမျိုးကို အချိန် ကုန်၊ ဓာတ်ဆီအကုန်ခံ မမောမပန်း သူမို့လုပ်နိုင်သည်။

အခုလည်း သူ့သူငယ်ချင်း၏ သမီး အပျိုကြီး ဖြစ် လုဖြစ်ခင်ကို မကြည့်နိုင်စွာ ခဏခဏ လာပြီး ဓာတ်ပုံ တွေ ပြရတာအမော။ မိုးသွယ်လည်း ခေါင်းခါရသည် မှာ ခေါင်းပင် အတော်ညောင်းနေပြီ။

မိမိညာဏ်ရည်က အကောင်းစားကြီးမဟုတ်သည် မို့ ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ရကတည်းက တစ်နှစ် တစ်တန်းအောင်အောင် အနိုင်နိုင် ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ စာမေးပွဲကြီးမတိုင်ခင် ကြုံတွေ့ရသော စာမေးပွဲကလေး

များကိုလည်း မိန်းကလေးပီသစွာ ကြောက်သေးသည်။
ဤမျှ များပြားလှသော စာတွေ ဖိစီးနှိပ်စက်နေချိန်တွင်
ရည်းစားထားဖို့ ယောင်လို့တောင် စိတ်မကူးမိခဲ့။
အနည်းငယ် စိတ်ကူးမိသည့်အချိန်ကျတော့ ကိုယ့်ကို
စိတ်ဝင်စားသည်ဟု ဆိုခဲ့သူတွေက အတွဲကိုယ်စီနှင့်

“သူတို့မှ မိုးသွယ်ကို တကယ်မကြိုက်ခဲ့တာပဲ...
ပြန်မကြိုက်မိတာ ကံကောင်းလို့... အင်း ယောက်ျား
တွေက ဒီလိုပဲ ထင်တယ်...” အစရှိသဖြင့် အပျိုကြီး
ဖြစ်သွားစေနိုင်သော အတွေးများ စိတ်ကူးထဲ ဝင်ရောက်
လာသည်။

အခုလည်း အန်တီမြင့် လာစပ်သည့်လူကို ကြည့်
ဦး... “ဆရာဝန်မ လိုချင်သည်” ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ဖြင့်။
မိုးသွယ် ခေါင်းခါတော့ အန်တီမြင့်က...

“နည်းနည်းလောက်များ စဉ်းစားပါဦးဟယ်...
လူချင်းတွေ့ပြီး စကားလေး ဘာလေးပြောပြီး အကဲ
ခတ်ကြည့်ပါဦး...” ဟု တိုက်တွန်းသည်။

သူတို့က မိုးသွယ်ကို စိတ်ဝင်စားသည်မှ မဟုတ်
ပဲ။ “ဆရာဝန်မ” ဆိုတာကို စိတ်ဝင်စားခြင်းသာ။ ဒါမျိုး
ကို မိုးသွယ် လုံးဝ လက်မခံနိုင်။ မိုးသွယ်ဆိုသည့်
မိန်းကလေးမှာ ဆရာဝန်မ ဆိုသည့် ဂုဏ်ဖြင့် တွဲထုတ်ရ

မည့် ရောင်းကုန်ပစ္စည်းမဟုတ်။ သည်လိုဆိုလျှင်ဖြင့်
အပျိုကြီးပဲ လုပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသား။

မေမေကတော့ သူ့သမီးကို အပျိုကြီး မဖြစ်စေ
ချင်။ သူတို့မရှိလျှင်ဒုက္ခရောက်မည်။ မောင်နှမကလည်း
နှစ်ယောက်တည်း ရှိသည်။ မောင်လေးက
မိန်းမယူပြီး လျှင် ပြန်ကြည့်နိုင်မည်မဟုတ် အစရှိသဖြင့်
ပူပန်၍ ရသမျှ အတွေးများစွာဖြင့် ပူပန်နေသည်။

ယခုလို အန်တီမြင့် မကြာခဏ လာစပ်နေသော
ကိစ္စမှာ မေမေ့ပယောဂမကင်း။

“သင့်တော်တာတွေ့ရင် ပြောစမ်းပါကွယ်...” ဟု
သူပဲ မကြာခဏ မှာမှာနေတာကိုး။

ကြာတော့ ကာယကံရှင်က စိတ်ရှုပ်လာသည်။

“အမေတို့ ကျွေးမထားချင်လည်း အလုပ်ရတော့
သွားမှာပါ...” ဆိုတော့လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ
အပ်ကြောင်းထပ်နေသော စကားများနှင့် ပူပန်ရကြောင်း
ဆိုပြန်သည်။

သည်တော့လည်း မေမေ့ကို အပြစ်မတင်ရက်ပြန်။

အောင်သွယ်နှင့် ရှာမှ ရသည်။ စပ်ပြီးပေးစားမှ
ရသည်ဆိုသည်မှာလည်း သူမဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်
သလိုခံစားရသည်။

ငယ်ငယ်တုန်းက စိတ်ကူးယဉ်သလို ကိုယ့်ကို အမှန်တကယ် ချစ်မြတ်နိုးသူနှင့် ဖူးစာဆုံဖို့ဆိုတာ အခု အရွယ်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလား။

ဆေးရုံက လူနာတွေကြားမှာ လူကြီးလုပ်ကာ ပြောဆိုနေရသဖြင့် အပြင်ပန်းအမြင်မှာ ရင့်ကျက် သယောင် ထင်ရသော်လည်း သူမစိတ်ထဲမှာတော့ ကလေးဆန်ချင်တုန်း။ စိတ်ကူးယဉ်ချင်တုန်း။

သူမအိပ်မက်တွေထဲက မင်းသားလေးကို ရှာ မတွေ့နိုင်တော့ဘူးလား။

မှန်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ “၂၈နှစ်” ဆိုသည့် အရွယ်ကို ဟိုင်းပြီဟု ဆိုနိုင်ပြီလား။ မှန်ထဲမှ သူမ ရုပ်သွင်က ကလေးဆန်ကာ နုပျိုနေဆဲပါ။ ပြီးတော့ ဒီလောက်လည်း ရုပ်မဆိုးပါဘူးနော်။ “ဒါပေမယ့် ဘာ လို့များ...ဟူး...”။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချပြီး မှန်ကို မျက်နှာလွှဲလိုက်မိသည်။

“ကောင်မကလေး ဒီတစ်ခါတော့ အရမ်းခေါင်း မခါနဲ့ဦး... နည်းနည်း လူချင်းတွေ အကဲခတ်ကြည့်ဦး” ဟု အန်တီမြင့်က စကားပလ္လင်ခံသည်။

“ဘာလဲ ဆရာဝန်မ လိုချင်တာပဲ မဟုတ်လား”

ဟု စိတ်မပါစွာ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ လွဲပြီ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဆရာဝန်၊ သူ့မိဘတွေက အဝေးမှာ တာဝန်ကျရင် မသင့်တော်တဲ့ မိန်းမနဲ့ တွေ့သွားမှာစိုးလို့ဆိုပြီး အလုပ်မဝင်ခင် မိန်းမ ပေးစားချင်နေကြတာ...”

“ဆရာဝန် ဟုတ်လား...ဘယ်ကျောင်းက အောင်တာလဲ... အလုပ်မဝင်ရသေးဘူးဆိုရင် မိုးသွယ်တို့ အရှေ့တန်းကပေါ့”

“ဆေး(၁)ကပဲ... မိုးသွယ် သိမလား မသိဘူး သူ့နာမည်က လမင်းတဲ့...”

“လမင်း...”

ရင်ထဲက ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သည်။ သိပ်သိတာပေါ့။ အရမ်းတည်သည့် အဲသည်လူကို မိုးသွယ်တို့ အလုပ်သင်ဆရာဝန်အဖြစ် စဆင်းတော့ သူတို့အတန်းက မပြီးသေး။ ခွဲစိတ်ဆောင်တွင် အတူ တာဝန်ကျသဖြင့် ဆုံကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အခြား Seniorအစ်ကို၊ အစ်မတွေနှင့်အလုပ်အတူလုပ်ရင်း ခင်သွားသော်လည်း သူနဲ့ကတော့ မခင်၊ စကားကို အလုပ်ကိစ္စထက် တစ်ခွန်းမှ ပိုမပြောတဲ့သူ၊ မှတ်မှတ်ရရ သူ့နာမည်ကို

နားကြားလွဲကာ “ကိုလှမင်း”ဟု ခေါ်မိသည့်နေ့က မျက်နှာရှုတည်တည်နှင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ကာ “လှမင်း မဟုတ်ဘူး...လမင်း မှတ်ထား” ဟုအပြောခံခဲ့ရတာ အမှတ်ရနေသေးသည်။ သူ့နာမည်ကို မှားခေါ်မိလို့ စိတ်ဆိုးပုံက ရယ်ချင်စရာ။

“ကဲ အခုတော့ အကြိုက်တွေ့ပြီမဟုတ်လား... ရယ်လို့ပြုံးလို့...”

အန်တီမြင့်အသံကြောင့် သတိဝင်လာပြီး ရှက်သွားမိသည်။

“အာ...မဟုတ်ပါဘူး။ houseအတူ ဆင်းခဲ့တုန်းက အကြောင်းတွေ့မိပြီး ရယ်ချင်လို့ပါ... ဒါနဲ့ နေပါဦး အန်တီလူက ဒီအရွယ်အထိ ရည်းစားမရှိဘူးတဲ့လား”

“ရည်းစားက လက်ရှိမှာတော့ မရှိတာ သေချာတယ် အရင်ကတော့ ကျုပ်လည်း မသိဘူး... ကိုယ်တိုင် မေးကြည့်...ဆေးလိပ် မသောက်၊ အရက်မသောက် တတ်ဘူး... သူ့ဘက်ကလည်းမိုးသွယ်ကိုလက်ခံနိုင်တဲ့ အခြေအနေ ရှိပါတယ်တဲ့”

ဆေးလိပ်မသောက်၊ အရက်မသောက်ဆိုတာကတော့ တကယ့်ရှားပါးပစ္စည်းပဲ။ တကယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ မိဘတွေရှေ့မို့ ပြောတာနေမှာ။ ဆေးရုံမှာအတူ

ဆင်းတုန်းကလည်း ဆေးလိပ်သောက်တာ တစ်ခါမှ မတွေ့မိပါဘူး... ပြီးတော့ သူက ဘောလုံးသမား၊ ကျောင်းရဲ့ ရှားရှားပါးပါး အားကစားလှုပ်ရှားမှုတွေ ထဲက တစ်ခုဖြစ်တဲ့ ဘောလုံးပွဲတွေမှာ သူ့ကိုတွေ့ရသည်။ သူ့အနေနှင့် မိုးသွယ်ကို လက်ခံနိုင်တဲ့ အနေအထားမှာ ရှိပါတယ်ဆိုတဲ့ စကားကတော့ ရင်ထဲမှာ အောင့်သွားသည်။

တကယ်ဆို... အင်းလေ သူများကတစ်ဆင့် ပြောတော့ သည်လောက်ပဲ ပြောမှာပေါ့။ ရင်ခုန်မှုနှင့် မကျေနပ်မှုတွေ ရောထွေးနေသည်။ သည်ကြားထဲ အန်တီမြင့်က မေမေ့ကို “တွေ့လား” ဆိုသည့်သဘောဖြင့် မျက်စိပစ်တာကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေးသည်။

“ဘာလဲ...အန်တီမြင့်နော်...”

“ကဲပါ... ဒီတစ်ခါတော့ လူချင်းတွေ့ပြီး အကဲခတ်ကြည့်မယ် မဟုတ်လား...” မေမေက ပြုံး၍မေးသည်။

“မေမေ့သဘော... ဟင် ဘာရယ်ကြတာလဲ... သွား...”

ရင်ထဲက ခံစားမှုကို မဖုံးနိုင်သဖြင့် ရှက်ကာ အိမ်

ထဲ ပြေးဝင်လာမိသည်။ ခက်လိုက်တာနော်။ သူကဖြင့်
ဘယ်လိုသဘောထားရှိမှန်း မသိဘဲနဲ့ ဘာလို့ဒီလောက်
တောင် ဣန္ဒြေမရ ဖြစ်နေရတာလဲ။ သူမရဲ့စိတ်ကူးယဉ်
အိပ်မက်ထဲက မင်းသားလေးက သူဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

ထို့နေ့ညက သူမ အိပ်မပျော်။

“အမှန်အတိုင်း ပြောရင် ချစ်သူ ရှိခဲ့ဖူးတယ်...”
သူ့စကားကြောင့် သူမရင်ထဲ စိုးထိတ်သွားသည်။
သူက ဆက်ပြောသည်။

“ကြာပါပြီ... ၁၀ တန်းအောင်စတုန်းက...”

“အခုကော... သူက...”

သံယောဇဉ်မှ ပြတ်သေးရဲ့လားဟု ပူပန်စိတ်များ
ဖြင့် မေးမိသည်။

“အိမ်ထောင်ကျသွားတာ ကြာပါပြီ...”

ဟူး...တော်ပါသေးရဲ့။ ဘယ်လိုကွဲသွားကြတာ
လဲ အခုထက်ထိကော လွမ်းနေတုန်းလား... ဆိုသည့်
မေးခွန်းများအတွက် သူမသတ္တိ မရှိပါ။

“ခင်ဗျားကကော ပြောပါဦး...”

ခေါ်ပုံကိုက ကြည့်ပါဦး၊ လေသံက မနူးမညံ့သော်
လည်း သြဇာသံပါသည့် သူ့အသံက ခပ်သြသြက နား
ထောင်၍ ကောင်းနေသည်။

“ကျွန်မကတော့ ရည်းစားထားဖို့ အချိန်မရခဲ့ဘူး”

စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ဖြေလိုက်တော့ သူက ခပ်
တိုးတိုး ရယ်သည်။ ရယ်လိုက်တော့ သူ့မျက်နှာက နူးညံ့
သိမ်မွေ့ပြီး ကလေးဆန်သွားသည်။ မေးစေ့က အချိုင့်
လေးနဲ့ နှုတ်ခမ်းဘေးက အရစ်ကလေးက သူမ
ကြိုက်သည့် မင်းသားဘင်အဲဖလက်နဲ့ တူသလိုလို။

“ကိုယ်က နယ်မှာပဲ နေချင်တာ...လိုက်နိုင်ပါ
မလား...”

ဟင်...ဘယ်လိုကြီးလဲ။ ချစ်ပါတယ် လက်ထပ်
ချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့အဆင့်တွေ ကျော်ကုန်ပြီလေ။ သူ့
ကိုယ်သူ အပိုင်တွက်ထားပုံပဲ။ ဒီကကော အဲဒီလောက်
တွက်ရလောက်အောင် ဣန္ဒြေမရ ဖြစ်နေပြီလား။

“ဒါကတော့ အများကြီး စဉ်းစားရဦးမှာပေါ့...”

ခပ်ချဉ်ချဉ် ရှိလာသဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟာဗျာ...ခင်ဗျားကလဲ...နယ်မှာ ဆရာဝန်တွေ
ပိုလိုအပ်တာ...” အစရှိသဖြင့် နယ်သို့ သွားသင့်
ကြောင်း တရားကို တရစပ်ဟောပါတော့သည်။ ဒီက

မသွားချင်လို့ ပြောတာမှ မဟုတ်တာ။ တမင်ပြောလိုက် တဲ့ဟာကို။ အခုတော့ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ် ခံပေတော့။ တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက်ကြာမှပဲ သူ့ညီမကို ကြိုရ ဦးမည်ဟုဆိုကာ စကားစဖြတ်၍ တော်တော့သည်။

ချစ်စကား၊ ကြိုက်စကားလေးများ ကြားမလားလို့ ခုန်နေမိတဲ့ရင်လည်း သွားကော။ သူ့အနေနဲ့ ဒါတွေ ကို မလိုအပ်ဘူးလို့ ထင်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် သူ့ရင်ထဲ မှာ သူမအတွက် အချစ်မရှိတာလား။ သူမက စလို့ မေးလိုက်ချင်ပေမယ့် အဲသလောက် သတ္တိမရှိတာ အသေအချာ။ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ တွေ့ရသည့် နွေးထွေး သော အရိပ်အယောင်များကိုပဲ အချစ်တွေလို့ တစ်ဖက် သတ် ယူဆလိုက်မိသည်။

ခုနောက်ပိုင်း သူ ဆေးရုံကို လာကြိုပေးနေသဖြင့် မောင်လေးက သက်သာကာ သဘောကျနေသည်။ အိမ်ကို သူလာလျှင် သူမနှင့် စကားပြောတာက နည်းနည်း၊ မောင်လေးနှင့် ဘောလုံးပွဲအကြောင်း၊

ဘောလုံးသမားများအကြောင်း ပြောရသည်က တမေ့တမော။ ပြီးတော့ ကွန်ပျူတာ၊ နိုင်ငံတကာရေးရာ စသည့် သူမ ဘယ်လိုမှ ပါဝင်ဆွေးနွေးနိုင်စွမ်းမရှိသော အကြောင်းအရာများ။

သူမနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ရှိချိန်တွင် ပြောသည့် စကားများကလည်း တော်တော် ရင်ခုန်စရာ ကောင်းပါသည်။ သူ ဆေးရုံဆင်းခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံများ၊ သူ ကြိုက်သည့် ဝတ္ထုများ၊ ရုပ်ရှင်များအကြောင်း။ သူမ ထင်ခဲ့သလောက်တော့ သူက စကားမနည်းပါ။ သူ စိတ်ဝင်စားသည့် အကြောင်းအရာများဆိုလျှင်တော့ တော်တော်ပြောသည်။ သူမ ကြားချင်သည့် စကားများသာ...

အခုတော့ သူနှင့် သူမကို သူမအိမ်၊ သူ့အိမ်နှင့် သူမ သူငယ်ချင်းများကပါ လက်ထပ်ကြမည့်သူများ အဖြစ် မြင်နေကြပြီ။

သူမစိတ်ထဲမှာတော့ မသေချာသေး။ သူမ သူ့ကို ရင်ခုန်တာ၊ သူ့အနားမှာရှိရင် ပျော်နေတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီလောက်နဲ့ မလုံလောက်သေး။ စိတ်ကူး ယဉ်ရမယ့်အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူးလို့ ဘယ်လောက် ပြောပြော သူမကတော့ စိတ်ကူးယဉ်ချင်သေးသည်။

သူကသာ သူမကို မချစ်ဘူးဆိုလျှင် သူမကလည်း
အပျိုကြီးပဲ ဆက်လုပ်ဖို့ ဝန်မလေးပါ။

ဒီနေ့ သူက ကိစ္စရှိသည်ဟု ဖုန်းဆက်ကာ သူမကို
လာမကြို။

ခါတိုင်း မောင်လေး မအားလည်း လိုင်းကားနှင့်
ပြန်နေကျမို့ ကိစ္စ မရှိဟုသာ ပြောလိုက်သည်။ ညနေ
ဂျူတီချိန်ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
ဈေး သွားမည်။ အဖော် လိုက်ခဲ့ပါဆို၍ လိုက်သွားခဲ့
သည်။

ဈေးထဲမှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ပါတိတ်အဆင် ရွေး
နေစဉ် သူမ ဟိုငေးသည်ငေး လုပ်နေမိသည်။ မမျှော်
လင့်သော မြင်ကွင်းက မျက်ဝန်းထဲ တိုက်ရိုက် ဝင်လာ
သည်။

သူမကို လာမကြိုနိုင်ရလောက်အောင် ကိစ္စရှိ
သည်ဆိုသည့် “သူ”။ ကောင်မလေးတစ်ဦးနှင့် ရယ်
မောလို့ ကောင်မလေးက သိပ်လှသည်ဟု မဆိုသာ
သော်လည်း အသားဖြူဖြူ၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်နှင့် ချစ်စရာ

လေး။ မနာလိုစိတ်လား၊ ရင်ထဲမှာ ဓာတ်လိုက်သလို ကျင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ မျက်ရည်ဝေ့လာသဖြင့် မြင်ကွင်းက မှန်ဝါးသွားသည်။

“မိုးသွယ်...ဒီဟာ နှစ်ခု ဘယ်ဟာက ငါနဲ့လိုက်လဲ ကြည့်ပေးပါဦး...”

သူငယ်ချင်းက သူ့အာရုံနှင့်သူမို့ သတိထားမိဟန် မတူ။ မျက်တောင်ခတ်ကာ ဝဲလာသည့် မျက်ရည်တွေ ကို ကမန်းကတန်း ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။

အချစ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ ရင်ကို နာကျင်စေသလား။

ထိုနေ့က သူမ ထမင်းမစားချင်။ သူလာတော့ လည်း အိပ်ချင်ယောင်ဆောင်နေခဲ့သည်။ အမှန်ကတော့ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ တစ်ညလုံး မျက်ရည်ကျနေ မိသည်။

သူမ သူ့ကို တကယ်ချစ်မိနေပြီလား။

မိုးလင်းမှ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသဖြင့် နီးလာ တော့ ခေါင်းတွေ အုံနေသည်။ သည်နေ့က ပိတ်ရက်မို့ တော်ပါသေးရဲ့။ မျက်နှာသစ်ပြီး အောက်ဆင်းလာ တော့ မေမေက...

“သမီးရေ...မောင်လမင်းရောက်နေတယ်...”ဟု ဆီးပြောသည်။

သူမစိတ်ညစ်သွားသည်။ ညက ကောင်းကောင်း အိပ်မရသည့်အပြင် ငိုပါ ငိုထားသေးသော သူမရုပ်သွင် ဘယ်လိုရှိနေပါလိမ့်မည်နည်း။ သူရောက်နေမည် မထင်၍ သနားခါးပင် လိမ်းမလာခဲ့မိ။ သူကတော့ မနာ လိုချင်စရာ သန့်စင်လန်းဆန်းကာ ချောမောနေသည်။

သူက ဘာအပြစ်မှ မရှိတဲ့အတိုင်း ရယ်ပြုံးကာ...။

“အိပ်ပုပ်မလေး...ညက ဖုန်းဆက်တော့လည်း အစောကြီး အိပ်နေတယ်...” ဟု ပြောသည်။

“စောစောစီးစီး ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ...”

မကျေနပ်လက်စနှင့်မို့ ခပ်တည်တည်နှင့် ပြန်မေး လိုက်သည်။

“အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ပြောမလို့လာတာ...ကိုယ်တို့ order တွေ ထွက်ပြီ...ကိုယ် တောင်ကြီး ရောက်တယ် အဲဒါမသွားခင် စေ့စပ်သွားချင်တယ်... အန်တီကလည်း သဘောတူတယ်...”

“စေ့စပ်မယ်... ဘယ်သူက သူ့ကို လက်ထပ်မယ် လို့ ပြောသေးလို့လဲ...”

“ဟာ...မနောက်နဲ့ကွာ...”

အပြစ်ကင်းစင်ပုံ ဖမ်းနေတဲ့ သူ့ကို ကြည့်ရင်း
အသည်းယားလာသည်။

“မနေ့က ဘယ်သွားလဲ...”

မအောင့်နိုင်စွာ မေးလိုက်မိသည်။

“သူငယ်ချင်းအတွက် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေး
မှာ ပစ္စည်းတွေ လိုက်ဝယ်ပေးနေတာ...”

“နေပါဦး...အဲဒီသူငယ်ချင်းဆိုတာ မိန်းမလား၊
ယောက်ျားလား...”

သူမထက် ပိုဦးစားပေးရတဲ့ သူငယ်ချင်းလားဟု
စိတ်ထဲက ရန်တွေ့နေမိသည်။

“ဪ...ဒါကြောင့်ကိုး...”

သူက သူမကို ကြည့်ပြီး သဘောကျစွာရယ်သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ...”

“အဲဒါ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းနဲ့ လက်ထပ်မယ့် မိန်း
ကလေး... သူငယ်ချင်း မအားလို့ အကူအညီတောင်း
တာနဲ့ လိုက်သွားပေးရတာ...သူတို့လက်ထပ်မယ့်ရက်
က သိပ်ကပ်နေပြီ... ဒီမှာ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာ...
မိုးသွယ်ကိုပါ ဖိတ်တာ...”

သည်လိုဆိုတော့လည်း သံသယစိတ်များ ပြယ်
လွင့်သွားရသည်။

“ဒီကောင်မလေး ဒါကြောင့် စိတ်ကောက်နေတာ ကိုး...”

“ဒါကြောင့်ချည်းပဲ မဟုတ်ဘူး...”

သူမစကားကြောင့် သူက မျက်ခုံးပင့်ကာ ကြည့် သည်။

“ကိုလမင်း... မိုးသွယ်ကို လက်ထပ်မှာ ဘာ ကြောင့်လဲ မိုးသွယ် သိချင်တယ်...”

“အာ...သိသားနဲ့...”

သူက ဆံပင်ကို လက်ဖြင့် ထိုးဖွနေသည်။

“မိုးသွယ် မသိဘူး... လက်ထပ်ဖို့ သင့်တော်တယ် လို့ ထင်လို့လား...မိဘတွေက ကြည်ဖြူလို့လား... ဆရာဝန်အချင်းချင်းမို့လား...ပြောပါ...အဲဒါကို မသိ ရရင် မိုးသွယ် ရှင့်ကို လက်မထပ်နိုင်ဘူး...”

“ဟာ ဒါတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး...တကယ်ဆို ကိုယ်က အပြင်က မိန်းကလေးပဲ လိုချင်တာ... ဒါမှ ကိုယ့်ကို အချိန်ပိုပေးနိုင်မှာ...”

“ဒါဆို ဘာလို့...”

“မိုးသွယ်ကို သဘောကျလို့...”

“ဘာရယ်...”

“ဟုတ်တယ်... ခွဲစိတ်ကုဆောင်မှာ အတူတူ

တာဝန်ကျခဲ့ကတည်းက စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ... အခုမှ သိတာဆိုတော့ ဖွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး...ကိုယ်တို့ အလုပ် သင်ဆရာဝန် ပြီးသွားတော့ မိုးသွယ်ကို လိုက်ရှာ သေးတယ်... ဘယ်ဆေးရုံမှာမှန်း မသိတော့ ရှာလို့ မတွေ့ခဲ့ဘူး...နောက်မှ အရှေ့ပိုင်းဆေးရုံမှာလို့ ကြား တယ်... အဲဒီမှာ ခင်တဲ့သူ မရှိတော့ လာဖို့ ခက်နေ တယ်”

သူ တကယ်ပြောနေတာလား၊ သူမ အိပ်မက်များ မက်နေတာလား။

“နောက် အန်တီမြင့်ဇာတ်ပုံတွေ လာပြတော့ မိုးသွယ်ပုံကို တွေ့လိုက်တယ်...သူက ပြောတယ်... မိုးသွယ်က အားလုံးကို ခေါင်းခါနေတာဆိုတော့ ကိုယ့် ကိုများ ခေါင်းခါမလားလို့ ကိုယ် အရမ်းစိတ်ပူလိုက် ရတာ...”

“အခုကော ဘယ်သူက ခေါင်းညိတ်သေးလို့လဲ”

“ညိတ်လိုက်ပါကွာ...မဟုတ်ရင် ကိုယ်ရူးလိမ့်မယ်”

အံ့မယ် သူကများ။ ဒီက သူ အဲသလို ဖွင့်မပြော လို့ ရူးလုရူးခင် ဖြစ်နတာဖြင့် ကြာပြီ။

ဒါတောင် သူက “ချစ်တယ်” ဆိုတဲ့စကားကို တိုက်ရိုက် မဆို။

သိပ်အမြင်ကတ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ လူကြီး။

ဒီကလည်း ဟန်ဆောင်မကောင်းတော့ ခေါင်း
မညိတ်ရသေးခင်က သူ သိနေနှင့်မှာပါ။

(လုံမလေးမဂ္ဂဇင်း၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၂၀၀၀)

ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက်အကြောင်း

ဆယ်တန်းစာမေးပွဲ အောင်၍ အမှတ်တွေများ
ကတည်းက...

“ကျွန်မသမီးက ဆေးကျောင်းတက်မှာ...” ဟူ
သော အမေကြွားလုံးများကြောင့် လူအများကြားတွင်
မျက်နှာမထားတတ်အောင် သူမ ရှက်ခဲ့ရသည်။ သူမက
“အမေရယ် သေချာသေးတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့...
လျှောက်မပြောနဲ့ဦး...”ဟု တားသော်လည်းမရ။ အချို့က
နောက်ကွယ်တွင် ဘာပြောမည် မသိသော်လည်း
ရှေ့တွင်တော့...

“ဒေါ်မာလာက သိပ်ကံကောင်းတာပဲ တစ်
ယောက်တည်း မွေးထားပြီး တစ်ယောက် တစ်ယောက်

ဆိုသလို ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ဖြစ်တယ်” ဟု ချီးကျူးကြတိုင်း အမေ၏ ကျေနပ်ဝမ်းသာမှုများက ဖုံးမနိုင်ဖိမရ။ ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ရသူများစာရင်း မှာ ကံကောင်းထောက်မစွာ သူမနာမည် ပါလာခဲ့၍သာ သူမ အရှက်မကွဲခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆေးကျောင်းစတက်ရတော့ “ကျွန်မသမီးက ဆေးကျောင်းကလေး...”ဟု တွေ့တွေ့သမျှ အသိများ ကို ကြွားလွန်း၍ ကာယကံရှင် သူမမှာ မျက်နှာပူလွန်း လှသည်မို့ အမေနှင့်အတူ အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်ထွက်ရမှာ ပင် လန့်လာမိသည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်တော့ အမေ သာမက အဖေနှင့်တကွ ဦးလေးများ၊ အဒေါ်များကပါ ကူ ကြွားပေးကြလေသည်။ ဪ...ဆေးကျောင်း တက်ရတယ်ဆိုတာဟာ ကြွားစရာတစ်ခုပါလားဟု သူမ မှတ်သားခဲ့ရသည်။

ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက်ဟု လူရှေ့မှာ မည်သို့ပင် ကြွားကာ ဂုဏ်ယူကြသော်လည်း အိမ်တွင် သူမအပေါ် ဆက်ဆံမှုများကတော့မူလတန်းကျောင်းသူ သာသာပါ။ တစ်ဦးတည်းသော သမီးဆိုတော့ ဒီ လောက်တော့ ရှိပေမပေါ့။ ပိုဆိုးသည်က အထက်တန်း ကျောင်းသူဘဝကလို ဆေးကျောင်းကို ခြင်းတောင်းနှင့်

ထမင်းဘူး၊ ရေဘူး၊ မုန့်ဘူးများထည့်ကာ လာလာပို့ခြင်း ပင်။ မလာပါနှင့်ဟု တားသော်လည်း မရ။ သူမက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူပီပီ ထမင်းဘူး၊ ရေဘူး မကိုင်ချင် တော့။ အမေတို့ လုပ်ပုံကြောင့် ကျောင်းသားများက သူမကို မကြာခဏ လှောင်ပြောင်ကြသည်ကို အမေ မသိ။

ဒုတိယနှစ်ရောက်တော့ ဘဝတွင် ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် သူမ စာမေးပွဲကျလေတော့သည်။ လူရှေ့ သူရှေ့မှာ မနေတတ်အောင် ချီးကျူးလေ့ရှိသော်လည်း အိမ်မှာတော့ ဆန်ရင်းနာနာဖွတ်တတ်သည့် သူမ အမေနှင့် အဖေက သူမကို တစ်စက်မှ မျက်နှာသာ မပေးတော့။ အတန်းထဲက လူနှစ်ရာကျော်မှာ လူ (၅၀) လောက်သာ အောင်မှတ်ရသည့် စာမေးပွဲဖြစ်ကြောင်း ပြောဆိုရှင်းပြလည်း မရ။ တီဗွီမကြည့်ရ၊ သီချင်း နားမထောင်ရ အစရှိသဖြင့် သူမ၏ ရှိစုမဲ့စု အခွင့်အရေး လေးများကို ပိတ်ပင်ကာ သူမကို အစွမ်းကုန် ကြပ်မတ် ကြလေတော့သည်။

ဒုတိယနှစ်မှာ အခြေခံသင်ခန်းစာတွေသာ သင်ရ တာမို့ ရောဂါလက္ခဏာများအကြောင်း သူမတို့ သိပ် မသိကြသေးပါ။ သို့သော် လက်တွေ့ခန်းတွင် သွေး

ပေါင်ချိန်နည်း သင်ရသည့်အတွက် သွေးတိုးရှိသော အဖေနှင့် အမေကို အိမ်တွင် သွေးတိုင်းပေးနိုင်ခွင့် ရပါသည်။ ဒါကို သူတို့က လူတကာကို ကြွားကာ အိမ်လာသမျှ လူများအားလုံးကို သွေးတိုင်းခိုင်းပြန်သည်။ အိမ်ကို ဆန်လာခံသည့် မယ်သီလရင်များခမျာ သူတို့ သွေးတိုင်းလိုသည် ဖြစ်စေ၊ မတိုင်းလိုသည် ဖြစ်စေ အတင်းအဓမ္မ တိုင်းခိုင်းနေခြင်းကို မကြာခဏ ဆိုသလို ခံနေရသဖြင့် နောင်တွင် သူမတို့အိမ်ကို ဆန်ပင် အလှူလာမခံကြတော့။

သွေးတိုင်းသည်ဆိုသည်မှာ ဘာမှခက်ခဲသည့် အလုပ်တစ်ခု မဟုတ်ကြောင်း၊ လူအများရှေ့မှာ ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်၍ မပြောသင့်ကြောင်း ပြောသော်လည်းမရ။ သူတို့ အကြွားကောင်းသဖြင့် လေဖြတ်ထားသည့် အဘွားကြီးတစ်ဦး ရှိသည့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်မှ သူမကို နေ့တိုင်းနီးပါး သွေးခေါ်၊ခေါ်တိုင်းခိုင်းလေတော့သည်။ နေ့စဉ် သွေးပေါင်ချိန်ပေးရတာ ဘာမှအပန်းမကြီးတဲ့ အလုပ်မို့ ကုသိုလ်တောင်ရသေးတယ်လို့ ပြောနိုင်သော်လည်း သူတို့အိမ်က လိုချင်သည်မှာ သူမ သွေးတိုင်းပြီးတိုင်း အဘွားကြီးကို လူငယ်တစ်ယောက်၏ ပုံမှန်သွေးပေါင်ချိန်ဖြစ်သော

၁၂၀/၈၀ ဟု ပြောပေးရန် ဖြစ်လေသည်။ သူမမှာ အောင့်သက်သက်နှင့် ခံရခက်စွာ အဘွားကြီးကို နေ့စဉ် လိမ်ပြောနေရသည်။ သူတို့ကတော့ အဘွားကြီး စိတ် ချမ်းသာဖို့တဲ့။ နဂိုကတည်းက သွေးတိုးရှိ၍ သွေး ပေါင်ချိန် အရမ်းတက်ကာ လေဖြတ်သွားသူမို့ သူ့ သွေးပေါင်ချိန်မှာ တစ်ခါမှ သူတို့ပြောစေချင်သလို မဖြစ်ပါ။ ၁၄၀/၉၀ နှင့် အထက်မှာသာ အမြဲရှိသည်မို့ လိမ်ပြောရတာကြာတော့ သူမလည်း စိတ်ညစ်လာ သည်။ တစ်နေ့ သူမ သွေးတိုင်းပေးပြီး ပြန်အထွက် တွင် ထိုအဘွားကြီးကို လာကြည့်ပေးနေကျ ဆရာဝန်မ နှင့် ဆုံလေသည်။ သူမ ၁၂၀/၈၀ ဟု ပြောသည်ကို ကြားသွားသော ထိုဆရာဝန်မက သူမကို တအံ့တဩ ကြည့်သည့်ပုံစံကို သူမ မျက်စေ့ထဲမှ ဖျောက်မရ။ “ညီမလေး သွေးတိုင်းတတ်တယ်နော်...”ဟု မေး မသွားတာ တော်သေးသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ထို အကြောင်းများကြောင့် သူမ ထိုအိမ်ကို နောက်နောင် တွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ ရှောင်လေတော့သည်။

တတိယနှစ် ရောက်တော့ ဆေးရုံစဆင်းရပြီ ဖြစ် သလို ဆေးများအကြောင်း၊ ရောဂါများအကြောင်း လည်း စတင်သင်ကြားရပြီမို့ “နည်းနည်း သိခြင်းက

အန္တရာယ်ရှိသည်”ဆိုသော အင်္ဂလိပ်စကားပုံအတိုင်း သူမတို့တစ်တွေ တတိယနှစ်၏ရောဂါစု (3rd M.B Syndrome) ကို စတင် ခံစားကြရပါတော့သည်။ သွားဖုံးက သွေးထွက်လျှင် ဗိုက်တာမင်စီဓာတ် ချို့ယွင်း၍ လားဟု စဉ်းစားမည့်အစား သွေးကင်ဆာ ဖြစ်ပြီလားဟု စတင်စဉ်းစားကြသည်။ လည်ချောင်းနာလျှင် အားသီးရောင်သည်ဟု စဉ်းစားရမည့်အစား ငါတော့ လည်ချောင်းကင်ဆာရဲ့ နောက်ဆုံးအဆင့်ကို ရောက်နေပြီထင်တယ်ဟုတွေးကာ ကြောက်ကြသည်။ ရင်ဘတ်အောင့်လျှင်ဖြင့် နှလုံးရောဂါတော့ သေချာပြီဟု ထင်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ဆေးဝါးများ၏ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးများကို ကောင်းကျိုးများထက် ပိုမိုမှတ်သားမိကြသဖြင့် တစ်ခုခုဆိုလျှင် ဟိုဆေးလည်း မသောက်ရဲ၊ ဒီဆေးလည်းမသောက်ရဲ ဘဝကို ရောက်ကြရတော့သည်။ တစ်နေ့မှာ အမေသောက်နေသော သွေးကျဆေးကို ဝေဖန်မိသဖြင့် အမေက သူ့ဆရာဝန်ကို ဒီလောက် ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးတွေများတဲ့ဆေး သူ့ကို ပေးရပါ့မလားဟု သွားရန်တွေ့လေတော့သည်။ ဆရာဝန်က သူလည်း ဆိုးကျိုးအနည်းဆုံးနဲ့ အမေနဲ့အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်မယ့် ဆေးကို ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း စိတ်ရှည်စွာ

ပြန်ရှင်းပြပါသည်။ သူမ ဂြိုဟ်မွေ့၍ ဆရာဝန် တစ်ယောက် မည်မျှစိတ်ညစ်သွားမည်ကို ထိုစဉ်က သူမမသိခဲ့။ နောက် ထိုးဆေးအကြောင်း ကောင်းမွန်စွာ သဘောပေါက်နားလည်လာမှ သူမ နောင်တရတော့ သည်။

နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(က)မှာ ပိုလာသည့် တာဝန် က လူနာများကို ဆေးရုံဆေးခန်း လိုက်ပို့ရခြင်း။ တကယ်တော့ ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ်တာဝန်ကျသည့် ဆေးရုံနှင့် ကိုယ့်ဆရာများကိုသာ သိသူ။ သို့သော် ကိုယ့်ကို အားကိုး၊ အထင်ကြီးကာ လာသူများကို မငြင်းဆန်နိုင်သဖြင့် ထိုအလုပ်ကို တာဝန်ကြီးတစ်ရပ် အနေဖြင့် လိုက်လံထမ်းဆောင်နေရသည်။ အခြား သူများနှင့် အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း အမေနှင့် ကျမှ သူမ ဒုက္ခရောက်ရတော့သည်။ အမေတွင် ဆီးချို ရှိနေကြောင်းသိရသဖြင့် သူမ သိသည့် ဆရာဝန်ကြီး တစ်ဦးထံ သွားပြပေးခဲ့သည်။ သူမကို ဘာမှမပြောပြခဲ့ သမျှ ဆရာဝန်ကြီးထံရောက်မှ နယ်က မိတ်ဆွေတစ်ဦး ပို့ပေးသည့် ပျားရည်နှင့်တေထားသော ဆီးချိုပျောက် ဆေးကို သုံးစွဲနေကြောင်း ဝန်ခံလေတော့သည်။ ဆရာဝန်ကြီးက “မင်း ဆရာဝန်လုပ်မယ့်သူ တစ်

ယောက်လုံးဖြစ်ပြီး အမေ ဆီးချို ဖြစ်နေတာတောင် ပျားရည်စားနေတာကို တားရကောင်းမှန်း မသိဘူးလား...” ဟု ဆိုကာ ဆူလိုက်တာ ရစရာပင် မရှိ။ သူမ တားလျှင်ကော အမေက နားထောင်မတဲ့လား။ အခုတောင် မြန်မာဆေးနဲ့ပဲ ကုချင်တယ်လုပ်နေ၍ ဆေးခန်းကို မနည်းခေါ်လာရတာ ဆရာကြီး မသိ။ အပြစ်အားလုံး ဆေးကျောင်းတက်မိသော သူမ ထံမှာ သာရှိသည်မို့ ခံပေတော့။ အံ့မယ်... အမေက သူမ အဆူခံနေရတော့ သူမကို ကြည့်သည်က သူ့ကြောင့် မဟုတ်သည့်မျက်နှာမျိုးနှင့်။

ဆီးချိုမှန်မှန်စစ်ဖို့၊ ဆေးမှန်မှန်သောက်ဖို့၊ အစားအသောက်ထိန်းဖို့ ပြောသော်လည်း ခဏသာ ခံသည်။ နင်တို့ အင်္ဂလိပ်ဆေးတွေက ဘာဖြစ်တယ်၊ ညာဖြစ်တယ်ဟု အပြစ်တင်ကာ ငါ့ဘာသာငါ မြန်မာဆေးနဲ့ ကုမယ်ဟု ဆိုသည်။ အမှန်တော့ သူကုတာက မြန်မာဆေးစစ်စစ်နှင့် မဟုတ်။ ဆေးမြီးတိုမျှသာ။ ဆေးကုရ အခက်ဆုံးလူမှာ ကိုယ့်အမေနှင့်အဖေပဲဟု သူမတို့ ဆရာတစ်ဦးက ကိုယ်ချင်းစာစွာ ပြောပြသည်။ ကိုယ့်သားသမီးဆိုတော့ သူများတွေကို အထင်ကြီးစေချင်သော်လည်း ကိုယ်တိုင် အထင်ကြီးလို့ မရတာပါ

ပေလိမ့်မပေါ့။ ပုတီးဖြူရွက်ကို ကျိုသောက်နေသဖြင့် အာရောဂျ်မဂ္ဂဇင်းအဟောင်းထဲမှ ကိုယ်တိုင် ပုတီးဖြူရွက်ကို လေ့လာခဲ့သူ ဆရာဝန်တစ်ဦး ရေးသည့် ဆောင်းပါးကို ပြန်ရှာကာ ပေးဖတ်ရသေးသည်။ ပုတီးဖြူရွက်က သွေးထဲက သကြားဓာတ်ကို အနည်းငယ် ကျစေတာ မှန်သော်လည်း ကျောက်ကပ်ကို အဆိပ်ဖြစ်စေတာက ပိုများနေကြောင်း တွေ့ရှိရသဖြင့် ထိုဆရာဝန်က ဆက်လက် မသုံးစွဲကြရန် စေတနာဖြင့် ရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ၏ နှုတ်ထွက်စကားကို မယုံကြည်ချင်ကြသော်လည်း သက်သေအထောက်အထားနှင့်တကွမို့ ပုတီးဖြူရွက်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတော့သည်။

နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(ခ)ရောက်တော့ ရောဂါတွေအကြောင်းကိုလည်း အတော်စုံစုံလင်လင် သိခွင့်ရပြီမို့ ကြောက်သင့်တာတွေကို ကြောက်အောင်၊ ရှောင်သင့်တာတွေကို ရှောင်ရအောင် သတိပေးမိပြန်သည်။

“အဖေ ဝက်အူချောင်းထဲ ထည့်တဲ့ ယမ်းစိမ်းတွေက လူကို ကင်ဆာဖြစ်စေနိုင်တယ်နော်...”

ဘာမှ ပြန်မပြောသော်လည်း အိမ်မှာ ဝက်အူချောင်း မစားဖြစ်ကြတော့။

“အဖေ မှီတက်နေတဲ့ ငရုတ်သီးတွေ မစားနဲ့နော်... အဲဒီမှီက အသည်းကင်ဆာ ဖြစ်စေတတ်တယ်တဲ့...”

မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ရှိသော မှီတက်နေသည့် ငရုတ်သီးများကို နှမြောသော်လည်း လွင့်ပစ်ခဲ့ကြသည်။

“အမေ လမ်းဘေးက စားစရာတွေ လျှောက်မစားနဲ့...ရောဂါပိုးတွေ အများကြီးပဲ...”

သူမ သတိပေးသမျှကို အမေနှင့်အဖေက စိတ်ကောင်းဝင်ကာ အရေးတယူ ရှိကြသဖြင့် သူမ ဝမ်းသာရသည်။ ကျောင်းမှ သူမ ရလာသော ဗဟုသုတအသစ်များကိုလည်း ကျမ်းမာရေးအသိပညာ တိုးပွားအောင် ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ အရေးကြီးသည်ဟူသော ဆရာဆရာမများ၏ လမ်းညွှန်ချက်အတိုင်း အိမ်မှာ အကုန်ပြန်ကာ ဖောက်သည်ချလေ့ရှိပါသည်။ တစ်နေ့ သူမ သိလာရသော အကြောင်းအရာသစ်က သူမကို အလွန်အမင်း စိတ်ပူသွားစေသည်။ ရေနွေးကြမ်းကို ကြာကြာထားလျှင် အဲဒီမှာပါတဲ့ တင်းနစ်အက်ဆစ်က ဓာတ်ပြောင်းကာ အဆိပ်တွေ ထွက်လာသည်တဲ့။ သူမ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အဖေနဲ့အမေကို စိုးရိမ်စွာ ရေနွေးကြမ်းမသောက်ရန်ပြောတော့ အဖေ အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲလေသည်။

“တော်...တော် ဘာမှ ထပ်လာမပြောနဲ့တော့...
 ငါတစ်သက်လုံး ရေနွေးကြမ်းသောက်လာတာ...ဒီလို
 သာဆိုရင်ဖြင့် ငါတို့ ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေ ဒုက္ခရောက်
 တာ ကြာလှရောပေါ့...နင် တစ်နေ့ ကျောင်းက ပြန်
 လာတိုင်း ငါ့မှာ စားစရာ သောက်စရာ ဘာမှ မကျန်
 အောင် ပြောတော့တာပဲ...” တဲ့။

အဖေပြောတာလည်း စဉ်းစားစရာမို့ နောက်နေ့
 တွင် ဆရာကို ပြန်မေးရသည်။ ဆရာက...

“ငါက တစ်ညသိပ်ထားတဲ့ ရေနွေးကြမ်းတွေကို
 မသောက်ဖို့ ပြောတာ...ညည်းက အသေအချာမှ နား
 မထောင်ဘဲ...” တဲ့။

ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ ဆရာသင်နေတုန်းက နည်း
 နည်း အိပ်ငိုက်သွားတာကိုး။

ကုဋ္ဌနူနာဟု မြန်မာလို ခေါ်ကြသည့် လက်ပရီစီ
 အကြောင်း သင်ရတော့လည်း အိမ်မှာ ကိုယ်သိလာ
 သည့် ကျန်းမာရေးဗဟုသုတအသစ်ကို ပြောပြမိပြန်
 သည်။

“လက်ပရီစီဆိုတာ မျိုးရိုးလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး...
 မိုက်ကိုဘက်တီးရီးယပ်စ်လက်ပရေးဆိုတဲ့ ပိုးကြောင့် ဖြစ်
 တာ... ဘယ်သူ့မှာမဆို ဖြစ်နိုင်တယ်...စမ်းသပ်တဲ့

နည်းက လွယ်လွယ်လေး... ကိုယ့်မှာ အဖြူကွက် အနီကွက်တွေ ပေါ်လာရင် ထုံမထုံ စမ်းကြည့်... အာရုံ ကြောတွေ ကြီးလာသလား စမ်းကြည့်...စောစောသိလို့ စောစောကုရင် ကိုယ်လက်အင်္ဂါချို့တဲ့မှုတွေ မဖြစ်ဘူး... အမေတို့လည်း ကိုယ်မှာအကွက်တွေ ပေါ်လာရင်ပြော နော်...သမီး စမ်းပေးမယ်...”

“ခွေးမလေး...လူကြီးတွေကို နမိတ်မရှိ နမာမရှိ”

“အဟုတ်ပြောတာ အမေရဲ့...လက်ပရိုစီက လူ ရွေးပြီးဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး...”

“တယ်... ဒီကောင်မလေး ပြောလေ... ကဲလေ ပါလား သွား... သွား ပေါက်ကရတွေ လာမပြောနဲ့... ငါ ရိုက်မိတော့မယ်...”

အဖေက တကယ် လက်ပါလာမည့်ဟန်ဖြင့် ထ ကြိမ်းသဖြင့် လွတ်ရာသို့ ကမန်းကတန်း ထွက်ခဲ့ရ သည်။ ဟင်း... သူများက စေတနာနဲ့ ကျန်းမာရေး အသိပညာတွေ ပေးနေတာ မယူချင်နေပေါ့။

သူမ နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲကြီး နီးကပ်လာချိန် တွင် ကံဆိုးစွာ အမေ တော်တော် နေမကောင်းဖြစ်လေ သည်။ သူမ ပြန်မကြည့်နိုင်သည့်အချိန်တွင် အဖေက အမေ့ကို ဘာတွေ ကျွေးနေသည် မသိ။ အိမ်သို့ လူမမာ

လာမေးသော အဒေါ်တစ်ယောက်က အမေ အချို့တွေ စားနေတာ မတားရကောင်းလားဟု သူမကိုအပြစ်တင် သည်။ သူမက ဘာတွေ မစားနဲ့၊ ဘာတွေစားဆိုတာ လောက်ပဲ ပြောထားပြီး ပြန်လှည့်မကြည့်နိုင်။ အမေ့ကို မေးတော့ “ငါ မောလွန်းလို့ စားမိတာပါအေ...” ဟု မကျေမနပ် ဆိုသည်။ ဆေးခန်းသွားဖို့လည်း ခေါ်မရ ပြောစကားလည်း နားမထောင်သည့် အမေ့အခြေအနေ ပိုပိုဆိုးလာစဉ် ဘကြီးဖြစ်သူက “နင်ကိုယ်တိုင် ဆေး ကျောင်းသူတစ်ယောက်လုံးဖြစ်နေပြီးအမေတစ်ယောက် လုံး နေမကောင်းတာ ပစ်ထားရသလား...”ဟု သူမ ကို ခေါ်ဆူပြန်သည်။ အမေ့ကို ကူပြောပေးဖို့ နေနေ သာသာ အဖေကလည်း အလိုတူ အလိုပါမို့ သူမ မနိုင် မှန်း မည်သူမှ မသိကြ။ သူမလည်း အမေ့ကို စိတ်ပူတာ ပါပဲ။ ခေါင်းမာလွန်းသူက ကိုယ့်သမီး မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့် အမေဖြစ်နေတာမို့ သူမ အတင်းအဓမ္မ ဘာမှလုပ်လို့ မရ။ ဆေးကျောင်းသူမို့ အားလုံးရဲ့အမြင်မှာ အပြစ်က ပို၍သာ ကြီးသထက် ကြီးနေလေတော့သည်။ သူမ၏ ဆရာတစ်ဦးကို တောင်းပန်တိုးလျှိုးကာ အိမ်ပင့်လာ တော့ ဆရာက အမေ့ကို စမ်းသပ်ပြီး ဆေးရုံချက်ချင်း တင်ခိုင်းသည်။ အဖေက အမေ ဆေးရုံတက်လျှင် သူပဲ

ပင်ပန်းမည်ဟုဆိုကာ မတင်ချင်။ ဆရာကလည်း “ဒီလောက် အသက်အန္တရာယ်နဲ့ နီးနေတာတောင် မိဘတွေကို သဘောပေါက်အောင် မပြောနိုင်ဘူး...”ဟု ဆိုကာ အပြစ်တင်ပြန်သည်။

သူမ အမေ့အစ်ကို အစ်မများထံ ဖုန်းဆက်ကာ ဝိုင်းပြောပေးရန် စစ်ကူတောင်းတော့မှ အဖေက မကျေမနပ်နှင့် ဆေးရုံတင်ဖို့ ခွင့်ပြုလေသည်။ ဒါတောင် သူမ အပြောခံရတာ မလွတ်သေး။

“နင်တို့ တူမက ဆေးကျောင်းသူဖြစ်ပြီး ဘာတစ်ခုမှ အားကိုးရတာ မဟုတ်ဘူး...အိမ်ကိစ္စတွေ အားလုံးကိုလည်း ငါပဲ လုပ်နေရတာ...အခု နင်တို့ညီမ ဆေးရုံတက်ရင်လည်း ငါပဲ ပင်ပန်းရမှာ...”တဲ့။

ဆေးရုံရောက်တော့ ခြေထောက်တွေ ဖောရောင်နေတဲ့ အမေ့ကို ကြည့်ပြီး တာဝန်ကျဆရာဝန်က သူမကို ဒီအခြေအနေအထိ ရောက်အောင် ထားရပါ့မလားဟု ဆူပြန်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း “ဆေးကျောင်းသူ တစ်ယောက်လုံး ဖြစ်ပြီးတော့...” ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ပဲပေါ့။ ဆေးကျောင်းသူ...ဆေးကျောင်းသူ။ ဆေးကျောင်းသူ ဖြစ်မိတာ အပြစ်တွေအားလုံး စုပုံစရာ လူတစ်ဦးဖြစ်သွားပါပေါ့လား။

အမေ့အခြေအနေ စိတ်အေးသွားရတော့မှ သူမလည်း သက်ပြင်းချနိုင်ပြီး အမေ့လက်ကို ကိုင်ကာ မျက်ရည်ကျမိပါတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် သူမအနားတွင် ရှိနေသော ညီမဝမ်းကွဲလေးက “ဟင်... ဆေးကျောင်းသူတစ်ယောက်လုံး ဖြစ်နေပြီ... ငိုနေရသေးလား...” တဲ့။ သူ့ကိုတော့ ကိုယ်က နိုင်သူမို့ “ဆေးကျောင်းသူဖြစ်ရင် မငိုရဘူးလို့ နင့်ကို ဘယ်သူက ပြောသလဲ...” ဟု သည်းခံထားရသမျှတွေ အတိုးချကာ ပိတ်ဟောက်ပစ်လိုက်ရပါတော့သည်။

(Fashion Imageမဂ္ဂဇင်း၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၂၀၀၀)

ချောက်ချားတဲ့ည

ဆေးရုံတွေမှာ လူတွေ သေလေ့ရှိတာမို့ ဘယ်ဆေးရုံက ဘယ်လိုသရဲခြောက်တယ်ဆိုပြီး ပုံပြင်ပေါင်းစုံ ပေါ်ထွက်လာတာ သိပ်တော့ အံ့သြစရာမကောင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သရဲခြောက်တယ်ဆိုပြီး နာမည်ကြီးလေ့ရှိတာက အလုပ်သင်ဆရာဝန်တွေနေတဲ့ အခန်းတွေပဲ ဖြစ်နေတာ များတာကတော့ မသင်္ကာစရာ အလွန်ကောင်းပါတယ်။

အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဆိုတာက ကျောင်းသားဘဝနဲ့ ဆရာဝန်ဘဝ ကူးပြောင်းရာ စပ်ကြားကာလမို့ ကျောင်းသားဘဝက အကျင့်တွေ မပျောက်သေးဘဲ အချင်းချင်း နောက်ချင် စချင်ကြတာ သဘာဝပါ။ အထူးသဖြင့် ယောက်ျားလေးတွေဆိုရင် ခပ်တည်တည်

နဲ့ သူတို့ကိုယ်တိုင်ပဲ ကြုံတွေ့ခံစားခဲ့ရသလို ပုံစံမျိုးနဲ့ ပြောတတ်ကြပါတယ်။ ဒါကလည်း ဆေးတက္ကသိုလ် တက်စဉ်ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ ကိုယ်နဲ့ ခုံနံပါတ် နီးခဲ့တဲ့ ယောက်ျားလေးများရဲ့ အကျင့်စရိုက်တွေကို သတိပြု ရိပ်မိထားလို့ပါ။ မဟုတ်ရင် ထစ်ခနဲဆို အနောက်ပြောင်ခံရတဲ့အထဲမှာ ကိုယ်လည်း အလွယ် တကူ ပါသွားမှာပါပဲ။

ဒီဟောက်ဆာဂျင်အခန်းတွေရဲ့ သရဲပုံပြင်တွေက ကျွန်မတို့ လက်ထက်မတိုင်ခင်ကတည်းက ရှိနေခဲ့ကြတာမို့ ရှေးရှေးက နောင်တော်ကြီးများရဲ့ လက်ချက်တွေ လို့ ယူဆရပါတယ်။ အခန်းချင်းကပ်လျက် ရှိနေတဲ့ လက်ထောက်ဆရာဝန်အခန်းတွေက ဘာမှမဖြစ်ရဘဲ ဒီဘက်အခန်းမှာချည်း တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်ရင် ယုတ္တိမရှိပါဘူး။ နောင်တော်တွေရဲ့ အစဉ်အလာတွေကို ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းသောအားဖြင့် ကျွန်မတို့ရဲ့ သူငယ်ချင်းယောက်ျားလေးများကလည်း သရဲပုံပြင်များကို ထပ်မံလုပ်ကြံ ပြောဆိုကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဟောက်ဆာဂျင်အခန်းတွေရဲ့ သရဲပုံပြင်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ ရိုးမသွားဘဲ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ဆန်းသစ်

လို့နေပါတယ်။

ဟောက်ဆာဂျင်ဘဝမှာ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ဘယ်တုန်းကမှ မအိပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဆေးရုံမှာ ညဂျူတီကျရင် တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရတာ နဲ့တင်ကို စိတ်ချောက်ချားဖို့ အကြောင်းက လုံလောက်နေပြီ မဟုတ်လား။ ဒီတော့ တစ္ဆေသရဲပုံပြင်တွေပါ ကြားလိုက်ရတဲ့ အခါ နဂိုက ကြောက်တတ်သူဆိုရင် မအိပ်ရဲတော့ဘဲ တစ်ညလုံး ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရတာ၊ သူငယ်ချင်းကို တောင်းတောင်းပန်ပန်နဲ့ ခေါ်အိပ်ရတာ... အိမ်က လူတစ်ယောက်ယောက်ကို ခေါ်လာရတာ စတဲ့ ပြဿနာတွေ ပေါ်ပေါက်လာပါတော့တယ်။

ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ငယ်ငယ်က အရမ်းကြောက်တတ်ပါတယ်။ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း မနေရဲသလို ညဘက် အိမ်သာလည်း တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် “စက္ကင်းအမ်ဘီ” ရောက်တော့ ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လို ပြောင်းလဲသွားတယ် မပြောတတ်ပါဘူး။ ကြောက်တတ်တဲ့စိတ် လုံးဝ ပျောက်သွားခဲ့ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ အရိုးတွေနဲ့ စာကျက်ရင်း အိပ်ရာဘေးမှာ အရိုးတွေ ဝိုင်းထားလျက် အိပ်ပျော်သွားလို့ အိမ်က လူတွေတောင် အံ့သြကြပါ

တယ်။ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ သရဲထက်ကြောက်
စရာကောင်းတဲ့ စာတွေရဲ့ ဖိစီးမှုကြောင့် ဖြစ်မယ်လို့
ပြောကြပါတယ်။ ဒီလို ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာဟာ ကျွန်မ
အတွက် အလွန်ကံကောင်းပါတယ်။ မဟုတ်ရင် ည
ဂျူတီတွေကို တစ်ယောက်တည်း ဆင်းရဲဖို့ မလွယ်ပါ
ဘူး။

အလုပ်သင်ဆရာဝန်အဖြစ် ပထမဆုံး တာဝန်ကျ
ခဲ့တဲ့ဆေးရုံက ခွဲစိတ်ကုသဆောင်မှာ တစ်ယောက်
တည်း ဆင်းခဲ့ရပေမယ့် တစ်ခါမှ ကြောက်စိတ် မပေါ်
ခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဟောက်ဆာဂျင်အခန်းက လူနာခုတင်တွေ
နဲ့ သိပ်မဝေးတဲ့နေရာမှာ ရှိတာမို့ ညဘက်ဆို အသံတွေ
လည်း ကြားရ၊ လူနာတွေလည်း မြင်ရပါတယ်။ ဒါ
ကြောင့် ကြောက်ချင်ရင်တောင် ကြောက်လို့ရမှာ
မဟုတ်ပါဘူး။

ဒုတိယတာဝန်ကျတဲ့ ဖျားနာဆောင်ရောက်မှ
စပြီး ကြောက်ရတော့တာပါပဲ။ ကြောက်ရတာက
သရဲကို မဟုတ်ပါဘူး။ လူကိုပါ။ ကျွန်မတို့ တာဝန်
ကျတဲ့ ဖျားနာဆောင်ရဲ့ ဟောက်ဆာဂျင်အခန်းက
လူနာတွေ ထားတဲ့နေရာနဲ့ဝေးပြီး ချောင်လည်းကျပါ
တယ်။ ဒါ့အပြင် အခန်းရဲ့နံရံက အပိတ်မဟုတ်ဘဲ

အမိုးနဲ့လွတ်နေတာမို့ ခုံခုံပြီး ကျော်ဝင်မယ်ဆိုရင် ဝင်လို့ ရပါတယ်။

ပထမဆုံး ညဂျူတီစကျတဲ့နေ့မှာပဲ တာဝန်ကျတဲ့ လက်ထောက်ဆရာဝန်မက အဲဒီအခန်းမှာ မအိပ်ဖို့ သတိ ပေးပါတယ်။ ဒါဆို ဘယ်နေရာမှာ အိပ်ရမလဲ ဆိုပြီး လိုက်ကြည့်တော့လည်း တခြားနေရာတွေက ဘယ်လိုမှ အဆင်မပြေပါဘူး။ လူနာတွေကြားထဲက မှန်နဲ့ကာ ထားတဲ့အခန်းရယ်၊ သူနာပြုဆရာမတွေရဲ့ အခန်းဘေး က မီးမရှိတဲ့အခန်းရယ်မို့ နေရတာ အဆင်မပြေပါဘူး။ ဒါနဲ့ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး နေထိုင်ဖို့ အဆင်အပြေဆုံး ဖြစ်တဲ့ အဲဒီဟောက်ဆာဂျင်အခန်းမှာပဲ အိပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ညနေပိုင်း တာဝန်ကျတဲ့ သူနာပြု ဆရာမတစ်ဦးကတော့ အဲဒီအခန်းက သရဲအလွန်ခြောက် တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

အနည်းငယ် လုံခြုံမှု မရှိတာကလွဲရင် အဲဒီအခန်း လေးက ကျွန်မတို့အတွက် အတော့်ကို ကျယ်ဝန်းပြီး သက်သောင့်သက်သာ ရှိပါတယ်။ ဆေးရုံမှာ နေရတဲ့ အချိန်က အိမ်မှာ နေရတဲ့အချိန်ထက် များတဲ့ ဟောက် ဆာဂျင်ဘဝမှာ ဒီလို ဆေးရုံက ဟောက်ဆာဂျင်အခန်း တွေက ကျွန်မတို့အတွက်တော့ အိမ်လိုပါပဲ။

ပထမ တာဝန်ကျခဲ့တဲ့ ခွဲစိတ်ကုဆောင်က အခန်းကိုလည်း ရုတ်တရက် နေသားမကျခဲ့ပါဘူး။ အတော် နေသားကျလို့ အဲဒီအခန်းလေးကို ချစ်လာတဲ့အခါကျတော့ တာဝန်ပြီးဆုံးလို့ နောက်တစ်နေရာကို ပြောင်းရပြန်ပါတယ်။ အခု အခန်းလေးကိုတော့ ပထမအခန်းထက် ပိုမြန်မြန်နေသားကျပါတယ်။ ဟောက်ဆာဂျင်အင်အားနည်းလို့ ပင်ပန်းပေမယ့် လူမများတဲ့အတွက် ကိုယ့်အခန်းလေးကို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ပြင်ဆင်ထားခွင့် ရှိပါတယ်။ ကျန်တဲ့ဟောက်ဆာဂျင်သုံးယောက်က ကျွန်မထက်တောင် အသန့်ကြိုက်တဲ့သူတွေမို့ ကျွန်မတို့ရဲ့အခန်းလေးက သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ နေချင်စဖွယ်လေးဖြစ်နေပါတယ်။ ကျန်တဲ့သူတွေအားလုံးကလည်း သူတို့ ဂျူတီကျတဲ့နေ့တွေမှာ အဲဒီအခန်းမှာပဲ နေကြ၊ အိပ်ကြပါတယ်။

နေ့လယ်ဘက် တစ်ခါတစ်ရံ အချိန်ရလို့ စကားပြောဖြစ်ကြတော့ သူတို့ကိုလည်း ဒီလိုပဲ ဒီအခန်းက သရဲခြောက်တယ်လို့ လာပြောကြကြောင်း ပြောပြကြပါတယ်။ ကျွန်မတို့ လေးယောက်စလုံးက သရဲသိပ်ကြောက်တတ်ကြသူတွေ မဟုတ်တာကြောင့် သိပ်တော့ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ကြပါဘူး။

စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရတာက အခန်းထဲမှာ လူဝင်
ခိုနေမှာ၊ ညဘက်မှာ အခန်းထဲ ကျော်ဝင်လာမှာတွေကို
ပါပဲ။ လေးယောက်မှာ သုံးယောက်က မိန်းကလေးတွေ
ဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သတိပေးကြ၊
တိုင်ပင်ကြပါတယ်။

ညဘက် လူနာတစ်ခုခုဖြစ်လို့ ဒါမှမဟုတ် လူနာ
အသစ်ရောက်လို့ ဆိုပြီး လာခေါ်ရင် တံခါးကို အရမ်း
မဖွင့်ပေးဖို့၊ ညဘက်ဆိုရင် ရှိရှိသမျှ မီးတွေ အားလုံး
ဖွင့်ထားပြီး အခန်းကို လင်းနေအောင် ထားဖို့၊ လူနာ
စောင့်ဖြစ်ဖြစ် ဆေးရုံအလုပ်သမားဖြစ်ဖြစ် လာခေါ်ရင်
ဘယ်သူလဲလို့ အရင်မေး၊ ခုတင်နံပါတ်မေးထားပြီး
သူတို့ ပြန်ထွက်သွားမှ လိုက်သွားဖို့ တိုင်ပင်ထားကြ
ပါတယ်။

ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရသလဲဆိုတော့ လူနာခုတင်
နဲ့ ကျွန်မတို့အခန်းကြားက လမ်းက လူပြတ်လို့ပါ။
ဒီခေတ်ထဲမှာ ဆရာဝန်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကို လေးစားမှု ရှိ
မယ်။ ဒုက္ခမပေးဘူးလို့ လူတိုင်းကို ယုံကြည်လို့ မရ
တော့ပါဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မတို့ ကံကောင်းရင်
တော့ တာဝန်ကျ လက်ထောက်ဆရာဝန်က ကျွန်မတို့
ဝါဒွဲထဲက ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင် သူကလည်း

ကျွန်မတို့နဲ့ ကပ်လျက် အခန်းမှာ အိပ်တာမို့ အဖော် ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်ထောက်ဆရာဝန်က ဝါဒ်လေးခုလုံးမှာ တစ်ယောက်ပဲ တာဝန်ကျတာမို့ အမြဲတမ်းတော့ ကံမကောင်းနိုင်ပါဘူး။ တခြားဝါဒ်က လက်ထောက်ဆရာဝန်တွေကတော့ သူတို့ဝါဒ်တွေမှာပဲ အိပ်ကြပါတယ်။

အနားမှာ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံခန်းတွေမှာ လူနာရှိရင်လည်း ကျွန်မတို့ အရမ်းပျော်ကြပါတယ်။ အဖော်ရလို့ပါ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဂျူတီနေတွေမှာ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဆုတောင်းရတာ အတော်များပါတယ်။ ကိုယ့်ဝါဒ်က လက်ထောက်ဆရာဝန်နဲ့ အတူကျဖို့၊ ကိုယ့်အခန်းနားက ပိုက်ဆံခန်းမှာ လူနာရှိဖို့အပြင် တာဝန်ကျလက်ထောက်ဆရာဝန်ဟာ ကိုယ့်ဝါဒ်က မဟုတ်ရင်တောင် မူးပြီး မှောက်နေတတ်တဲ့သူမျိုး မဖြစ်ဖို့ပါ ဆုတောင်းရပါသေးတယ်။ ဒီလိုလူမျိုးနဲ့ တွေ့လို့ကတော့ ဖြစ်သမျှ ပြဿနာအားလုံး ကူသူကယ်သူ မဲ့ပြီ။ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်သာ ကြိုးစားရှင်းပေတော့။

ကျွန်မရဲ့ အဲဒီဆေးရုံမှာ ချောက်ချားခဲ့ရတဲ့ညကတော့ရောက်ခါစမှာ မဟုတ်ဘဲ အတော်နေသားကျနေပြီဖြစ်တဲ့ (၂)လကျော်ကြာ ကာလမှာ ဖြစ်ခဲ့ပါ

တယ်။ အဲဒီနေ့က ပိတ်ရက်မို့ ထုံးစံအတိုင်း (၂၄) နာရီ ဂျူတီယူရပါတယ်။ ဒီနေ့ မနက် (၈)နာရီ ကနေ နောက် တစ်နေ့မနက် (၈) နာရီ အထိပေါ့။ အဲဒီနေ့က မှတ်မှတ် ရရ အတော်အလုပ်ရှုပ်တဲ့နေ့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆေးရုံ တက်တဲ့ လူနာလည်းများ၊ ဆင်းတဲ့ လူနာလည်း များတာမို့ တစ်ယောက်တည်း အတော် မနိုင်မနင်း ဖြစ် ရတဲ့ ကြားထဲ E.C.G စက်ကလည်း ချွေးတောက် တောက်ကျတဲ့အထိ ဒုက္ခပေးသေးရဲ့။ နေ့လယ်စာကို ညနေ (၃) နာရီမှာမှ ကမန်းကတန်း စားရပါတယ်။ ကိုယ့်ဝါဒ်မှာ ကိုယ်မနိုင်ရတဲ့ကြားထဲ ခွဲစိတ်ဆောင်က လည်း မနက်ဖြန် မေ့ဆေးပြရင် အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ဆိုပြီး E.C.G လာဆွဲခိုင်းပါသေးတယ်။

စက်ကောင်းနေရင် E.C.G ဆွဲရတာ မကြာပေ မယ့် စက်က အခြေအနေ သိပ်မကောင်းတော့ တစ်ယောက်ကို E.C.G ဆွဲရင် နာရီဝက်လောက် အနည်းဆုံး ကြာပါတယ်။ သွေးသွင်းရတဲ့ လူနာ ကလည်း ဒီနေ့မှ နှစ်ယောက်တောင် ရှိနေပါတယ်။ ဒါ့အပြင် တစ်ယောက်က အပေါ်ထပ်မှာ တစ်ယောက် က အောက်ထပ်မှာမို့ သွေးမကျလို့ လာခေါ်ခိုင်းတိုင်း အပေါ်တက်လိုက်၊ အောက်ဆင်းလိုက်နဲ့ ခြေသလုံး

တွေတောင် တောင့်နေပါတယ်။

တစ်နေ့ကုန် အလုပ်ရှုပ်ထားခဲ့တာမို့ ညဘက်မှာ တော့ အေးမယ်လို့ ယူဆမိပါတယ်။ “ရီပို့တ်” ရေးပြီး အခန်းကို ပြန်လာတော့ ညဆယ်နာရီ ထိုးနေပါပြီ။ အခန်းထဲ ရောက်တာနဲ့ မီးက ပျက်သွားပါတယ်။ ဖယောင်းတိုင်ထွန်း၊ ခြင်ထောင်ထောင်ပြီး အိပ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပါတယ်။ ပင်ပန်းနေပေမယ့် ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်။ ညနေက လက်ဖက်သုပ် စားထားမိတာ ကြောင့် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဆေးရုံမှာက နားလို့ရတဲ့ အချိန်နား ထားနိုင်မှ တော်ကာကျပါတယ်။ ဒါမှ လိုအပ် တဲ့အချိန်မှာ အလုပ်လုပ်နိုင်မှာပါ။ မနက် သွေးဖောက် ရင် အိပ်ရေးအပျက်လွန်လို့ ခြေတုန်လက်တုန် ဖြစ်နေ ရင် အပ်စူးနိုင်ဖို့ အခွင့်အလမ်း ပိုများပါတယ်။

ပိုက်ဆံခန်းထဲမှာ သတိလစ်ပြီး မျောနေတဲ့ လူနာ တစ်ဦးရှိတာကို သတိရလိုက်မိပါတယ်။ အခြေအနေ ကတော့ သိပ်မကောင်းနိုင်တော့။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ဒီဂျူတီ မတိုင်ခင်ညက ကျွန်မနဲ့ ခင်မင်နေတဲ့ ကျွန်မ တို့ထက် နှစ်တန်းကြီးတဲ့ အစ်မကြီးတစ်ယောက်ဆီ သွားလည်တုန်းက သူပြောပြခဲ့တဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြန် သတိရလာပါတယ်။ သူ အလုပ်သင် ဆရာဝန်

ဘဝတုန်းက ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်ခုကို ပြန် ပြောပြခဲ့တာပါ။

သူတာဝန်ကျတဲ့ လူနာဆောင်ကလည်း သရဲ ခြောက်တယ်လို့ အလွန်နာမည်ကြီးပါတယ်။ ဟောက် ဆာဂျင်အခန်းထဲမှာ ခုတင်(၂)လုံး ရှိပေမယ့် တစ်လုံးကို လုံးဝမအိပ်ဖို့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေက သူ့ကို သတိပေး ပါသတဲ့။ အဲဒီခုတင်မှာ အိပ်ရင် သရဲခြောက်ခံရသတဲ့။ ညကျတော့ တခြားခုတင်မှာ အိပ်ပေမယ့် အဲဒီခုတင်ကို လှမ်းမြင်နေရလို့ သူ အိပ်မပျော်ပါဘူး။ သူ့ကို အပြင်က “ဆရာမရေ... ဆရာမရေ...” လို့ လာခေါ်တဲ့အသံကို ကြားရသတဲ့။ သူက “ဘယ်သူလဲ...” လို့ ပြန်မေး တော့ မဖြေပါဘူး။ ဒါနဲ့ သူလည်း ကြောက်လာပြီး စောင်ကို ခေါင်းပြီးခြုံပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး နေနေရသတဲ့။ အတော်ကြီးကြာမှ သူ့ကို ဝါဒွံထဲက အလုပ်သမားက တံခါးလာခေါက်ပြီး လူနာတစ်ယောက် ဆုံးသွား ကြောင်း သတင်းလာပို့သတဲ့။ သူသွားကြည့်တော့ မျောနေတဲ့ လူနာတစ်ယောက် ဆုံးသွားတာကို တွေ့ရ တယ်တဲ့။ သူ ထင်တာက အဲဒီလူနာ မဆုံးခင် သူ့ကို အားကိုးတကြီး လာခေါ်လေသလားလို့တဲ့။

ပြီးခဲ့တဲ့နေ့ နေ့လယ်ကလည်း သူငယ်ချင်း

တစ်ယောက်က ကျွန်မတို့အဖွဲ့မတိုင်ခင် ဒီလူနာဆောင်
မှာဆင်းသွားတဲ့ ဟောက်ဆာဂျင်တစ်ယောက်အကြောင်း
ပြောပြပါတယ်။ ကျွန်မတို့အခန်းက ကျွန်မတို့အိပ်တဲ့
ခုတင်မှာ အိပ်နေတုန်း လည်ပင်းလာညှစ်တာ ခံရတယ်
လို့ ကြားခဲ့ကြောင်း ပြောပြတာပါ။ စဉ်းစားနေရင်းမှာ
ကျွန်မ လည်ပင်းအစ်လာသလို ခံစားလိုက်ရပါတယ်။
အလကား စိတ်ချောက်ချားနေတာလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်
အာပေးရင်း အိပ်ဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်ပါတယ်။ လက်
ဖက်စားထားရင်လည်း စိတ်အားငယ်သလိုလို၊ စိတ်
ချောက်ချားသလိုလို ဖြစ်တတ်ကြောင်း သတိရလိုက်မိ
ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ချွတ်ခနဲ အသံကြားလိုက်ရပါ
တယ်။ ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲ ခုန်သွားပြီး ငြိမ်ငြိမ်လေး နားစွင့်
နေမိပါတယ်။ ခဏကြာတော့ ထပ်ကြားရပြန်ပါတယ်။
ထင်တာ မဟုတ်။ သဲသဲကွဲကွဲကို ကြားနေရတာ။
တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေတဲ့ ရင်ကို အသာဖိရင်း အသင့်
ဆောင်ထားတဲ့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနဲ့ ထိုးကြည့်လိုက်
တော့ ကိုရွှေကြွက်။ စိတ်ကို ငြိမ်အောင် ကြိုးစား၊
ဝင်သက်ထွက်သက် မှတ်နေပြီး အတန်ကြာမှ မှေးခနဲ
အိပ်ပျော်သွားပါတယ်။

“ဒေါက်တာရေ...ဒေါက်တာ...”

အပြင်က ခေါ်သံကြောင့် ပြန်လန်နိုးသွားပါတယ်။

“ဘယ်သူလဲ...”

ဖြေသံမကြားရ။ တံခါးကိုလည်း ဖွင့်မကြည့်ရဲ။
အတန်ကြာအောင် ငြိမ်နေပြီး အသံ ထပ်ပေါ်လာပြန်
ပါတယ်။

“ဒေါက်တာရေ... ဒေါက်တာ...”

“ဘယ်သူလဲလို့ မေးနေတာ မကြားဘူးလား...”

ဘာမှ ဖြေသံ မကြားရ။ သေချာပါပြီ။ ဟိုအစ်မ
ကြီး မနေ့ညက ပြောသလိုပဲ ငါ့ကို မျောနေတဲ့ လူနာ
က လာခေါ်ပြီနဲ့ တူတယ်။ ဘုရား... ဘုရား။ ငါ ဘာ
လုပ်ရပါ့မလဲ။ ငါ တကယ် သရဲခြောက်ခံရပြီလား။
ကြက်သီးတွေတောင် ထလာပါတယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ အတော်ကြာအောင် အသံတိတ်
သွားပါတယ်။

ကျွန်မ သက်ပြင်းချပြီး ခုတင်ပေါ် ပြန်လှဲမယ်
အလုပ် အသံက ထပ်ပေါ်လာပြန်ပါတယ်။ မဖြစ်ချေ
တော့။ ကြောက်စိတ်ထက် စူးစမ်းလိုစိတ်က ပိုများလာ
ပါတယ်။ ခုတင်ပေါ်က ဆင်းပြီး နားထောင်လိုက်မိပါ
တယ်။ လူသံကတော့ လူသံစစ်စစ်ပါ။ ဒါပေမယ့်

ဘာလို့ ကျွန်မမေးတာကို ပြန်မဖြေရတာလဲ။ အသံ
ထပ်မြင့်ပြီး နောက်တစ်ခါ ထပ်မေးလည်း ဖြေသံ
မကြားရ။ ကျွန်မ စိတ်မရှည်နိုင်တော့။

အဲဒီအချိန်မှာ မီးတွေ ပြန်လင်းလာပါတယ်။ အိပ်
ချင်စိတ်ကော ကြောက်စိတ်ပါ ပြေနေပြီဖြစ်လို့ ဖြစ်ချင်
ရာဖြစ်လို့ သဘောထားပြီး တံခါးကို ချက်ဖြုတ်ပြီး
ဖွင့်လိုက်ပါတယ်။

အပြင်မှာ ဆေးရုံအလုပ်သမားတစ်ဦး ရပ်နေတာ
ကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ကျွန်မကို မြင်တော့ ဝမ်းသာ
သွားပြီး...

“လူနာ ရောက်နေလို့ လာခေါ်တာ ဒေါက်တာ...
ခုတင်နံပါတ် (၇) မှာ...”ဆိုပြီး ပြန်ထွက်သွားပါတယ်။

အဲဒီအလုပ်သမား နားလေးနေတယ်ဆိုတာ
ကျွန်မကို တစ်ယောက်ယောက်တော့ ပြောဖူးသား။
ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေလို့ တွေးမိပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရယ်
မောလိုက်မိပါတယ်။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေသာ
ဒီအကြောင်းသိရင် ကျွန်မကို ဘယ်လောက်များ ရယ်
ကြလေမလဲ။

(လုံမလေးမဂ္ဂဇင်း၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၀၀)

အချစ်မဟုတ်ဘူးနော်

“မောင် ... သက်လေးမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီ ထင်တယ်...”

“ဘာ...”

အစဉ်အမြဲချိုပြုံးနေခဲ့သော ချစ်သူမျက်နှာ တင်းမာသွားသည်ကို မယုံကြည်နိုင်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“မင်း အဲဒီလောက်တောင် အသုံးမကျဘူးလား... မင်း ဘာမှ ကာကွယ်မှု မရှိဘူးလား...”

သူလိုရာကို တောင်းတတ်သည့် ချိုမြေမြေအသံမျိုး မဟုတ်တော့။ တကယ်ဆို အကာအကွယ် သုံးဖို့ နှစ်ဦးစလုံးမှာ တာဝန်ရှိသည် မဟုတ်လား။ သို့သော် သူမ နှုတ်မှ ပြောမထွက်ခဲ့ပါ။

“သက်လေးလည်းဆေးသောက်တာပဲ မောင်ရဲ့... မောင်နဲ့ ချိန်းခါနီးတိုင်း ဆေးသောက်ခဲ့တာပဲ... ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိဘူး... မောင်ရယ် သက်လေးတို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်...”

အားကိုးတကြီး မေးမိသည်။ အရင်လို ချော့မော့ နှစ်သိမ့်သည့် စကားများကို မောင့်နှုတ်ဖျားမှ ကြားချင်သေးသည်။

မောင်က သူ့ဆံပင်များကို ထိုးဖွကာ “စိတ်ညစ်တယ်ကွာ...” ဟုသာ တဖွဖွ ရေရွတ်နေလေသည်။ ချစ်သူ မျက်နှာညိုသည်ကို မကြည့်ရက်သည့် သူမကပဲ ပြန်လည်နှစ်သိမ့်ရသည်။

“မောင်ရယ်... မသေချာသေးပါဘူး... သက်လေး ကြားဖူးတာတော့ ဆီးစစ်ရတယ်တဲ့... အဲဒီတော့မှ ဟုတ်မဟုတ် သေသေချာချာ သိမှာ... သက်လေးတို့ သွားစစ်ကြည့်ရအောင်နော်...”

သည်တော့မှ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်နေသည့် မောင့် မျက်နှာမှာ အနည်းငယ် ကြည်လင်လာသည်။

“မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရတာပဲကွာ... တကယ်ဆို ဒီအတွက် မောင်တို့ သိပ်ငယ်သေးတယ် မဟုတ်လား...”

ဒီစကားကို ဘာလို့များ မောင် အရင်က မပြောခဲ့ပါလိမ့်။ အတူတူနေကြဖို့ကော သိပ်ငယ်သေးတယ်လို့ မောင် မတွေးမိခဲ့ဖူးလားဟင်။

သူမတို့ ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ပါ။

ကံမကောင်းလှစွာပင် UCG Test ၏ အဖြေက Positive တဲ့။

အခုလို ဖြစ်ရတော့ အပြစ်တွေ အားလုံး သူမအတွက် ဖြစ်သွားတော့သည်။

အလျင်က အတူတူနေဖြစ်ဖို့ နည်းမျိုးစုံနှင့် ဖျောင်းဖျ တိုက်တွန်းခဲ့တာ မောင် မဟုတ်လား။ ချစ်သူရဲ့အငြိအငြင်ကို တာရှည် တင်းမခံနိုင်လို့ ခေါင်းညိတ် လိုက်လျောခဲ့မိတဲ့ သက်လေးရယ်ပါ။

အရင်ကတော့ အရမ်းချစ်လှချည်ရဲ့ဆို၊ သက်လေးရဲ့ အချစ်ကိုမှ မရရင်သေတောင် သေရလိမ့်မယ်ဆို။ အခုတော့ မောင့်အချစ်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ။ ရင်ထဲမှာ တစ်စစ်စစ် နာကျင်နေသည်။

“လက်ထပ်ကြရအောင်...”လို့ သူမ ပြောတော့

မောင်က...

“အခုနေ လက်ထပ်ရင် ဘယ်မှာ နေကြမလဲ၊
ဘယ်လိုစားကြမလဲ...”တဲ့။

မောင်က ယောက်ျားပဲ ။ တကယ်ဆို ဒီစကားတွေ
ကို သက်လေးက မေးရမှာပါ။ “တူနှစ်ကိုယ် တဲအို
ပျက်မှာပဲ နေရ၊ နေရပေါ့...” ဆိုတော့ မောင်က...

“စိတ်ကူးမယဉ်ချင်စမ်းပါနဲ့...တဲ့။

အတူနေစရာ တစ်နေရာ၏စရိတ်၊ စားစရိတ်၊
ကလေးမွေးလျှင် ကုန်ကျမည့်စရိတ်တွေ မောင် တွက်
ပြတော့ သူမ ထိတ်လန့်စွာ တအံ့တသြ ဖြစ်သွားရ
သည်။

ဒါတွေကို မောင်အရင်က ဘာလို့ မတွက်ပြခဲ့တာ
လဲ။ ဒါတွေကို မောင် အရင်ထဲက သိလျက်နဲ့ ဘာလို့
များ သူမကို ဒီအခြေအနေအထိ သွေးဆောင်ခဲ့တာ
လဲ။ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ ပြဿနာတွေကို မောင် ကြိုမမြင်
ခဲ့ဖူးလား။

သူမကတော့ မောင့်အပေါ်မှာ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်
အားကိုးခဲ့သည်။ အခုတော့ မောင်က...

“မောင်တို့ လက်ထပ်ကြဘူးလို့ မပြောပါဘူး...
တစ်နေ့လက်ထပ်ကြမှာပါ...ဒါပေမယ့် အခုလက်ထပ်

လို့မဖြစ်သေးဘူး... မောင့်ပညာရေးက ရှိသေးတယ် သက်လေးက လိမ္မာပါတယ်ကွာ...”တဲ့။

မောင့်ရဲ့ ချောတစ်လှည့်၊ ချောက်တစ်လှည့် စကား တွေကြားထဲမှာ သူမအတွက် အဖြေက ထင်ရှားနေ သည်။ သူမကလည်း မောင်တာဝန်မယူနိုင်ဘဲနှင့် ကလေးတစ်ယောက် မွေးရဲသည့် သတ္တိ မရှိပါ။ ရုပ်ရှင် ထဲက အမျိုးသမီးများကတော့ သတ္တိကောင်းကြသည်။ အပြင်မှာကော ဒါမျိုးတွေ တကယ်ရှိသလား။

သူမ အဖေ မရှိသည့် ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေး လျှင် သူမကို လူတွေက ဘယ်လိုပြောကြလဲ။ အဲဒီ ကလေးရဲ့ ရှေ့ရေးကကော ကောင်းနိုင်ပါ့မလား။

အခုမှ သူမ အိပ်မက်မှ လန့်နိုးသည်။

“ပတ်ဝန်းကျင်က ဘာပြောပြော ဂရုစိုက်နေရ မှာလား...”တဲ့။ သူမ နားယောင်ခဲ့တဲ့ မောင့်စကားတွေ။

အခုတော့ နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာများက ပတ် ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ နေလို့ရမည့် ပြဿနာများ မဟုတ်။ အစကတည်းက လူ့အသိုင်းအဝိုင်းက လက် မခံ၊ ခွင့်မပြုသည့်ကိစ္စမို့ ဖြစ်လာသည့် ပြဿနာများကို ကော လူ့အသိုင်းအဝိုင်းက လက်ခံမည်၊ ခွင့်ပြုမည် တဲ့လား။

သူမရဲ့ အသိတရားရမှုက သိပ်ကို နောက်ကျ
လွန်းနေခဲ့ပြီ။

မည်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြော၊ မတိုင်ပင်ရဲသည့် ကိစ္စမို့
မောင်ခေါ်ဆောင်ရာ နောက်သို့သာ တိတ်ဆိတ်စွာ
လိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။

သူမ စိတ်အားငယ်စွာ စောင့်နေစဉ်တွင်ပင်
ဆရာဝန်မလား၊ သူနာပြု ဆရာမလားဟု မသဲကွဲသည့်
အမျိုးသမီးတစ်ဦးက အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ လိုအပ်
သည်များကို စတင်လုပ်ကိုင်သည်။

ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း၊ နာကျင်ခြင်း၊ ရှက်
ခြင်းတို့ ရောပြွမ်းကာ ထိုနေရာမှ ပျောက်ကွယ်၍သာ
သွားချင်တော့သည်။ သူမ၏စိတ်ထဲ တစ်ကမ္ဘာလောက်
ကြာသည်ဟု ထင်မိသည်။

“ကဲ...အားလုံးပြီးပြီ...”

ထိုအမျိုးသမီး၏ အသံကြားတော့မှ ငရဲပြည်က
လွတ်လာသူလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
တော်သေးတာလို့ပဲ မှတ်ရမှာပေါ့။ သူမမှာဘာပြဿနာ

မှ မရှိတော့။ ဘယ်သူမှလည်း မသိလိုက်ဘဲ အားလုံး ရှင်းလင်းသွားပြီ။ သူမ နောက်ထပ် မမိုက်တော့ဟု ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကတိပြုလိုက်မိသည်။ သည် တစ်ခါနဲ့တင် လုံလောက်သွားပြီမဟုတ်လား။

ညက သူမ အဖျားတွေ တက်လာသည်။ အမေက ဆေးခန်းသွားပြရန် ပြောသည်။

“ကောင်းသွားမှာပါ...” ဟု အမေ့ကို နှစ်သိမ့် ရင်း ပါရာစီတမော့တစ်ပြားသောက်ကာ အိပ်ရာထဲမှာ ခွေနေမိသည်။

ဆေးခန်းပြလို့ မဖြစ်။ ဆရာဝန်က သူမကို မေး တော့မည် စမ်းသပ်တော့မည်။ သူမလုပ်ထားသမျှတွေ အကုန်ပေါ်ကုန်တော့မည်။

သူမ၏ မိန်းမကိုယ်မှလည်း ပုပ်အဲ့အဲ့အရည်တွေ ဆင်းနေသည်။ ဆီးစပ်ကလည်း အရမ်းကိုက်သည်။ အဖျားက ကျမသွားဘဲ ပို၍သာတက်လာသည်။ သည် လိုနှင့် ကြိတ်မှိတ်နေရင်း နောက်တစ်ရက် ကူးသွား သည်။

(၂) ရက်မြောက်နေ့၏ မနက်မှာ အမေ အခန်းထဲ

ဝင်ကာ အဖျားလာတိုင်းတော့ သူမ သတိမရချင်တော့။

“အမလေး...အဖျား ၁၀၄တောင် ကျော်နေပြီ...
မဖြစ်ဘူး ဆရာဝန်ခေါ်မှ...”

သူမ ခပ်ယဲ့ယဲ့ ကြားလိုက်ရသော အမေ၏
နောက်ဆုံးအသံဖြစ်သည်။

သူမ သတိပြန်လည်လာတော့ ဆေးရုံပေါ်မှာ သူမ
လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ပိုက်တန်းလန်းနှင့်။

“သမီး...သမီးလေး သတိရပြီလား...” အမေ၏
စိုးရိမ်တကြီးအသံ။

“သမီးရယ်... အမေ စိတ်ပူလိုက်တာ... ဒီက
ဆရာဝန်မတွေက အမေ့ကို မဟုတ်တန်းတရားတွေ လာ
ပြောနေကြတယ်... အမေ့သမီးလေးကိုများ ကိုယ်ဝန်
ဖျက်ချတာတဲ့... အမေ အားလုံးကို ရန်တွေ့ပစ်လိုက်
တယ်... သမီးနေကောင်းတာနဲ့ အမေ ဒီဆေးရုံပေါ်က
ဆင်းမယ်... တစ်စက္ကန့်တောင် မနေဘူး”

အမေရယ် သမီးကို အကြွင်းမဲ့ ယုံတဲ့အမေ့ကို
သနားလိုက်တာ။ သမီးမိုက်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အမေရယ်။

အမေ့ကိုညာထားလို့ရပေမယ့် ဆေးရုံက ဆရာဝန်
တွေကိုတော့ ညာထားလို့ မရ။ အသက်အန္တရာယ်နှင့်
နီးလွန်းလှသည့် ကိုယ်ဝန်ဖျက်ချခြင်း၏ ဆိုးကျိုးများကို
ကြားရမှ သူမ အလွန် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်လာမိတော့
သည်။

ဖျက်ချရင်းနှင့် သွေးလွန်ကာ သေနိုင်သည်။
ကိုယ်ဝန်ရှိသဖြင့် အလွန်ပျော့နေသော သားအိမ်သည်
အလွယ်တကူ ပေါက်သွားနိုင်သည်။ သူမ ဖြစ်သည်
ကတော့ ကျန်ရစ်သည့် သန္ဓေသား၏ အစိတ်အပိုင်းမှ
တစ်ဆင့် ပိုးဝင်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး ပြန့်သွားခြင်းတဲ့။

သူမ ဆေးရုံရောက်တော့ အရေးပေါ်သားအိမ်
ခြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် သားအိမ်တစ်ခုလုံး ရိကာပုပ်
နေပြီမို့ သားအိမ်ကို ထုတ်လိုက်ရသည်တဲ့။

ဆေးရုံရောက်တာသာ နည်းနည်းနောက်ကျလျှင်
မည်သို့မှ မကယ်နိုင်တော့ဟု ဆရာဝန်မကြီးက ပြော
သည်။

သူမ တစ်သက်လုံး သားသမီး မရနိုင်တော့။

သူမ မိုက်ပြစ်အတွက် ပေးဆပ်လိုက်ရသည့်
တန်ဖိုးက ကြီးမားလွန်းသည်။

ဖုံးဖိထားလို့ မရတော့ပြီမို့ အဖေလည်းသိသွားခဲ့သည်။ အဖေက အရမ်းဒေါသထွက်သော်လည်း သူမကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းမနေတော့ပါ။

“ဖြစ်ပြီးတာတွေထားတော့...ရှေ့လျှောက်ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာပဲ စဉ်းစားကြမယ်...” ဟု ပြောသည်။

အဖေနှင့်အမေ တိုင်ပင်ကာ မောင်နှင့်သူမကို လူကြီးချင်း ညှိနှိုင်းကာ လက်ထပ်ပေးကြရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

ဖေဖေက မောင်တို့အိမ်သို့ ဖုန်းဆက်အကြောင်း ကြားကာ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီး လူကြီးချင်း စကားပြောရန် အိမ်သို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် မောင်နှင့် သူ့မိဘများ အိမ်သို့ ရောက်လာကြသည်။ မောင်က သူနှင့်ဘာမှမဆိုင်သလို အပြစ်မရှိသလို ပုံမျိုးနှင့်မို့ သူမ အလွန်အသည်းယားလှသည်။ သူမကို ဘာဖြစ်သလဲပင် မမေး။ မောင့်ကြောင့် သူမ သေလုမျောပါးဖြစ်ခဲ့တာတွေကို မောင်နည်းနည်းလေးမှ မစာနာမိဘူးလား။

မောင့်အဖေက ခပ်အေးအေးပေမယ့် မောင့်အမေကတော့ သူမကို ဒေါသထွက်နေသည်။ သူ့သားကို အညွန့်ချိုးသည်ဟု စွပ်စွဲသည်။

တကယ်တမ်း အညွန့်ကျိုးခဲ့ရတာက သူမပါ။ သားရှင် ဖြစ်သည်နှင့် သူ့ကိုယ်သူ မိန်းမသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဆိုတာကို မေ့သွားပုံရသည်။ သူမကို မိန်းမ သားချင်း ကိုယ်ချင်းစာဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး။ သည် ဖြစ်သမျှ ကိစ္စအားလုံးမှာ သူမတစ်ယောက်တည်းသာ တာဝန်ရှိသည်ဟု ယူဆထားပုံရသည်။

“ယောက်ျားလေးကတော့ လွယ်ရင် နေမလား... မိန်းကလေးကမှ အနေအထိုင် မတတ်တာ...” တဲ့။

သည်လို အပြောခံရရလိမ့်မည်ဟု သူမ အိပ်မက် ပင် မမက်ခဲ့ဖူးပေ။

တစ်နာရီခန့် သူ့ဘက် ကိုယ့်ဘက် အကြိတ် အနယ် ဆွေးနွေးအပြီးတွင် မောင့်အဖေက...

“ကျွန်တော်တို့သားရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ချုပ် ချယ်မထားပါဘူး... သူ့သဘောအတိုင်းပါ... ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်... သူ့ကို ကျွန်တော်တို့က နိုင်ငံခြား မှာ ကျောင်းထားပေးဖို့ စီစဉ်ထားတာ... မိန်းမယူမယ် ဆိုရင်တော့ ဘာလို့ ထားပေးတော့မှာလဲ... ဒီမှာပဲ အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ပေါ့...” တဲ့။

သူ မောင့်မျက်နှာကို မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာ ကြည့် မိသည်။

“ကဲ...သား မင်းသဘောကကော...”

မောင့်အမေက ခပ်တင်းတင်း မေးသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ကျောင်းဆက်တက်ချင်သေး
တယ် အန်ကယ်... အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ ဘယ်
တော့ပြုပြု ရပါတယ်... ကျွန်တော် သက်ကို မယူနိုင်
ဘူးလို့ မပြောပါဘူး...အန်ကယ်တို့ဘက်ကသာ အချိန်
နည်းနည်း စောင့်ပေးဖို့...”

အဖေ သည်းညည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

“ဘာကွ... မင်းကကော အချိန်စောင့်ခဲ့လို့လား...
ငါ့သမီး ဒီလို အရှက်တကွဲဖြစ်ခဲ့ပြီးမှ မင်းက ဒီစကား
မျိုး ပြောရဲသေးတယ်...”

နှစ်ဖက်မိဘများ၏ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းပွဲသည့် ရန်ပွဲဖြင့်
ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။

သူမကတော့ ငိုစရာ မျက်ရည် မကျန်အောင် ငိုရုံ
မှတစ်ပါး ဘာများတတ်နိုင်ဦးမှာလဲ။ သူမကြောင့် မိဘ
များ အရှက်ကွဲခဲ့ပြီ။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ဘဝစာ
အရှက်ရခဲ့ပြီ။

နားယောင်မိသူ၏ ဘဝနှင့် ရင်းရသည့် သင်ခန်း
စာများ။ သူမလို မိန်းကလေး ဘယ်နှစ်ယောက်များ
ရှိလေမလဲ...။ ယောက်ျားလေးများကတော့ သူတို့

ဘက်မှ နာစရာမရှိ၊ နှစ်သက်ကြပေလိမ့်မည်။ ဒါကို အချစ်ဟု ယုံမှတ်မှားအောင် ပြောကြပေလိမ့်မည်။

ဒါဟာ အချစ်မဟုတ်ပါ။ အချစ်ဆိုလျှင်လည်း သူတို့ကိုယ်သူတို့ ချစ်ခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လက်မထပ်မီ အတူနေရန် တောင်းဆိုသော ယောက်ျားလေးများသည် ကိုယ့်အတွက်သာ ကိုယ်ကြည့်တတ်သော အတ္တသမားများမို့ ချစ်သူကို ယုံကာ ပုံမိပါက ကိုယ်သာ ဒုက္ခရောက်ရမည်ဟု သူမ သိသင့်ခဲ့သည်။

သူမလို မဖြစ်ကြစေဖို့ မိန်းကလေးများကို မှာချင်သည်။ ချစ်သူ၏စကားကို နားထောင်ကာ လိုက်လျော မိတော့မည်ဆိုလျှင် နောက်ဆက်တွဲပေါ်ပေါက်လာမည့် ပြဿနာများအတွက် မိမိ ခံနိုင်ရည် ဘယ်လောက်ရှိသလဲ။ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းက လက်မခံနိုင်သည့်ကိစ္စတစ်ခုကို ကျူးလွန်ပြီး ရလာသည့် ရလဒ်များကို အရှက်ကင်းမဲ့စွာ လက်ခံရဲ၊ ရင်ဆိုင်ရဲကြပါသလား ဆိုတာကို အရင်စဉ်းစားကြည့်ကြစေချင်ပါသည်။

သူမကတော့ အချိန်လွန်မှ ရခဲ့သော နှောင်းနှောင်းတများနှင့်သာ...။

(ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ၂၀၀၁)

အတ္တရဲ့ညည်းညူသံ

ကျွန်မတို့ဟာ လောကဓံရှစ်ပါးထဲကကောင်းတဲ့ လေးပါးကို ခံစားနေရရင် “ငါကွ...ကြည့်စမ်း ငါက ကံကောင်းလိုက်တာ... ငါမို့လို့ပေါ့ကွ...” လို့ ဝမ်းသာ အားရ ဆိုကြပေမယ့် မကောင်းတဲ့ လေးပါးကို ခံစားရ ပြီဆိုရင်တော့ “ငါ့ကျမှ ဖြစ်ရလေခြင်း...” ဆိုပြီး ငို ညည်းတတ်ကြပါတယ်။ အတော့်ကို အရေအတွက် နည်းတဲ့ တရားရှိတဲ့သူတွေက လွဲလို့ပေါ့။

လောကမှာ လူတွေ ဘာကို အကြောက်ကြဆုံး လဲလို့ မေးရင် မညာတမ်း ဖြေကြမယ်ဆိုရင် သေခြင်း တရားကိုပဲ မဟုတ်လား။ ဒုတိယလိုက်တာကတော့ ဝေဒနာ ခံစားရခြင်းပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အာရောဂျံ ပရမံ

လာဘ် ဆိုတဲ့အရာကို ကျန်းမာနေတုန်းမှာ လူတိုင်း နီးပါး မေ့ထားကြပါတယ်။ တန်ဖိုးထားရကောင်းမှန်း လည်း မသိကြပါဘူး ကျွန်မလည်း ထိုနည်းလည်း ကောင်းပဲပေါ့။

မှတ်မှတ်ရရ နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(ခ) စာမေးပွဲ ကြီး ဖြေခါနီးမှာ ကျွန်မ ရက်ရှည် ဖျားပါတယ်။ ပဋိ ဇီဝဆေးတွေ တစ်ကဒ်ပြီးတစ်ကဒ် ကုန်၊ တစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုး ပြောင်းသွားပေမယ့် အဖျား မပျောက်ပါဘူး။ အရေးကြီးလှတဲ့ စာမေးပွဲမို့ အောင်ချင်ဇောနဲ့ ရောဂါ ရှာနေရင် အချိန်ကုန်မှာစိုးလို့ ဒီအတိုင်းပဲ ပေတေနေပြီး စာမေးပွဲ ဖြေခဲ့ပါတယ်။ လည်ပင်းက အကျိတ်နဲ့ ရက်ရှည်နေတဲ့ အဖျားကို ကြည့်ပြီး ဘာဆိုတာ ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် ရိပ်မိနေပေမယ့် မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပြီး ကြိတ်မှိတ်ခံခဲ့ပါတယ်။ စာမေးပွဲပြီးလို့ ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်လိုက်တော့ ထင်တဲ့အတိုင်း တီဘီ ပါပဲ။ ကံကောင်းလို့သာ ရောဂါ မကျွမ်းသေးတာပေါ့။

ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ တီဘီဆိုတာ ကြောက်စရာ မလိုတော့တဲ့ အမြစ်ပြတ်အောင် ကုသနိုင်တဲ့ ရောဂါပါ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ရှည်ရှည် ထားပြီး တစ်ရက်မပျက်။ ကာလကြာကြာ ဆေးများများ သောက်ဖို့ လိုတယ်ဆို

တာကို သိထားတော့ တတ်နိုင်ရင် လုံးဝကို မဖြစ်ချင်ပါဘူး။ ဖြစ်ပြီဆိုတာ သေချာပြီလို့ သိလိုက်တဲ့အခါမှာလည်း လက်ခံနိုင်ဖို့ အတော်ခက်ပါတယ်။ ကိုယ်တောင် ဒီလောက်ဖြစ်ရင် ဒီဆေးပညာနယ်ပယ်ထဲက မဟုတ်တဲ့ အရပ်သားတစ်ယောက်သာ ဆိုရင် ကိုယ့်ထက် အများကြီး ပိုခံရမယ်ဆိုတာ ဒီတော့မှ ကိုယ်ချင်း စာမိပါတယ်။ ဒီရောဂါက လေထဲကတစ်ဆင့် ကူးတာမို့ ဘယ်သူ့မှာမဆို ဖြစ်နိုင်မှန်း သိလျက် ဗဟုသုတတွေ အများကြီးရှိလျက်၊ ပညာတွေ အများကြီး တတ်ထားလျက်နဲ့တောင် “ငါတို့ အမျိုးထဲမှာ တီဘီဖြစ်တဲ့လူ မရှိဘူး။ သေချာရဲ့လား၊ မှားတာ ဖြစ်မှာပေါ့...”လို့ ပြောလာတာကို မချီသွားဖြစ်လေးနဲ့ နားထောင်ခဲ့ရပါသေးတယ်။

ဪ... ဒါကြောင့် အနာကြီးရောဂါ အကြောင်းကို လူတွေ နားလည်လက်ခံလာအောင် မနည်း ကြိုးစားနေရတာပါလားဆိုတာ သဘောပေါက်လာပါတယ်။ ကျွန်မသာ တီဘီ မဟုတ်ဘဲ အနာကြီးရောဂါသာ ဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် တစ်မျိုးလုံး ပွက်ပွက်ညံသွားမယ်ထင်ပါတယ်။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ဒီလောက်ကလေးဖြစ်တာကိုတောင် ကျွန်မ မျက်ရည်ကျခဲ့ပါတယ်။ ငါ့ကျမှ ဖြစ်ရလေခြင်း ဆိုတဲ့ စကား

ကိုလည်း ဘယ်နှစ်ကြိမ်မှန်း မသိအောင် ပြောမိပါသေး
တယ်။ ဆေးဒဏ်၊ ရောဂါဒဏ်တွေ ခံခဲ့ရပေမယ့်
အကြောင်းပြပြီး အခွင့်အရေးယူတယ်လို့ အပြောမခံ
ချင်တာကြောင့် ကျွန်မရဲ့ အလုပ်သင် ဆရာဝန်ဘဝက
အတော့်ကို ပင်ပန်းခဲ့ပါတယ်။ လုံးဝ မဟန်နိုင်တဲ့နေ့
တွေမှ ခွင့်ယူပြီး ဒီနေ့လဲရင် နောက်တစ်နေ့ ချက်ချင်း
ပြန်ထနိုင်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အများစုက ဒီရောဂါအကြောင်း
ကို စာတွေ့ရော၊ လက်တွေ့ပါ ကောင်းကောင်း သိထား
ကြပေမယ့် ကိုယ်တိုင် မခံစားဖူးတဲ့အတွက် ကျွန်မ
ဖြစ်နေတာတွေကို ဟန်ဆောင်နေတာတွေလို့ ယူဆကြ
တာကို တွေ့မြင်နေရတာကြောင့်ပါ။ ဒီလိုဖြစ်တဲ့ ရလဒ်
ကတော့ ကျွန်မ လူနာတွေအပေါ်မှာ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်
ပိုထားနိုင်လာတာပါပဲ။ ခဏခဏ ဓာတ်မှန်ရိုက်ရတဲ့
ဒုက္ခ၊ နေ့စဉ်မမေ့အောင် သတိထားပြီး ဆေးတောင့်ကြီး
တွေကို မျိုရတဲ့ ဒုက္ခ၊ ဆေးဒဏ်ကြောင့် အမြဲတမ်း နုံးပြီး
မူးဝေနေတဲ့ဒုက္ခတွေကို ကိုယ်တိုင် မခံစားခဲ့ဖူးရင် ကျွန်မ
လည်း သူများကို ကိုယ်ချင်းစာလို့ရမယ်မထင်ပါဘူး။

ကျွန်မ နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(က) ကျောင်းသူ
ဘဝကကျွန်မနဲ့အလွန်ခင်တဲ့ ဆရာဝန်မကြီးတစ်ယောက်

သားဥကင်ဆာဖြစ်ပြီး အမျိုးသမီးအင်္ဂါတစ်ခုလုံး ထုတ်
ပစ်လိုက်ရပါတယ်။ သူ့အတွက် သေရေးရှင်ရေး
အရေးကြီးနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မရဲ့အတ္တထဲမှာ ကျွန်မရဲ့
စာမေးပွဲတွေ၊ ပြဿနာတွေကသာ ပိုအရေးကြီးနေတဲ့
အတွက် သူ့ဆေးရုံကို တစ်ခေါက်ပဲ သွားဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
သူက အလွန်တရားရှိပြီး စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာလွန်းတဲ့
အမျိုးသမီးတစ်ဦးပါ။ သူ့မှာ ရည်ရွယ်ထားတဲ့ ချစ်သူ
လည်း ရှိပါတယ်။ ကျွန်မ ဒါတွေကို အခုမှ ပြန်စဉ်းစား
မိတာပါ။ အဲဒီတုန်းကတော့ ကိုယ်ချင်းစာပြီး မတွေး
တတ်ခဲ့တာမို့ သနားတာထက် မပိုခဲ့ပါဘူး။ အခုမှ
သူ့စိတ်ဓာတ်တွေကို ကြည်ညိုရကောင်းမှန်းသိလာတာ
ပါ။ ကျွန်မသာ သူ့နေရာမှာဆိုရင် ဘယ်လောက်
ကြာကြာ ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ငိုညည်းနေမိမယ်ဆိုတာ
မပြောတတ်ပါဘူး။

ဒီလို စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာတဲ့သူတစ်ဦးကို လေးစားရ
ကောင်းမှန်း မသိခဲ့သလို ကျွန်မကိုယ်တိုင်လို စိတ်
ဓာတ်ပျော့ညံ့တဲ့သူတွေကိုလည်း သနားရကောင်းမှန်း
မသိခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းရဲ့ အစ်မတစ်ယောက်
ရင်သားမှာ အလုံးတစ်လုံး တွေ့ရခဲ့ပါတယ်။ အရွယ်
သေးပေမယ့် အန္တရာယ် ရှိတဲ့ အလုံးပါ။ ဆရာဝန်က

စိတ်ချရအောင် ရင်သားတစ်ဖက်လုံး ဖြတ်ဖို့ ပြောပေမယ့် သူ သဘောမတူခဲ့ပါဘူး။ အလုံးကို ကွက်ပြီး ထုတ်ဖို့ကိုပဲ လက်ခံခဲ့ပါတယ်။ သူ့အလုံးက ဘယ်ကိုမှ မပြန့်သေးဘူးလို့ ယူဆလို့ရပေမယ့် စိတ်ချရတဲ့ အခြေအနေ မဟုတ်လို့ တစ်ဖက်လုံး ထုတ်တာကို လက်ခံဖို့ ဘယ်လိုပဲ နားချချ သူ လက်မခံခဲ့ပါဘူး။ သူ့ကို မိုက်လိုက်တာလို့ ပြောမိချိန်မှာ ဒီနေရာမှာ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သာဆိုရင် ဘယ်လို ခံစားရမလဲ၊ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ ဆိုတာ ကျွန်မ တွေးကို မတွေးမိခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်မ ဟောက်ဆာဂျင်ဘဝက ဆေးရုံကို နောက်ကျခံ၊ ရောဂါရင့်အောင် မွေးပြီးမှ ရောက်လာတတ်တဲ့ သူတွေကို ကရုဏာဒေါသောနဲ့ ဆူခဲ့၊ အော်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် တီဘီရောဂါကို လက္ခဏာတွေ ပြနေမှန်းသိလျက်နဲ့ ပစ်ထားခဲ့တာကိုတော့ ကျွန်မ မေ့နေတတ်ပါတယ်။ အခုလည်း ကျွန်မရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ အကျိတ်တစ်ခု ရှိနေပါတယ်။ ဒါဟာ ရိုးရိုးအကျိတ်လား၊ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ အကျိတ်လားဆိုတာ ကျွန်မ ဘာသာ မဆုံးဖြတ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွမ်းကျင်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးတွေဆီကို သွားပြီး အကူအညီတောင်းဖို့ ကျွန်မ သတ္တိမရှိသေးပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ အကျိတ်ဟာ

ကင်ဆာသာဆိုရင် လိုသလောက် ခွဲစိတ်ဖြတ်တောက် ထုတ်ခွင့်ပြုနိုင်လောက်အောင် ကျွန်မမှာ သတ္တိရှိ သလားလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မေးမိပါတယ်။ မသေချာ ပါဘူး။ သေခြင်းတရားကို ကျွန်မ အနည်းငယ် စတင် တွေးတတ်လာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် သေဖို့တော့ လုံးဝ မပြင်ဆင်ရသေးပါဘူး။ ဘာဝနာတရားကို ကျွန်မ တစ်ခါမှ ဖိဖိစီးစီး အားမထုတ်ဖြစ်ခဲ့သေးဘူးလေ။

တလောက မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုမှာ ဖတ်လိုက်ရပါတယ်။ အေအိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါအတွက် အကောင်းဆုံး၊ အထိ ရောက်ဆုံး ပညာပေးချက်ပါ။ အေအိုင်ဒီအက်စ်ရောဂါ ဖြစ်နိုင်သောသူ၏ပုံ အထဲမှာ ရှိပါသည်လို့ သေတ္တာ ကလေးမှာ ရေးထားပါသတဲ့။ ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အထဲက မှန်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်တွေ့ရပါသတဲ့။ ကျွန်မဆေးကျောင်းသူဘဝက ငါကတော့ ဘယ်တော့မှ အေအိုင်ဒီအက်စ် ဖြစ်မယ့်သူ မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် ရဲရဲကြီး ထင်မြင်ယူဆခဲ့ပါတယ်။ ဖြစ်တဲ့သူ တွေကိုလည်း အရမ်း အထင်သေးပါတယ်။ ကာကွယ် ရမယ့်အချက်တွေ အားလုံးကို ဘယ်တော့မှ မဖောက် ဖျက်ဖူးဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အာမခံနိုင်တာကိုး။ ဒါပေမယ့် အလုပ်သင်ဆရာဝန်ဘဝမှာသတိထားနေတဲ့ ကြားထဲက

အပ်စူးခဲ့တယ်။ ရှောင်လွှဲမရစွာ သွေးတွေပေခဲ့တယ်။
ခွဲခန်းထဲမှာလည်း သွေးကြောပေါက်ပြီး မျက်လုံးထဲကို
သွေးတွေ တိုက်ရိုက်ဝင်ခဲ့ဖူးတယ်။ အခုတော့ ကျွန်မ
ကိုယ်ကျွန်မ ဘာတစ်ခုမှ မသေချာတော့ပါဘူး။ ငါသာ
ဖြစ်ခဲ့ရင်ဆိုတဲ့ အသိဝင်လာမှ ကိုယ်အရင်က အထင်
သေးခဲ့တဲ့ အေအိုင်ဒီအက်စ် ဝေဒနာရှင်တွေဟာ ကိုယ်
ထင်မြင်ယူဆခဲ့သလို ထိုက်တန်လို့ ခံရတာ ဟုတ်မှ
ဟုတ်ရဲ့လား ဆိုတဲ့ သံသယတွေ ဝင်လာမိပါတယ်။
ဒီတော့မှပဲ အားလုံးကို စာနာစိတ်နဲ့ ကြည့်နိုင်ပါတော့
တယ်။

ကျွန်မတို့ဟာ ခန္ဓာဆိုတဲ့ ဝန်ကြီးကို ထမ်းနေရတဲ့
သုံးဆယ့်တစ်ဘုံထဲမှာ ကျင်လည်နေတဲ့ သတ္တဝါတွေမို့
ကျွန်မတို့အတွက် ဘယ်အရာမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ
မရှိပါဘူး။ ကိုယ်ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်တွေ
အပေါ် မူတည်တယ်လို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်အရ
ယုံကြည်ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အတ္တတွေကြောင့်
မကောင်းတာဆိုရင် ငါလိုလူတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့
ထင်ပြီး ဖြစ်လာခဲ့ရင် ငါ့ကျမှ ဘာလို့ဖြစ်ရတာလဲ
ဆိုတာမျိုးတွေကို ပြောဆို တွေးတောမိကြတာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ သတ္တိမွေးပြီး ဆေးခန်းသွား
ရဦးမှာပါ။ ရောဂါရှာဖွေရဦးမှာပါ။ တကယ်လို့ ကင်
ဆာဟုတ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် “ငါ့ကျမှ ဖြစ်ရလေခြင်း”ဆိုတဲ့
စကားကို မသုံးစွဲဘဲ နေနိုင်ပါ့မလားဆိုတာ ကျွန်မ
ကိုယ်ကျွန်မ အာမ မခံနိုင်သေးပါဘူး

(ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်း၊ ဖေဖော်ဝါရီ၊ ၂၀၀၀၁)

အနာဂတ်သစ်ရဲ့ နိဒါန်း

“အဲဒါ ဒီ ဗီဒီယိုရိုက်မယ့် ဝတ္ထုကို ရေးတဲ့စာရေး ဆရာမ ရွန်းလဲ့ဝတီ ဆိုတာပေါ့”

သူမကို ရည်ညွှန်းပြီး မိတ်ဆက်ပေးသည့် စကား သံကြောင့် မုန့်စားနေရာမှ ခေါင်းမော့ကာ ကြည့်လိုက် မိသည်။ ထူထဲသော မျက်ခုံးများအောက်မှ စူးရှသော မျက်လုံးအကြည့်ကြောင့် ဖျတ်ခနဲ ရင်ခုန်သွားကာ အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။ မိတ်ဆက်ပေးသူက သူမဝတ္ထု ကို ရိုက်မည့် ဗီဒီယိုထုတ်လုပ်သူကတော် ဒေါ်သက် မော်။

“ကျွန်တော်က ဒီကားမှာ ပါမယ့် ခေါင်းဆောင် မင်းသမီး မှတ်နေတာ”

သူ့စကားသံကြောင့် သူမ မျက်နှာ ပူနွေးသွားရသည်။

“သမီးရေ...ဒါကတော့ အန်တီတူ မိုးစက်တဲ့။
ဩစတြေးလျမှာ အင်ဖော်မေးရှင်းတက္ကနိုလော်ဂျီနဲ့ ဘွဲ့
ရပြီး ပြန်လာတာ မကြာသေးဘူး။ သူ့အဖေက မိုး
ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် ဦးနိုင်မင်းလေ၊ သိတယ် မဟုတ်လား။
မိုးကုန်တိုက်ဖွင့်ထားတာ သူတို့ပေါ့”

ရှိရှိသမျှ ဂုဏ်ပုဒ်တွေ ထုတ်ဖော်မိတ်ဆက်ပေးနေ
ပုံက ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ပြောလို့ပင် ကုန်နိုင်မည့်ပုံမမြင်။
ထိုစဉ် မင်းသားဝင်လာ၍ သူမထံမှ အာရုံပြောင်းကာ
နှုတ်ဆက်ပြီး မင်းသားထံ သွားကာ စကားပြောသော
ကြောင့်သာ တော်တော့သည်။

သက်ပြင်းချကာ မုန့်ဆက်စားရန်ပြင်လိုက်မှ သူမ
နံဘေးတွင် ဆက်ထိုင်နေသေးသည့် မိုးစက်ဆိုသူကို
သတိပြုလိုက်မိသည်။ အသက်အရွယ်ကတော့ သူမနှင့်
မတိမ်းမယိမ်းပင် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ အသား
ကဖြူလိုက်တာ။ နိုင်ငံခြားမှာအနေကြာခဲ့လို့ ထင်ပါရဲ့။
အတော်ဖြူသည်ဟု ဆိုနိုင်သော သူမ၏ အသားအရေ
ထက်ပင် ပိုဖြူသေးသည်။ သူက ဘာလို့ တခြားထွက်
မသွားဘဲ သူမအနားမှာ ဆက်ထိုင်နေတာလဲဟု စိတ်

အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စွာ တွေးနေမိသည်။ သူက သူမ၏ စိတ်ကို သိနေပုံရသည်။

“ကျွန်တော် ဒီမှာထိုင်နေလို့ မရွန်းလဲ့ဝတီ စိတ် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူးနော်” ဟု ဆိုသည်။

“မဖြစ်ပါဘူး”

“ဖြစ်ပါတယ်” ဟု အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်လျှင် ရိုင်းရာကျသွားမည် မဟုတ်လား။

“ဒါနဲ့ မရွန်းလဲ့ဝတီကို ရွန်းလဲ့လို့ ခေါ်လို့ရမလား ဟင်၊ နာမည်က ရှည်တော့ ခေါ်ရတာ တော်တော် ထောက်လို့ပါ”

“ကျွန်မနာမည်ရင်းက ပွင့်ဦးပါ။ ရွန်းလဲ့ဝတီက ကလောင်နာမည်ပါ။ ကျွန်မကို ခင်မင်သူတွေက ပွင့်ဦး လို့ပဲ ခေါ်ကြပါတယ်။”

“ဒါဆို ကျွန်တော်လည်း ပွင့်ဦးလို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်။ အမှန်ကတော့ ပွင့်ဦးဆိုတဲ့ နာမည်က ပိုတောင် လှသေးတယ်”

သူမ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ သူ သူမနံဘေးမှ ထွက်သွားပါစေ ဟုသာ ဆုတောင်းနေမိသည်။ ခါတိုင်းဆို ဒီလိုပွဲမျိုးကို သူမ၏ ညီမတစ်ဦးဦး ဒါမှမဟုတ် မေမေလိုက်နေကျ။

အခုတစ်ခေါက်မှ မည်သူမျှ မအားသဖြင့် သူမ တစ်ယောက်တည်း လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။

တဒိတ်ဒိတ်နှင့် အခုန်မြန်နေသော ရင်နှင့် အေးစက်နေသော ခြေဖျားလက်ဖျားတွေက နာမည်ကြီးမင်းသားတွေနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးချိန်တွေမှာတောင် တစ်ကြိမ်မှ မဖြစ်ခဲ့ဖူး။ တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ဖူးသော ခံစားမှုကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်လွန်းမကဖြစ်ကာ နေရာမှ ထွက်ပြေးချင်မိသည်။ အချစ်ဝတ္ထုတွေ များစွာထွက်ခဲ့ပြီးသော စာရေးဆရာမ တစ်ယောက်အနေနှင့် ရည်းစားလေးတစ်ယောက်တော့ ထားဖူးသင့်တယ်ဆိုသော သူမ၏ ထုတ်ဝေသူ ပြီးခဲ့သည့် အပတ်က ပြောခဲ့သည်စကားကို ပြန်သတိရနေမိသည်။

သူမတို့ဝိုင်းသို့ တက်သစ်စမင်းသမီးလေး မိုလတ်ချို လာထိုင်သဖြင့် အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။

“ဟော... ကိုကြီး ဒီမှာ ရောက်နေတာကိုး။ မိုက လိုက်ရှာနေတာ ။ အခုပဲ အန်တီကို ပြောနေတာ။ ကိုကြီးကို မင်းသားတင်ပြီး တစ်ကားလောက် ရိုက်ပါလားလို့။”

သူနှင့် မိုလတ်ချို တော်တော်ကို ရင်းနှီးသလားဟု မနာလိုစိတ်ဖြင့် တွေးနေမိသည်။

“တံခါးရိုက်မလို့ ပတ္တာရှာနေတာ မိုလတ်ချိုရဲ့”

“ကိုကြီးကလည်း မိုက အကောင်းပြောနေတာ၊ ကိုကြီးရုပ်ရည်နဲ့ဆို အခု နာမည်ကြီးနေတဲ့ မင်းသားတွေ ထိုင်ငိုသွားလိမ့်မယ်”

မိုလတ်ချိုစကားကို စိတ်ထဲက ထောက်ခံမိသော် ယောက်ျားလေးတစ်ဦးကို ထိုသို့ ပြောရဲခြင်းကိုတော့ အတော်ပင် အံ့ဩသွားမိသည်။

“ကျွန်တော် တွဲချင်တဲ့ မင်းသမီးက လက်ခံမယ်ဆို ရင်တော့ ကျွန်တော်ရိုက်ချင်ပါတယ်”

သူက သူမကို တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သဖြင့် သူမ အရမ်းရှက်သွားရသည်။ မိုလတ်ချိုက ရယ်နေသည်။ သည်လို မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပရောပရီလုပ်တတ်တာ သူ့အကျင့်ပဲနေမှာ။

ထိုစဉ်တွင်ပင် ကန်တော့ပွဲစရန် ကြေညာသဖြင့် စကားစပြတ်သွားရသည်။ အစီအစဉ်များ ပြီးစီး၍ အားလုံးကို ပြန်မည်ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ကားထားသည့် နေရာသို့ လျှောက်လာစဉ် သူ နံဘေးတွင် ပါလာပြန်သည်။

“ပွင့်ဦး ဘယ်ပြန်မှာလဲ။ ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မမှာ ကားပါ ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ဘယ်မှာနေလဲကော သိခွင့်မရှိဘူးလားဟင်။ ကျွန်တော် လာလည်လို့ကော မရဘူးလား”

“ကျွန်မမှာ ဧည့်သည်လက်ခံတွေ့ဖို့ အချိန်မရှိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်မမှာ စာရေးချိန်တောင် မလုံလောက်လို့”

အတတ်နိုင်ဆုံး ယဉ်ကျေးအောင် ကြိုးစားငြင်းလိုက်သည်။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားပြီး သူမ၏ နောက်ဆုံးပေါ် ဆန်နီဆလွန်း ၁၁ မီးခိုးရောင်လေး ပေါ်သို့ တက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက နှုတ်ခမ်းနီဆိုးထားသလို ရဲနေတာပဲ။ နှာတံကလည်း ပေါ်လိုက်တာ၊ နိုင်ငံခြားမင်းသားကျနေတာပဲ။ အို... သူမ ဘာတွေ တွေးနေပါလိမ့်။

“မမကြီးရေ ဧည့်သည်လာတယ်”

အငယ်ဆုံးညီမလေး၏ အော်သံကြောင့် ဗီဒီယိုအခွေကြည့်နေရာမှ အိမ်တံခါးဝသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်

သည်။ ဘယ်လိုမှ မမျှော်လင့်ထားသူ။ သူ... မိုးစက် ပါလား။

“စာရေးနေတာ မဟုတ်လို့ အနှောင့်အယှက်တော့ မဖြစ်ဘူးထင်ပါတယ်။ ဧည့်သည်ကို ထိုင်ခွင့်လေးပေး ပါဦး”

သူပြောမှ သူ့ကို ကြောင်ကာ ငေးနေမိမှန်း သတိ ဝင်လာသည်။

“ဪ... ထိုင်ပါ၊ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲ မသိဘူး”

အစိမ်းနုရောင် အဲရီးရှပ်အင်္ကျီက သူ့အသားရောင် နှင့် ဟပ်ကာ လိုက်ဖက်လွန်းလှသည်။ စတိုင်ဘောင်း ဘီအနက်ရောင်နှင့် တွဲဝတ်ထားသည့် သူ့အသွင်က အလွန် သန့်ရှင်း ကျော့မော့နေသည်။ သူမ ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်လိုက်များပင် သူ့လောက် သားနားနိုင်ပါ့မလား ဟု သံသယဝင်လာမိသည်။

ညီမငယ် နီနီက “အအေးသွားဖျော်လိုက်ဦးမယ်” ဟုဆိုကာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ သူက သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း...

“ကိစ္စကတော့ အန်တီသက်တို့ ကုမ္ပဏီက ပွင့်ဦး ရဲ့ နောက်ဆုံးထွက်တဲ့ ဝတ္ထုကို ဗီဒီယိုရိုက်ဖို့ ဝယ်ချင် လို့တဲ့”

“ဒါများဖုန်းဆက်ပြီး ပြောလည်းရတာပဲ။ လူကိုယ် တိုင်လာရသေးတယ်”

“အဲဒါ လာချင်လို့ အကြောင်းရှာပြီး လာတယ်ဆို တာ မသိဘူးလား”

သူက သူမဘက်ကို ကိုင်းကာ ခပ်တိုးတိုးပြော ပြီး ရယ်နေသည်။

“ပွင့်ဦး”

ဘာပြောရမှန်း မသိ၍ ခေါင်းငုံ့ကာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေမိသော သူမ သူ့အသံကြောင့် လန့်သွားရသည်။

“ရှင်”

“ကျွန်တော် ပွင့်ဦးကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိနေတာ ပွင့်ဦး သိပါတယ်”

သူမ ဘာမှမပြောနိုင်ခင် သူ့လက်က စားပွဲပေါ် တွင် တင်ထားသည့် သူမလက်အစုံကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ သူမ အိမ်မှာတောင် သူ သိပ်ရဲတင်းပါ လား။ ရှက်စိတ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ကာ သူ့ လက်မှ လွတ်အောင် ရုန်းဖယ်လိုက်သည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ချစ်တယ်လို့ ဆိုရအောင် ကျွန်မ အကြောင်း ဘယ်လောက်သိလို့လဲ”

တုန်ယင်နေသည့် လေသံကို ကြိုးစားထိန်းကာ

ခပ်မာမာ ပြောလိုက်သည်။ သူက သူမနားရှိရာခုံသို့ ပြောင်းထိုင်ကာ သူမလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“ကျွန်တော်မသိဘူး... ပွင့်ဦး ပြောပြပါလား”

ဟု ဆိုသည်။

သူ့ ရဲတင်းမှုကိုကော သူမ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကိုပါ ဒေါသထွက်စွာ သူနှင့်ဝေးရာ တစ်ဖက်ခုံသို့ ပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။

“ရှင်နော်...ဒါ နိုင်ငံခြားမဟုတ်ဘူး... မြန်မာပြည် သိရဲ့လား... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်ကိုလာပြီး ရှင် ဒီလိုပြုမှုနေထိုင်ခွင့်မရှိဘူး”

သူမစကားကြောင့် သူ့ခေတ္တငြိမ်သက်သွားသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဝဠာက သဒ္ဒါကို ဒီလိုပဲ လုပ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား”

“ဘာရယ်”

သူ့စကားကို နားမလည်စွာ ပြန်မေးလိုက်မိသည်။

“ပွင့်ဦး ရေးတဲ့ ‘အချစ်ပြီးတော့ အချစ်’ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု ထဲမှာလေ”

သူမ သတိရအောင် မနည်းပြန်စဉ်းစားရသည်။ ဟုတ်ပြီ သူမရဲ့ လေးဆယ့်ငါးအုပ်မြောက် လုံးချင်း နာမည်ပဲ။ အဲဒီစာအုပ်ထွက်ချိန်မှာ သူမ၏ နောက်ဆုံး

နှစ် စာမေးပွဲ အလွန်နီးကပ်နေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် ထို စာအုပ်ကို မဖတ်ဖြစ်ခဲ့တာ သတိရလိုက်သည်။ ဒါပေမဲ့ ဟန်ကိုယ့်ဖို့တော့ လုပ်ရပေမည်။

“အဲဒါက ဝတ္ထုပဲ၊ ဘာဆိုလဲ”

“မသိဘူးလေ၊ ဝတ္ထုဆိုတာ ဝတ္ထုရေးဆရာမရဲ့ အတွေ့အကြုံတစ်စိတ်တစ်ဒေသလားလို့”

“ဘာမှမဆိုင်ဘူး... ရုပ်ရှင် ဗီဒီယိုဝတ္ထုတွေထဲက လေ့လာလို့ရတယ်။ သူများတွေကို ကြည့်ပြီး ရေးလို့ လည်းရတယ်။ ကျွန်မက ရည်းစားတောင် မထားဖူးသေးတဲ့ မိန်းကလေးရှင်... ရှင်ရဲ့ ဒီလို ရဲတင်းစော်ကားတဲ့ အပြုအမူတွေကို ကျွန်မလက်မခံနိုင်ဘူး”

“ဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော်က ပွင့်ဦးရေးတာတွေ သိပ်အသက်ဝင်လွန်းလို့ တကယ့်အတွေ့အကြုံလို့ ထင်နေတာ”

ထိုအချိန်တွင်ပင် ညီမလေး ဝင်လာကာ အအေးဖန်ခွက်ကို လာချပေးသည်။

“နီနီ ခဏထိုင်ဦး”

ညီမလေးကို သူမအနီးတွင် ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ သူနှင့် နှစ်ယောက်တည်း ဆက်နေရန် သူမ သတ္တိမရှိတော့။

“အာ...မီးဖိုပေါ်မှာ ဟင်းနွေးထားတယ် မမကြီးရဲ့၊ တူးကုန်လိမ့်မယ်”

နီနီက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားသည်။ သူက

“ဒီလောက် မကြောက်ပါနဲ့၊ ကျွန်တော် ပွင့်ဦးမကြိုက်တာ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး”ဟု ဆိုသည်။

သူ့ကို မကြည့်ရဲစွာ ခေါင်းငုံ့နေမိသည်။ သူပြန်မှ ‘အချစ်ပြီးတော့ အချစ်’ကို ဖတ်ကြည့်ရမယ်၊ ဦးသူမှူးခိုင် ဘာတွေများ မဟုတ်တာတွေ ရေးလိုက်လဲမသိ။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ပထမဆုံး ပြောထားတဲ့စကားကတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲက တကယ်လာတဲ့ စကားပါ။ ကျွန်တော် ပွင့်ဦးကို ချစ်တယ်။ ပြီးတော့ လက်ထပ်ချင်တယ်။ ပွင့်ဦးက လက်ခံရင် လူကြီးစုံရာနဲ့ လာပြောမယ်”

သည်လူကတော့ သူဖြစ်ချင်တာကို တစွတ်ထိုးလုပ်မယ့်ပုံ။ သူ့ကို ဘယ်လောက် အတိုင်းအတာအထိ ယုံရမလဲ။ ဒီလိုရုပ်ရည်၊ ဒီလိုပုံစံနဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်က တစ်ဘဝစာ သစ္စာ ရှိနိုင်ပါ့မလား။

“ကျွန်မ စဉ်းစားပါ့မယ်”

အပြတ်ငြင်းပစ်ဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သော်လည်း ထို

စကားက ပါးစပ်မှ အလိုအလျောက် ထွက်သွားသည်။

သူက...

“ထူးဆန်းတယ်နော်”ဟု ဆိုသည်။

“ဘာကိုလဲ”

“ဪ... ပွင့်ဦးဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးတွေက ချစ်ရင်ချစ်တယ်၊ မုန်းရင်မုန်းတယ်၊ ချက်ချင်း ပြောတတ်တယ်နော်၊ သူတို့ရဲ့ပုံစံတွေကပွင့်ဦးနဲ့ တထေရာတည်းမို့ ကျွန်တော်က ပွင့်ဦးအကြောင်းတွေပဲလို့ ထင်မိတာ”

သူမ သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

“ရှင် ကျွန်မဝတ္ထုတွေ ဖတ်ပြီး ကျွန်မကို အဲဒီပုံစံအတိုင်း ထင်လို့ရမလား၊ ဝတ္ထုနဲ့အပြင် ဘယ်လိုမှ မတူနိုင်ဘူး”

ဒေါသနဲ့ ပြောပြီးမှ သတိရသည်။ သူမကို သူမ၏ ထုတ်ဝေသူ ရတနာစာပေမှ ကိုမြင့်ဝေက ဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးကဲ့သို့ အများမြင်အောင် နေဖို့ မှာထားသည်။

“ဒါပေမဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့လ မဂ္ဂဇင်းအင်တာဗျူးထဲမှာ ဖြေထားတာက”

သူမ ဘာဖြေထားလဲ၊ သူမ ချက်ချင်းသတိရ

လိုက်သည်။

“တော်ပါတော့ရှင်... ရှင် ကျွန်မရဲ့ဘဝကို ကျွန်မ ရဲ့ ဝတ္ထုတွေ အင်တာဗျူးတွေ ဖတ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့။ ဒါတွေဖတ်ပြီး ရှင် ကျွန်မကို သိတယ် လို့ ထင်ရင် မှားမှာပဲ။ ရှင်ပြန်ပါတော့”

ထိုသို့ပြောပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ဒေါသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူကာ တုန်ယင်နေသည်။ ငါ့ဘဝကြီးက ဘာကြီးလဲ ဟု ပထမဆုံးကြိမ်အဖြစ် တွေးလိုက်မိသည်။ မင်းသမီးတွေက ကင်မရာရှေ့မှာပဲ သူတို့၏ ဇာတ်ကောင်ပုံစံ သရုပ်ဆောင်ရသည်။ သူမကတော့ တစ်ဘဝစာ ဟန်ဆောင်ရမည်ထင်သည်။ ဒီဘဝကြီးကို စိတ်ပျက်စွာ ရုန်းထွက်ချင်လာမိသည်။ သူမဟာ အမည်ခံစာရေးဆရာမတစ်ယောက်ပါလို့ ပြောလိုက်ရင် မိုးစက် ဘယ်လို တုံ့ပြန်မလဲ။ သူမကို ရစရာမရှိအောင် အထင်သေးသွားမည် ထင်သည်။ အို သူနဲ့ငါက ဘာဆိုင်လို့လဲ။ သူ အထင်သေးသွားတော့ ကော ဘာဖြစ်သေးလဲ။

တစ်ဖက်မှ စိတ်အားတင်းရန် ကြိုးစားနေ သလောက် တစ်ဖက်က စိတ်ပျက်ဝမ်းနည်းမှုကို ဘယ် လိုမှ ပယ်ဖျက်မရ။ ဒီဘဝကို သူမ ရွေးချယ်ဖြစ်ခဲ့သည့်

အကြောင်းကို ပြန်လည်တွေးနေမိသည်။ အဲဒီတုန်းက သူမမှာ အခြားနည်းလမ်းမှ မရှိခဲ့ပဲလေ။

သူမ စာမူပါသည့် မဂ္ဂဇင်းလေးကို ကိုင်ကာ ဝမ်းသာအားရ အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။

“မေမေရေ... သမီး စာရေးဆရာမဖြစ်ပြီ...ဒီမှာ သမီးဝတ္ထုပါလာပြီ...ဟင်... မေမေ ငိုနေတယ်”

“သမီးတို့အဖေ လေဖြတ်သွားလို့ အခုပဲ ဆေးရုံ တင်လိုက်ရတယ်... မေမေ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ ပြန် လာယူတာ... ပြီးရင် ဆေးရုံပြန်သွားရမယ်”

“ဟင်...ဒါဆို သမီးလည်း လိုက်မယ်”

“သမီးလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ညီမလေးတွေ ကျောင်း က ပြန်လာရင် အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘဲ ဖြစ်နေလိမ့် မယ်”

“ဖေဖေ ပြန်ကောင်းနိုင်ပါ့မလား မေမေ”

“ပြန်ကောင်းမှာပေါ့ သမီးရယ်”

သို့ပေမဲ့ ဖေဖေ ဘယ်တော့မှ ပြန်ကောင်းမလာ ခဲ့ပါ။ အဖေတစ်ယောက်တည်းကိုသာ အားကိုးခဲ့သော

သူမတို့အိမ်၏ စားဝတ်နေရေးအခြေအနေ ယိမ်းယိုင်လာသည်။

အဖေ့ကို ပြန်ကောင်းနှိုးနှိုးဖြင့် ကုသနေရသည့် ဆေးကုသစရိတ်၊ အမေက အဆင်ပြေမလားဟု ယူဆကာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလိုက်တိုင်း ဆုံးရှုံးမှု စသည်တို့ကြောင့် စုဆောင်းထားခဲ့သမျှ တတိတိကုန်ကာ သူမတို့အိမ်ကလေးပင် ပေါင်နှံရသည့်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မဂ္ဂဇင်းထဲပါတတ်သော သူမ၏ဝတ္ထုများ၊ ကဗျာများမှ ရရှိသော စာမူခတွေ့က သူမတို့ မိသားစု စားစရိတ်အတွက် ဆင့်ပါးစပ်နှမ်းပက်သလို ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ်က ရတနာစာပေမှကိုမြင့်ဝေ၏ ဆက်သွယ်လာမှုက သူမလို ရေနစ်သူအတွက် ကောက်ရိုးမျှင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ပထမဆယ်အုပ်ကို တစ်အုပ်တစ်သိန်းဖြင့် စတင်ချုပ်ဆိုခဲ့သည်။ ကြိုတင်ထုတ်ပေး ငွေများဖြင့် သူမတို့အိမ်ကလေး ပြန်ရွေးနိုင်ခဲ့သည်။ ရွန်းလဲ့ဝတီဆိုသော နာမည်ကို ကိုမြင့်ဝေပင် ရွေးချယ်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ မည်သို့ပင် ကြိုးစားရေးရေး၊ သူတို့လိုချင်သည့် တစ်လတစ်အုပ်က ဘယ်လိုမှ မပြီးနိုင်။ ထို့အပြင် သူမ၏ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်အိမ်များကလည်း

သူတို့လိုချင်သည့် စံကို မမီ။ နောက်ဆုံးတွင် ကိုမြင့်ဝေ အကြံပေးသည့်အတိုင်း ဆရာဦးသုမူခိုင်နှင့် တွေ့ဆုံ ဆက်သွယ်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ် စတက်ရသောအချိန် တွင်တော့ သူမ လုံးလုံးစာမရေးနိုင်တော့။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်ကူးပေါက်မှ ပွင့်ဦးနာမည်ဖြင့် ကဗျာလေးများ ကြိုကြားကြိုကြား ရေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူမ ကဗျာ ရေးကြောင်း လူသိပ်မသိပေ။

အခုတော့ ထွက်ခဲ့သည့်ဝတ္ထုတွေလည်း အုပ်(၄၀) ကျော်ခဲ့ပြီ။ အုပ်(၅၀)ဆိုလျှင် နောက်ဆုံးစာချုပ်ပြည့် လေပြီ။ ကိုမြင့်ဝေက သူ့ထံမှာပင် နောက်ထပ်စာချုပ် ချုပ်ရန် ပြောသည်။ သူမကို ခါတိုင်းထက် ပိုပေးမည် ဟု ဆိုသည်။ ထိုလုပ်ငန်းဖြင့် သူမတို့အိမ်၏ စားဝတ် နေရေး ပြေလည်ရုံမက ညီမလေးများ၏ ကျောင်းစရိတ် ကိုပါ တာဝန်ယူနိုင်ခဲ့သည်။ မနှစ်က ဖေဖေဆုံးပါးချိန် အထိ ဖေဖေကို လိုလေသေးမရှိ ပြုစုနိုင်ခဲ့သည်။ ထို့ ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံ သိမ်ငယ်စိတ်ဝင်မိသည်မှ အပ ထိုအလုပ်ကို မှားသည်ဟု သူမတစ်ခါမှ မတွေးမိခဲ့။ အခုမှသာ...။

ထို့နေ့ညက “အချစ်ပြီးအချစ်” ဝတ္ထုကို သူမ တစ်ညလုံး ဖတ်နေမိသည်။ ဇာတ်လိုက်မင်းသမီးသဒ္ဒါ

ကို သူမပုံစံအတိုင်း မျက်စိထဲပေါ်လာအောင် ဖွဲ့စည်း
နိုင်သော ဦးသူမှူးခိုင်ကို အံ့သြမိသည်။ သို့သော် သဒ္ဒါ
၏ စိတ်နေသဘောထားတွေကတော့ သူမနှင့် လုံးဝ
မတူပါ။ ဝဠာကတော့ ခပ်ဆိုးဆိုးကောင်လေး၊ သူ
လိုချင်ရာကို တဖွတ်ထိုးရအောင် ယူတတ်သူ။ မိုးစက်
ညွှန်းဆိုခဲ့သော အခန်းကိုရောက်တော့ သူမရင်ဖိကာ
ဘုရားတ၊ရတော့သည်။ အဲဒီအခန်းမှာ သဒ္ဒါက အိမ်
မှာတစ်ယောက်တည်း၊ ဝဠာက အတင်းဝင်လာကာ
ခပ်ကြမ်းကြမ်း ရည်းစားစကားပြောသည်။ နောက်ဆုံး
သဒ္ဒါကို အိပ်ခန်းထဲ အတင်းပွေ့ချီကာ ခေါ်သွားပုံဖြင့်
အဆုံးသတ်ထားသည်။

ပြီးတော့ မဂ္ဂဇင်းထဲက အင်တာဗျူးမှာ သူမ ဖြေ
ပေးခဲ့သည့် စကားလုံးတွေကို သတိရလိုက်မိသည်။

“ရွန်းလဲ့ဝတီရဲ့ ဇာတ်ကောင်အမျိုးသမီးတွေက
ရွန်းလဲ့ဝတီရဲ့အပြင်က ပုံစံနဲ့ တထေရာတည်းပဲ။
ဝတ္ထုတွေရဲ့ ဘယ်အစိတ်အပိုင်းက ရွန်းလဲ့ဝတီလဲ”

“အားလုံးဟာကျွန်မပါပဲ။ ကျွန်မရဲ့အတွေ့အကြုံ၊
ကျွန်မရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တွေ့မြင်နေတာတွေကို
ဆက်နွှယ်ပြီး ရေးဖွဲ့ထားတာတွေပါ”

သူမ အငွေ့ဖြစ်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလိုက်ချင်

သည်။ သူမရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကို ဘယ်လို ဆက်ရင်ဆိုင်ရမလဲ သူမ မသိတော့။

အဲဒီညက ‘ဝင်ကစွပ်တစ်ကောင်ရဲ့တမ်းချင်း’ ဆိုသော ကဗျာလေး သူမရေးဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဘယ်အချိန်မှာ လွတ်မြောက်မယ်
ဒီအငှားခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ
နှောင်တည်းထားတဲ့ ကြိုးများစွာရဲ့
အနာဂတ်ပျောက်သူတစ်ဦးရဲ့
တန်ဖိုးမဲ့နေ့ရက်များ...”

သူမ သိပ်စိတ်ညစ်ကာ ထွက်ပေါက်မဲ့လာတိုင်း တစ်ယောက်တည်း သွားထိုင်နေကျ Snack ဆိုင် ကလေးသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ သီးသန့်ခန်း၏အတွင်း ဘက်အကျဆုံးခုံမှာ နေရာယူလိုက်မိစဉ် သူမကို မှတ်မိနေသော စားပွဲထိုးက

“အစ်မ သီးစုံထမင်းကြော်ပဲလား”

“အင်း”

စားပွဲထိုးကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး မှန်ပြတင်းပေါက်

မှ အပြင်သို့ ငေးကြည့်နေမိသည်။ သည်နေရာသို့ သူမ
ကို သိသူများ လာလေ့မရှိတာကြောင့် မည်သူနှင့်မျှ
မတွေ့ချင်တိုင်း သူမဒီမှာလာပြီး ရှောင်ပုန်းနေလေ့ ရှိ
သည်။ သူမရဲ့ဟန်ဆောင်ရတဲ့ဘဝကြောင့် သူမမှာ ပွင့်
လင်းရင်းနှီးစွာ တိုင်ပင်နိုင်တဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတာ မရှိ
ခဲ့တာကြာပြီဖြစ်သည်။

“ပွင့်ဦး”

ရင်းနှီးနေသော အသံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်
မိသည်။ သူ ပါလား။ မိုးစက်...။ စိတ်ညစ်စရာဆိုလို့
မြူမှုန်မျှမရှိဟု ထင်ရလောက်အောင် ကြည်လင်နေ
သည့် သူ့မျက်နှာကို မနာလိုစွာကြည့်မိသည်။

“ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီအပေါ်ထပ်ရုံးက သူငယ်ချင်းဆီ
လာလည်ရင်းနဲ့ မုန့်ဝင်စားတာ၊ ပွင့်ဦးကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့
လိုက်လို့ ဟုတ်ရဲ့လားဆိုပြီး လာကြည့်တာ၊ ကျွန်တော်
ထိုင်မယ်နော်”

ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်သည်။ မထိုင်နဲ့ပြော
လျှင်လည်း ပြောတာပဲ ရှိမည်မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော် ဟိုတစ်နေ့က အပြုမူတွေကို
တောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

စိတ်မသက်သာစွာ ကြိုးစားပြုံးရင်း ‘ရပါတယ်’
ဟု ဆိုလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ပွင့်ဦးရဲ့စာအုပ်တွေ၊ အင်တာဗျူးတွေ
ဖတ်ပြီး ပွင့်ဦး ဘယ်သူဆိုတာ မဆုံးဖြတ်တော့ပါဘူး။
ပွင့်ဦးကိုယ်တိုင် ပြောပြတာတွေကိုပဲ ကျွန်တော် ကြား
ချင်ပါတယ်”

ဒီနေ့တော့ ဟိုတစ်နေ့ကလို ဇွတ်တရွတ်ပုံစံမျိုး
မပေါက်ဘဲ၊ လူကြီးလူကောင်းဆန်စွာ တည်ငြိမ်နေ
သည်။

“ကျွန်မလား၊ ကျွန်မက ဒေါ်ရီရီဝင်းနဲ့ ကွယ်လွန်
သွားပြီဖြစ်တဲ့ ဦးအောင်ဆွေဦးတို့ရဲ့ သမီးအကြီးဆုံး၊
လီလီဦး၊ သီသီဦး၊ နီနီဦးတို့ရဲ့အစ်မ ပွင့်ဦးလို့ခေါ်ပါ
တယ်။ သင်္ချာအဓိကနဲ့ ကျောင်းပြီးခဲ့တာ မကြာသေး
ပါဘူး”

သူမ၏ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ဖြေသံကို နားထောင်ကာ သူ ပြုံး
နေသည်။ သိပ်ကို ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ အပြုံးနဲ့ပေါ့။ ရင်
ခုန်သံတွေ ပရမ်းပတာဖြစ်ချင်နေတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ဘယ်လိုမှ ကျေနပ်လို့မရ။

“ပြီးတော့ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ ဘက်ဆဲလား
စာရေးဆရာမလေးလည်း ဖြစ်တယ်လေ”

ဝင်ပြောလိုက်သော သူ့စကားကြောင့် သူမ ငိုငံ
တွေကျသွားသည်။ အဲဒီအချက်ကို မေ့ထားလို့မရဘူး
လား။ သူမနာမည်နှင့် နောက်ဆုံးထွက်သောစာအုပ်မှ
ပို၍ ဆိုးရွားသော ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်းများကို သတိရ
လိုက်မိသည်။

“မဟုတ်ဘူး”

“ဘာရယ်”

သူ့အသံကြားမှ သူမစိတ်ထဲမှ စကားလုံးတွေ
အပြင်ကို ထွက်ကျကုန်မှန်း သတိထားလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မ... ကျွန်မ...”

မထိန်းနိုင်စွာ ဝဲလာသည့် မျက်ရည်စများကို မျက်
တောင်ခတ်ကာ ဖယ်ရှားပစ်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း
မအောင်မြင်တော့ပါ။ သူမ စားပွဲပေါ်တွင် ချထား သည့်
တစ်သျှူးပေပါဘူးကို လှမ်းပေးသည်။ မျက်ရည်သုတ်ကာ
ခေါင်းငုံ့ပြီး ထိုင်နေမိသည်။ ထ,ထွက်သွား လျှင်
ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားနေစဉ်။ သူမ...

“ပွင့်ဦးရယ်... ကျွန်တော် ပွင့်ဦးကို မြင်မြင်ချင်း
ချစ်မိတယ်ဆိုပေမယ့် တစ်ဘဝလုံးစာ ရည်ရွယ်ပြီး
ချစ်ခဲ့တာပါ။ ဒီတော့... ကျွန်တော် လက်ထပ်မယ့်
မိန်းကလေးအကြောင်းကို သေသေချာချာ သိထားဖို့

လိုတယ်လေ။ ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေကိုလည်း ဘာတစ်ခုမှ ဖုံးကွယ်မထားပါဘူး”

သူ့အကြောင်းတွေ ပြောပြနေတာ သူမ ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်ဖြင့် နားထောင်နေမိသည်။

“ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေကတော့ ဒီလောက်ပဲ။ ပွင့်ဦး ဘာသိချင်သေးလဲ”

ရည်းစားတစ်ခါမှ မထားခဲ့ဖူးဘူးဟုများ သူမ ကြားလိုက်မိသလား။ ဒီအချက်ကိုတော့ မယုံချင်လှပါ။ သူမလည်ချောင်းထဲတွင် တစ်ဆို့ကာ စကားမပြောနိုင်သဖြင့် ခေါင်းကိုသာ ခါပြလိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော် ပွင့်ဦးအကြောင်းတွေ ကျွန်တော့်မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောပြီးပြီ။ ဖေဖေတို့ကလည်း ကျွန်တော့်သဘောပါတဲ့။ ပွင့်ဦး လက်ခံရင် ဒီညပဲ အိမ်ကို လူကြီးတွေနဲ့ လာပြောမယ်နော်”

သူမ ထပ်မံခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဘာလို့လဲ ပွင့်ဦးရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မယုံသေးလို့လား။ ဒါဆိုရင်လည်း ပွင့်ဦး ယုံလာတဲ့အထိ ကျွန်တော် စောင့်ပါ့မယ်။ နောက်ပြီး ကျွန်တော်က ပွင့်ဦးရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်တစ်ဦးပါ”

မဟုတ်ဘူး။ ဦးသုမူးခိုင်ရဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်ပဲ

ဖြစ်မှာပေါ့။ ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါယမ်းနေမိသည်။

“မယုံလို့လား၊ ဒီမှာ ကျွန်တော် သြစတြေးလျမှာ ကျောင်းတက်နေတုန်း ဒီကပို့ပေးတဲ့မဂ္ဂဇင်းတွေထဲက ကြိုက်လွန်းလို့ အမြဲတမ်းကူးထားခဲ့တဲ့ ပွင့်ဦးရဲ့ကဗျာ တွေ”

သူ့လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို မရဲတရဲယူကာ ဖွင့်ကြည့် လိုက်မိသည်။ သူမ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ ပထမဆုံးပါခဲ့ဖူးသည့် ကဗျာမှစ၍ နောက်ဆုံးကဗျာအထိ သပ်ရပ်သော လက်ရေးများဖြင့် ကူးထားသည်။ အချို့ကဗျာတွေက မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါခဲ့တာကြာပြီမို့ အခုမှ လိုက်ရှာကူးလျှင် မလွယ်မှန်း သူမ သိသည်။

“ဒါ... ဒါ... တကယ်... ဘယ်လို”

“အမှန်တရားကို ကြာရှည်ဖုံးကွယ်ထားလို့ မရ ပါဘူး ပွင့်ဦးရယ်... ဒီကဗျာတွေကို ပွင့်ဦး တကယ် ရေးမှန်း ကျွန်တော်သိသလို၊ လုံးချင်းဝတ္ထုတွေကို ပွင့်ဦးလို မိန်းကလေးတစ်ဦးက တကယ်ရေးလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာလည်း ကျွန်တော် ရိပ်မိပြီးသားပါ။ မဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

အငိုက်မိစွာ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

“ဒီနောက်ဆုံးစာအုပ်က အုပ်ငါးဆယ်ပြည့်မို့

ရွှန်းလဲ့ဝတီဘဝကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတော့။ ကိုယ့်အနားမှာ အိမ်ထောင်ရှင်မအဖြစ်နဲ့ တစ်သက်လုံးနေပြီး ပွင့်ဦးအဖြစ်နဲ့သာ ကဗျာတွေ၊ စာတွေကို ရေးပါတော့ ပွင့်ဦးရယ်”

သူ အားလုံးသိနေတာပဲ။ သူ့ကမ်းလှမ်းချက်က သိပ်ကို စိတ်ကူးယဉ်ချင်စရာကောင်းတဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ပဲ။ ကမ်းလှမ်းသူရဲ့ စိတ်ရင်းအမှန်ကိုတော့ အကဲခတ်စောင့်ကြည့်ဖို့ လိုသေးတယ်လေ။

“ကျွန်မ စဉ်းစားပါရစေ”

“ကဲ... အချိန်ပေးမယ်။ သုံးမိနစ်စဉ်းစား”

“အာ... ဒီလောက်နဲ့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“သုံးရက်ကွာ”

“မရဘူး”

“သုံးပတ်”

“သုံးနှစ်ဆိုရင်ကော”

“အဲဒီလောက်တော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ...သုံးလဆိုရင် ဖြစ်မလား”

“ကျွန်မက မိန်းကလေးရှင့် အိမ်ထောင်မှု ဘုရားတည် ဆေးမင်ရည်စုတ်ထိုးတဲ့ သိရဲ့လား။ ဖျက်မရပြင်မရဘူး။ ရှင့်ကို ယုံကြည်နိုင်လာတဲ့အထိတော့

စောင့်ရမှာပဲ။ မစောင့်နိုင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး”

“စောင့်နိုင်ပါတယ်ကွာ။ ပြီးတော့လေ ရည်းစားတောင် မထားဖူးသေးဘူးဆိုတဲ့ စာရေးဆရာမလေးကိုယ်တိုင်ရေးမယ့် ဝတ္ထုတွေအတွက် ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်းရေးဖို့ သုတေသနလုပ်ချင်ရင်လည်း ကိုယ်က သရုပ်ဆောင်ပေးဖို့ အဆင့်သင့်ပါလို့”

“သွား”

ရယ်မောနေသည့် သူ့မျက်နှာလေးက အပြစ်ကင်းစင်နေသည်။ သူ ပွင့်ဦးကို တကယ်ချစ်ရဲ့လားဆိုတာကတော့ အချိန်ယူကာ စောင့်ကြည့်ရပေဦးမည်။ ရွန်းလဲ့ဝတီကိုသာ လူကြိုက်များပြီး၊ ပွင့်ဦးကို ဘယ်သူမှ မကြိုက်ဆိုသည့် သူမ၏သိမ်ငယ်စိတ်တွေ သူ့ကြောင့် အားတက်စပြုလာသည်။ ဒီလိုသာ တကယ်ဆိုလျှင် သူမရဲ့ အနာဂတ်ဟာ ဝင်ကစွပ်ဘဝက လွတ်ရုံတင် မကဘဲ လှပသာယာလာမှာ သေချာပါသည်။

(လုံမလေးမဂ္ဂဇင်း၊ မေလ၊ ၂၀၀၁)

ဆိုင်ဘာချစ်သူ

အိမ်မှာ မောင်လေး အီးမေးလ်တပ်ချင်သည် ဆိုစဉ်က “အလကားပိုက်ဆံအပိုကုန်တယ်”ဟု ဆိုကာ ကန့်ကွက်ခဲ့သူမှာ သူမဖြစ်သည်။ အခုတော့ မောင်လေးက နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ပညာသွားသင်နေသည်မို့ သူ့ဆီ မကြာခဏဆက်သွယ်ရန် အဆင်အပြေဆုံး၊ အလွယ်ကူဆုံးနှင့် ဈေးအသက်သာဆုံးဖြစ်သော အီးမေးလ်ကို တပ်လိုက်ရသည်။ အိမ်မှာ သူမကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ ကွန်ပျူတာ မကိုင်ရဲကြတာမို့ မေမေက သူမ ကျောင်းကပြန်လာမှ “မောင်လေးဆီက စာလာလား၊ ဖွင့်ကြည့်ပေးပါဦး”ဟု မေးရမြဲဖြစ်သည်။ သူမကလည်း ကွန်ပျူတာနှင့် ပတ်သက်လျှင် အခြေခံတောင် ကောင်းကောင်းကျေသူမဟုတ်တာမို့ အီးမေးလ်အသုံး

ပြုနည်းကို ညီမဝမ်းကွဲလေးထံမှာ သွားသင်ရသေးသည်။ သူမ အားမှ မေမေ့ကို ကွန်ပျူတာကိုင်နည်း သင်ပေးရဦးမည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်မိသည်။ ဒါမှ မေမေ သူ့သားကို ပြောချင်တာတွေ သူမကတစ်ဆင့်မဟုတ်ဘဲ တိုက်ရိုက်ပြောလို့ရမှာ။ သူမတို့က မောင်နှမ နှစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်မို့ မေမေက သားဖြစ်သူ သိပ်လိုလားနေလွန်း၍သာ အမေရိကားကို ပညာသင်လွှတ်ရသော်လည်း စိတ်ကတော့ တစ်စက်ကလေးမှ မချ။ ထို့ကြောင့် နေ့စဉ်ဆက်သွယ်လို့ရနေလျှင် အနားမှာရှိနေသလိုပဲဟု ယူဆကာ စိတ်ဖြေနိုင်သေးသည်ဟု ဆိုကာ မေမေ့ကိုယ်တိုင် အိမ်မှာ အီးမေးလ်တပ်ဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အင်တာနက်သာရပါက သူ့သားနဲ့ အပြန်အလှန် ညတိုင်းကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ထိုင်ကာ အာလာပသလ္လာပပြောနေဦးမည့်မေမေ့ကို မြင်ယောင်ကာ ရယ်ချင်လာမိသည်။

ဒီနေ့လည်း ကျောင်းကပြန်ရောက်၍ လွယ်အိတ်ပင်မချရသေး “သမီးရေ မောင်လေးဆီက စာလာလား၊ ကြည့်ပေးပါဦး”ဟု ပြောသဖြင့် သူမက “နေပါဦး မေမေရယ်၊ အမောလေး ဘာလေး ဖြေပါရစေဦး”ဟု စူပူပူနှင့် ပြန်ပြောမိသည်။ ထို့အပြင်

“ကွန်ပျူတာကိုင်နည်း သင်ပါဆိုတော့လည်း မသင်ရဲဘူး၊ မကိုင်ရဲဘူးနဲ့။ ဘာမှခက်တာဖြင့် မဟုတ်ဘဲနဲ့” ဟုပါ အပြစ်တင်လိုက်မိသေးသည်။

“အေးပါ သမီးရယ်၊ မေမေက အဘွားကြီးဖြစ်နေပြီဆိုတော့ မှတ်ဉာဏ်က သိပ်မကောင်းချင်တော့ဘူးလေ။ သမီးတို့ပစ္စည်းတွေက တန်ဖိုးကြီးတော့ ပျက်စီးသွားမှာစိုးလို့ပါ။ ကဲ... ကဲ... ဖွင့်ကြည့်ပေးစမ်းပါ။ ဒီမှာ သမီး အမောပြေသောက်ဖို့ မေမေ ဖျော်ရည်ဖျော်ထားပေးတယ်။ အခု ယူလာခဲ့ပေးမယ်နော်”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း သားကိုသိပ်ချစ်သည့် မေမေကို အနားမှာရှိနေတဲ့ သမီးကိုတော့ ချစ်ရကောင်းမှန်း မသိဘူးဟု ဆက်ပြီးဂျီတိုက်မနေချင်တော့ပါ။ လွယ်အိတ်ပစ်ချကာ ခလုတ်ဖွင့်ပြီး ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ထိုင်လိုက်သည်။

သူမ ကွန်ပျူတာဖွင့်၍မပြီးမီ သူမနံဘေးသို့ မေမေ အအေးခွက်ကလေးဖြင့် ရောက်လာသည်။

“ဒီမှာ ကြည့်... ဒီခလုတ်တွေနှိပ်ပြီးရင် ကွန်ပျူတာ စပွင့်လာရော... တွေ့လား ဒီစာလုံးလေးပေါ်လာရင် ဒီခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရုံ...”

“မြန်မြန်ဖွင့်စမ်းပါဟယ်။ ငါ့ကို သင်ပေးတာ

ဘယ်တော့သင်သင် ရပါတယ်။ ဟိုမှာ သားလေး
နေရေးထိုင်ရေးတွေ အဆင်မှပြေရဲ့လားဆိုတာ သိချင်
လို့ပါ”

မေမေက ဒီလိုပဲ။ တကယ်သင်ပေးမယ်ဆိုတော့
လည်း အနားမလာချင်။ ဖေဖေကမှ ကွန်ပျူတာပိတ်
တတ်၊ ဖွင့်တတ်သေးသည်။ အမေက ကွန်ပျူတာကို
ရမှာ မကောင်းဆိုးရွားတစ်ကောင်ကို ထိရမှာကဲ့သို့
ကြောက်သည်။

“ဟော... ဟိုမှာတွေ့ပြီ။ မေမေ့အတွက် ဖိုးမောင်
တဲ့။ အဲ နောက်တစ်စောင်က...”

သူမ စကားမဆက်နိုင်ဘဲ လမ်းခုလတ်မှာ ရပ်
သွားသည်။ “လတ်အတွက် ကိုကို” တဲ့။ အလန့်
တကြားနှင့် မောင်လေးစာကို ဖွင့်လိုက်တာမို့ မေမေ
ကတော့ ဘာမှရိပ်မိလိုက်ပုံမပေါ်။

“ကဲ...ဖတ်စမ်းပါဦး... အဲဒီကွန်ပျူတာပေါ်က
စာလုံးတွေကြည့်ရတာ မေမေဖြင့် မျက်စိကိုက်လွန်းလို့”

“မေမေကတော့ လုပ်ပြီ။ မေမေနဲ့ရွယ်တူ တခြား
သူတွေတောင် ကွန်ပျူတာကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်
သုံးနေကြတာ။ တချို့ဆို သမီးတို့ထက်တောင် ကျွမ်း
သေးတယ်။ အန်တီမေဆို သမီးဆီကို သူ ကိုယ်တိုင်

ရိုက်ပြီး ပို့တာ”

အန်တီမေက မေမေ့ညီမအငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။

“အို မေက ငါ့ထက်မျက်စိကောင်းတယ်။ သူက ငါ့ထက်သုံးနှစ်တောင် ငယ်တာ။ သင်လို့လွယ်သေးတယ်။ ငါက အသက်ကြီးပြီ။ ကဲ... လျှာရှည်မနေနဲ့။ သားလေးက ဘာရေးလာလဲ။ ဖတ်စမ်းပါအေ”

“ဒီးယားမေမေတဲ့”ဟု အစချီကာ ဖတ်ပြလိုက်သည်။

မေမေက ကွန်ဗင့်ကျောင်းထွက်မို့ သူမထက်ပင် အင်္ဂလိပ်စာကျွမ်းသဖြင့် သူမ ဘာသာပြန်ပြစရာမလိုပါ။ မောင်လေးက သူ့အလုပ်များနေသည့်အကြောင်း ဟိုမှာကျောင်းတက်ရတဲ့ တစ်နေ့တာအကြောင်းနဲ့၊ သူငယ်ချင်းတွေစုနေဖို့ နေရာအတည်တကျရပြီဖြစ်ကြောင်းတွေ ရေးလာသည်မို့ မေမေ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။ သူများတွေလို ဟိုမှာအမျိုးကလည်းမရှိတာမို့ သွားခါစကဆိုလျှင် တစ်နေ့ တစ်နေ့ “သားလေး ဘယ်လိုများနေပါ့မလဲ”ဟု နားညည်းလောက်အောင် တဖွဖွပြောသည်။ သူမကတော့ မောင်လေးနှင့် ကားလုစရာမလိုတော့ဘဲ ဒဂုံတက္ကသိုလ်ကို စတိုင်ကျကျမိမိရှိရှိ

သွားခွင့်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာနေသည်။ ပြီးတော့ သူက ယောက်ျားလေးပဲလေ။ ဒီလောက်ကြီး စိတ်ပူ နေစရာမလို။ မေမေက သည်းကိုသည်းသည်ဟု သူမ တွေးနေမိသည်။

“ကဲ... ကဲ... အအေးသောက်ပြီး အနားယူလိုက် ဦး... ချက်ချင်း ရေမချိုးနဲ့နော်...အပူရှပ်သွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မေမေအနားက ထသွားမှ သူမ ထံသို့ ရောက်နေသောစာကို ဖွင့်ကြည့်ရသည်။ တစ် ဖက်က ဘယ်သူ့ဆီကလဲ၊ ဘာစာလဲဆိုတာ သိချင်နေ သလို၊ တစ်ဖက်ကလည်း တစ်ခါတုန်းကလို ဘယ်က နေဘယ်လို ဝင်လာမှန်းမသိသော ညစ်ညမ်းပျက်လုံး တွေဖြစ်နေမှာ စိုးရိမ်နေမိသည်။ သူမရဲ့အီးမေးလ်လိပ် စာကို သူမရဲ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ သူမရဲ့အဒေါ် အန်တီ မေတို့မိသားစုကိုသာ ပေးထားတာဖြစ်ပေမယ့် ဘယ် ကနေ ဘယ်လို ဝင်ဝင်လာမှန်းမသိသော စာတွေက တစ်ခါတစ်ခါ ပျော်စရာကောင်းသလို တစ်ခါတစ်ခါ တော့လည်း စိတ်ညစ်စရာကောင်းလှသည်။

ဒီတစ်ခါ ရသည့်စာကတော့ ပျော်စရာပါ။ ပို့သူက သူ့ကိုယ်သူ “ကိုကို”တဲ့။ ပြီးတော့ သူမရဲ့နာမည်ရင်း

စည်းလတ်ချိုကိုလည်း သိသည့်အပြင် အိမ်မှာခေါ်သည့် ‘လတ်’ဆိုသော အတိုကောက်ကိုပါ သိသည်တဲ့။ အံ့ဩစရာပါပဲလား။ ပြီးတော့ သူမကိုမြင်တောင်မြင်ဖူးသေးတယ်ဆိုပဲ။ ဆိုင်ဘာမိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ချင်တာမို့ စာပြန်ပါတဲ့။ အတော်စိတ်ဝင်စားစရာ ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ကိစ္စပါပဲ။ ဖုန်းဆက်စကားပြောပြီး နှောင့်ယှက်တာကမှ ဖုန်းကိုင်နေရမှာမို့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နိုင်သေးသည်။ အိမ်က လူကြီးတွေနှင့် တိုးကာပြဿနာတက်နိုင်သေးသည်။ အီးမေးလ်ကတော့ ကိုယ်အားမှ ကိုယ်ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရုံမို့ ဘာမှ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်။ အခုမှ မေမေ ကွန်ပျူတာ မကိုင်ချင်တာ ခပ်ကောင်းကောင်းဟု တွေးလိုက်မိသည်။ ထို့နောက်မှာတော့ ရေမချိုးနိုင်၊ အဝတ်အစားမလဲနိုင်ဘဲ သူ့ဆီ စတင်ဆက်သွယ်လာသူထံ စာပြန်နေမိသည်။ သူမကို ဘယ်တုန်းက ဘယ်လိုသိရတာလဲ။ ဘယ်ကလိပ်စာရသလဲ။ သူမကို ဘယ်မှာ မြင်ဖူးတာလဲ စတဲ့မေးခွန်းတွေနဲ့အတူ ရိုးရိုးသားသားခင်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ သူမဘက်ကလည်း ငြင်းစရာမရှိပါဘူး ဆိုသည့် အကြောင်းတွေ ပြန်ရေးလိုက်သည်။ ထို့အပြင် တကယ်

ခင်ချင်သည်ဆိုပါက နာမည်ရင်းကို ပြောပြရမည်
ဟုလည်း အကျပ်ကိုင် သွေးတိုးစမ်းကြည့်လိုက်သေး
သည်။ ဒီခေတ်ထဲမှာ ခင်မင်ဖို့ဆိုတာ ဒီလို ခပ်မြန်မြန်
ပဲလေ။

ဒီလိုနဲ့ ‘လတ်ကလေး’လို့ ကိုကိုခေါ်တဲ့ သူမနဲ့
နာမည်ရင်းကလည်း ကိုကိုပါပဲဆိုတဲ့ ကိုကိုနဲ့ အပြန်
အလှန်စာတွေရေးကြရင်း (တကယ်တော့ ရိုက်ကြရင်း
လို့ ပြောရမည်ထင်ပါသည်) အရမ်းခင်သွားကြပါ
သည်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကွန်ပျူတာရှေ့ကမခွာတဲ့ သူမ
ကို မေမေက မေးရင် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အပြန်အလှန်
စာပို့နေသည့်ပေါ့။ အင်တာနက်လို တစ်ယောက် တစ်
ကြောင်းရိုက်ပြီး စကားပြောလို့မရတာကိုပဲ အားမရ
နိုင်ဖြစ်နေကြတာမို့ တစ်နေ့တည်း အပြန်အလှန် လေး
ငါးစောင်မက ရိုက်ဖြစ်ကြပါသည်။ သည်တော့လည်း
လကုန်လို့ ငွေတောင်းခံလွှာရောက်တော့ မေမေ မျက်
လုံးပြူးသွားရတာ အဆန်းတော့မဟုတ်။ ဒါပေမယ့်
ကိုကို့ကိုပြောပြတော့ ကိုကိုက မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီ
လောက်ကျတာ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီတဲ့။ သူမေးတဲ့

အချက်တွေကို ပြန်စစ်ကြည့်မှ သူမရဲ့အပြစ်ကို ပြန်သိရသည်။ စာရောက်မရောက် ဖွင့်ကြည့်ပြီးရင် အီးမေးလ်လိုင်းခလုတ်ကို ချက်ချင်းမပိတ်ဘဲ စာကိုဖွင့်ဖတ်တော့ အဲဒီစာဖတ်ချိန်တွေပါ အသုံးပြုတဲ့ အချိန်ထဲဝင်သွားပြီး ပိုက်ဆံတွေအရမ်းကျကုန်တာတဲ့။ ကိုကိုနဲ့သိခွင့်ရတာ ဘယ်လောက်အကျိုးရှိသလဲနော်။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ဆို အကြောင်းမသိဘဲ အီးမေးလ်ကို ဆက်သုံးဖို့တောင် အရမ်းကြောက်နေမိမှာ။ စာတစ်စောင်ပို့ရင် တကယ်ကြာတာက နှစ်စက္ကန့်လောက်ပဲ ရှိတာတဲ့။ ကိုကိုရဲ့စာတွေက တစ်ဆင့်မှ အီးမေးလ်ကို မြန်မာစာလုံးနဲ့ ရိုက်လို့ရမှန်းသိတဲ့ ငတုံးမလေးပေါ့။ ဒါတင်မကသေး ကွန်ပျူတာ disc တွေကို တယ်လီဖုန်းအောက်မှာတို့၊ ကက်ဆက်ဆောင်းဘောက်ပေါ်တို့မှာ သိမ်းရင် electromagnetic field ကြောင့် အထဲက သိမ်းထားတာတွေ ပျက်သွားတတ်တယ်ဆိုတာ ကိုကိုပြောမှပဲ သူမ သိရပါတော့သည်။ ဘယ်လောက် ဗဟုသုတရှိတဲ့သူလဲနော်။ ဒီအချက်တွေကြောင့် ကိုကိုဆိုတဲ့သူကို လူမမြင်ဖူး၊ အသံလည်းမကြားဖူးဘဲ အရမ်းခင်သွားရသည်ဆိုလျှင် သူမ လွန်မလား။ ပြီးတော့ သူမကျောင်းမှာ အဆင်မပြေဖြစ်ပြီး စိတ်ညစ်လာလျှင် စိတ်

ညစ်ပြေစေမည့် ရယ်စရာရုပ်ပုံလေးတွေပို့ပေးပြီး ပျော်အောင် လုပ်ပေးတတ်ပါသေးသည်။ တစ်ခါတလေ နိုင်ငံခြားကဝင်တဲ့ ဗဟုသုတရစရာအကြောင်းတွေ၊ စိတ်ဝင်စားစရာအကြောင်းတွေကိုလည်း သူမဆီပို့ပေးတတ်သည်။ ကိုကိုပို့တဲ့ အီးမေးလ်ကြောင့် အိမ်မှာ မိုက်ကရိုဝေ့ဖ်နှင့် ရေနွေးတည်လျှင် ရေနွေးအဖြူသက် သက်မတည်ဖို့အကြောင်း၊ လက်ဖက်ခြောက်ထုပ် ဒါမှ မဟုတ် ဇွန်းတစ်ချောင်း ထည့်တည်ရသည်ဆိုတဲ့ အကြောင်း အဖေ၊ အမေနှင့် မိုက်ကရိုဝေ့ဖ်သုံးနေသည့် ဆွေမျိုးများကိုပါ သတိပေးရပါသည်။ မဟုတ်လျှင် ရေနွေးက အပေါ်ကိုပေါက်တက်ကာ ရေနွေးပူလောင် တတ်သည်တဲ့။ တကယ်တော့ သူမတို့တစ်တွေက မြင့်မားလာသည့် နည်းပညာတွေကို လက်လှမ်းမီ သည်ဆိုပြီး လွယ်လွယ်သုံးနေကြပေမယ့် ဘာတစ်ခုမှ ထဲထဲဝင်ဝင် ဗဟုသုတရှိကြတာမဟုတ်၍ အန္တရာယ် ကြီးလှပါသည်။

သူမနှင့်ကိုကိုတို့ သူ့အကြောင်း၊ ကိုယ့်အကြောင်း ဘာမှသေသေချာချာမမေးဖြစ်၊ မပြောဖြစ်ကြ။ မေးလျှင်လည်း ကိုကိုက ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုတွေ လုပ်ပစ်လေ့ ရှိသည်။ သူကတော့ သူမက ဒုတိယနှစ် မြန်မာစာ

အဓိကကျောင်းသူဆိုတာကအစ သိနေတာကိုး။ သူမ
ဘက်က ဘာမှသိခွင့်မရတာကို မကျေနပ်ချင်သော်
လည်း မပြောချင်သူကို ဘာမှ ဆက်မမေးဖြစ်တော့။
ကိုကို့ရဲ့စာတွေကို သာယာချင်နေသလိုရှိပေမယ့် ဒီလို
မမြင်ဖူး၊ မတွေ့ဖူးသူတစ်ဦးကို အပျော်ခင်မင်ရန်ဆို သော
အဆင့်ထက် ပိုစဉ်းစားရလောက်အောင် သူမ
မမိုက်မဲသေးပါ။ တစ်ရက်လောက် ကိုကို့ဆီက စာ
မဝင်လျှင် သူမ မျှော်နေမိသည်ဆိုတာထက် မပိုပါဟု
သူမကိုယ်သူမ တင်းထားရင်း၊ ကိုကို့ဘက်က ရိတ်တိ
ချိတ်တိတ်တိတ် စာသားတွေကို မသိယောင်ပြုရင်း
သူမတို့ အတန်းတင်စာမေးပွဲကြီးဖြေရမည့်အချိန် နီး
ကပ်လာပါတော့သည်။

စာတွေကူးရင်း၊ ကျူရှင်တွေတက်ရင်း မအား
မလပ်ဖြစ်နေသည့် အချိန်မှာ ရောက်လာတာက ကိုကို့
ထံမှ ရည်းစားစာ။ ရင်နည်းနည်းခုန်သွားပေမယ့် အသိ
စိတ်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ထိန်းလိုက်ရသည်။ ကိုကို
ဆိုတာ ထိပ်ပြောင်ပြောင်၊ ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့နဲ့ ကလေးသုံး
ယောက်အဖေကြီးလည်း ဖြစ်နေနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား

ဆိုင်ဘာမိတ်ဆွေအဆင့်လောက်အထိ ဘာပြဿနာမှ မရှိပေမယ့် ဆိုင်ဘာရည်းစားအဆင့်မှာတော့ အန္တရာယ် ရှိလာနိုင်မှန်း သူမ သဘောပေါက်ပါသည်။ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်နေပြီမို့ စိတ်ကူးယဉ်ချင်ပေမယ့် ဖြစ်လာ နိုင်သော အခြေအနေများကို ကြိုတင်သိမြင်နေသည့် စိတ်ကြောင့် ရဲရဲတင်းတင်း မယဉ်ဝံ့။ ရက်အတော်ကြာ အောင် စာမပြန်ဘဲ သူ့ဘက်က စာဆယ်ဆောင်လောက် လာနေတာကို ပစ်ထားလိုက်ပြီးမှ လူမမြင်ဖူးသူ၊ နာမည်ရင်းကိုတောင် မသိတဲ့လူကို မိတ်ဆွေအဆင့် ထက်ပိုမို့ လုံးဝစိတ်ကူးမရှိကြောင်း စာပြန်ရေးလိုက် တော့ သူ့ဘက်မှ စာလုံးဝပြန်မလာတော့။ ကျောင်းစာ တွေက အခုမှ ဖိဖိစီးစီးကျက်နေရတာမို့ စာတွေပြီးပါ့ မလားဟု စိတ်ပူရင်း စိတ်ဓာတ်ကျသလိုလိုရှိလာလျှင် သူမကို စိတ်သက်သာရာရအောင် ဖြေသိမ့်ပေးနေကျ ကိုကိုဆိုသူထံကို လှမ်းပြောချင်သော်လည်း၊ သူမဘက် က စတင်ကာ ပြန်ဆက်သွယ်လိုက်လျှင် အထာပေး သလိုဖြစ်သွားမှာကို စိုးရိမ်ပြီး ကွန်ပျူတာရှေ့မရောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေရသည်။ ရည်းစားစာမရေးဘဲ အရင်လို ခင်စရာကောင်းတဲ့စာတွေပဲ အမြဲရေးရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲနော်။

တစ်နေ့မှာ သူမလိုပဲ စာတွေမနိုင်မနင်းဖြစ်နေသည့် သူငယ်ချင်းသွေးသွေးက သူမအိမ်မှာ လာစာကျက်မည်ဆိုတော့ သူမ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနှင့် လက်ခံခဲ့သည်။ သူမဆီကို သွေးသွေးစာလာကျက်ဖို့ ရွေးချယ်ရသည့် အကြောင်းအရင်းက သူမတို့မှာ အိမ်သူအိမ်သားနည်းသည်ဆိုသည့် အချက်အပြင် ဖုန်းရော အီးမေးလ်ပါရှိလို့တဲ့။ သူက သူ့ရည်းစားနှင့် တစ်နေ့ဖုန်းမပြောရလျှင် မနေနိုင်သူ။ ဖုန်းခေါ်လို့မရလျှင် အီးမေးလ်ကို နှိပ်ပြီးပြောချင်တာတွေ ပို့ထားလိုက်ရမှ ကျေနပ်သည်တဲ့။ မိသွေးတို့ ကဲပုံများ၊ သူ့ရည်းစားကလည်း ဆေးတက္ကသိုလ်နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း(က) ကျောင်းသားမို့ စာမေးပွဲတွေကြားမှ အမြဲလိုလို မအားသူတဲ့။ တစ်လောကလည်း နယ်ကို ကွင်းဆင်းလေ့လာရေးသွားရသေးသည်တဲ့။ သူမပင် သူ့ရည်းစားကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေး။ သွေးသွေးနှင့် သူမက ဒီနှစ်မှ ခင်ကြသူတွေဖြစ်ပေမယ့် ပွင့်လင်းသော၊ ခင်တတ်သော၊ မဟုတ်မခံစိတ် ရှိသော သွေးသွေး၏စိတ်ဓာတ်ကြောင့် အချိန်တိုလေးအတွင်း ငယ်သူငယ်ချင်းများကဲ့သို့ အရမ်းခင်သွားကြသည်။ သူမတို့အဖွဲ့ကို ကျောင်းမှာ ကောင်လေးတွေနောက်

လျှင်၊ ရည်းစားစာပေးလျှင် သွေးသွေးက ဒိုင်ခံရန်ဖြစ် ပေးသူဖြစ်သည်။ အခြားယောက်ျားလေးတွေနှင့် လုံးဝ အရောမဝင်ဘဲ ချစ်သူအပေါ်မှာ သစ္စာအမြဲရှိသူ၊ သူ့ ချစ်သူကလည်း သူ့လိုပဲဟု လေးလေးနက်နက် ယုံကြည် ထားသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အကြောင်းကို အိမ်ကလူကြီးတွေကလည်း သိပြီးသား၊ သဘောတူပြီးသားတဲ့။ ရှေ့ရေးဖြောင့်ဖြူးလွန်းလှသော သူတို့ဘဝက ဘေးမှနားထောင်ရသူပင် သွားရည်ကျချင် စရာ။ သူ့အခေါ် သူ့‘ကိုညီ’လို ယောက်ျားမျိုး ကမ္ဘာ ပေါ်မှာ ရှာမှရှားသည်ဟု ထင်ကာ အထင်ကြီးတတ် သူလေးမို့ သူ့ချစ်သူကလည်း ကံကောင်းပါသည်။ ပြုံးလိုက်လျှင် ပါးပြင်ပေါ်မှာ ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လာ သည့် ပါးချိုင့်ကလေးနှစ်ဖက်နှင့်အသားဖြူဖြူ ချစ် စဖွယ်ကောင်မလေးကို ဟိုကကော ဘယ်လောက်များ ချစ်မလဲမသိဘူးဟု တွေးကာ သူတို့နှစ်ယောက် အကြောင်းကို ကိုယ်ပါ စိတ်ကူးတွေ ဝင်ယဉ်နေမိ သည်။

ညနေဘက် စာကျက်ပြီးတိုင်း ဖုန်းမျှော်တတ်သည့် ကောင်မလေးကို သူ့ချစ်သူကလည်း မပျက်မကွက် နေ့စဉ်ဖုန်းဆက်ရှာပါသည်။ တစ်နေ့မှာတော့ သူ့

ကောင်လေး အိမ်ပြန်နောက်ကျသဖြင့် ယောက်ယက် ခတ်နေသော သွေးသွေးကို အီးမေးလ်ရိုက်ဖို့ ကွန်ပျူတာ ဖွင့်ပေးရာမှ သူမဆီ ကိုကိုပို့ထားသော စာများကို တွေ့ သွားကာ “အဲဒါ... ကိုညီရဲ့အီးမေးလ် လိပ်စာပဲ” ဟု တအံ့တဩဆိုသည်။

သူမကတော့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးကို ကြုံမျှော်လင့်ပြီး သားမို့ သိပ်မအံ့ဩပါ။ သွေးသွေး၏ ချစ်သူသည် အပျင်းပြေ ဆော့ကစားရန် သူမထံ အီးမေးလ်တွေ ပို့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် တုန်လှုပ်နေသော သွေးသွေးကို နှစ်သိမ့်ရန် စကားရှာရသည်။ သူမ ကတော့ အနည်းဆုံး သူမဆီ စာတွေပို့နေတာ ဘယ် သူလဲဆိုတာတော့ သိခွင့်ရလိုက်တာပဲဟု ယူဆကာ ကျေနပ်လိုက်ပါသည်။ တားချိန်မရခင် သူမ မဖျောက် ဖျက်မိ၍ ကျန်နေသော အီးမေးလ်များကို သွေးသွေးဖွင့် ကြည့်ကာ ဖတ်တော့သည်။ သူမ အလန့်တကြား သတိ ရလိုက်သည်က ရည်းစားစာ။ သွေးသွေးကို သူမဆီ အီးမေးလ်နှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်ပြီး ရည်းစားစာပို့တဲ့ သူရှိကြောင်း ပြောပြထားမိပြီးပြီမို့ အခုမှ ကွယ်ဝှက်နေ လို့လည်း ဘာမှမထူးတော့ဘူးဟု ယူဆကာ ထိုင်၍သာ ကြည့်နေလိုက်တော့ သည်။ အစဉ်အမြဲ ပြုံးချိုနေခဲ့သော

နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ရီနေသည်မှာ မမြင်ရက်စရာ။ “ကိုညီ သိပ်ရက်စက်တယ်။ ကိုညီမှာ ဒီလိုအကျင့်မျိုး ရှိလိမ့်မယ်လို့ သွေးသွေး လုံးဝမထင်ခဲ့မိဘူး” ဟု မချီတင်ကဲ ပြောရှာသည်။

“သွေးသွေးရယ်... သူက လူကိုမမြင်ရဘူးဆိုတော့ အပျော်ဆိုပြီး လုပ်တာနေမှာပါ။ သူကလည်း လတ်ဘယ်သူဆိုတာတောင် သိမှာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာလို့မသိရမှာလဲ။ လတ်နဲ့သွေးသွေး တွဲရိုက်ထားတဲ့ဓာတ်ပုံ သူ့မှာရှိတယ်။ ပြီးတော့ လတ်ရဲ့ အီးမေးလ်လိပ်စာ သူ့ကိုပေးတာ သွေးသွေးကိုယ်တိုင်ပဲ”

“ဘာရယ်”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ အံ့သြသွားရတာတော့ သူမ ကိုယ်တိုင်ပင်။ ဒါကြောင့် သူက သူမကို ကောင်းကောင်း သိနေသည်လို့ ပြောနိုင်တာကိုး။ ယောက်ျားလေးတွေ သစ္စာပျက်တာများ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ။ အခုအချိန်အထိ ရည်စားမထားမိသေးတာ ကံကောင်းလို့ဟု တွေးနေမိသည်။

“သူ့အစ်ကိုက နိုင်ငံခြားမှာရှိနေတော့ အကြောင်းအရာ အသစ်အဆန်းတွေရရင် သွေးသွေးဆီကို ပို့ရင်း လတ်ဆီကိုပါ ပို့လို့ရအောင် သူ့ကို လတ်ရဲ့အီးမေးလ်

လိပ်စာ ပေးထားတာ။ သိမယ်... လတ် ဒီစာတွေကို
ပရင့်လုပ်။ သူ့ဆီကို အခုသွားရှင်းမယ်”

“လတ်ဆီမှာ ပရင်တာမှ မရှိတာ”

“ဒါဆို ဒစ်စကတ်နဲ့ကူးကွာ... အခု သွားမယ်”

သူမကြောင့်တော့ ချစ်သူနှစ်ဦး ပြဿနာမဖြစ်
စေချင်။ သူမလည်း သူတို့ကြားမှာ မျက်နှာပူရမည့်
အဖြစ်မျိုး မကြုံချင်။ သူမကိုယ်တိုင်က လက်ခံကာ
ပြန်လည်ဆက်သွယ်ထားသည့် အပြစ်ကလည်း ရှိသေး
သည်မဟုတ်လား။

“သွေးသွေးရယ်... စဉ်းစားပါဦး။ သွေးသွေးတို့
နှစ်ယောက်ဘဝက ဒီလောက်ပြေလည်နေတာ။ ဘာ
မဟုတ်တဲ့အကြောင်းလေးနဲ့ ပြဿနာအဖြစ်ခံမလို့
လား”

“ဘာ... ဘာမဟုတ်တဲ့ အကြောင်းဟုတ်လား။
လတ်ကို သွေးသွေးရဲ့သူငယ်ချင်းမှန်း သိလျက်နဲ့ ရည်း
စားစကားပြောတာ... ဘယ်လိုမှ ခွင့်လွှတ်စရာမရှိတဲ့
အကြောင်းကို...”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ... လတ်ပြောတာကို အေး
အေးဆေးဆေး နားထောင်ပါဦး။ ဒီလို စာရိုက်ပြီး
တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြန်အလှန်ဆက်သွယ်

တာက သူ့မမြင်ရ၊ ကိုယ့်မမြင်ရဆိုတော့ သူလည်း
နောက်ပြီး လုပ်လိုက်တာဖြစ်မှာပါ။ ဒီလောက် စိတ်
မဆိုးပါနဲ့။ ပြီးတော့ အိမ်မှာ သူ့အပြင် တခြားသူတွေ
လည်း ရှိသေးတာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီလူတွေကော
မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... အိမ်မှာ သူ့အဖေနဲ့ သူ့အမေပဲ
ရှိတာ။ အစ်ကိုက သြစတြေးလျမှာ”

“ဒါဆို အိမ်ကိုလာတဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းတွေထဲ
ကကော”

ဒီလောက် အပြန်အလှန်ပို့နေသည့် စာတွေက
အိမ်မှာ ခဏတဖြုတ်လာနေသူထံမှ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်
နိုင်မှန်း ကိုယ်တိုင်သိနေလျက်က ဇွတ်မှိတ်ပြောပစ်
လိုက်သည်။

“အင်း... အဲဒါတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ကိုညွှီဆီကို
သူ့သူငယ်ချင်းတွေ စာလာလာကျက်တတ်တယ်”

သွေးသွေးမျက်နှာလေး အနည်းငယ်ပြန်လည်
ကြည်လင်လာသည်။ သူမ သက်ပြင်းချတော့မည့်
ဆဲဆဲမှာ သွေးသွေးက

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ။ သွေးသွေး သူနဲ့တွေ့ပြီး ရှင်း
လိုက်ရမှ ရင်ထဲပေါ့သွားမှာ လတ် လိုက်ခဲ့ပါနော်”

သူမ မလိုက်ချင်ကြောင်း ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရ နိုင်တာမို့ စာတွေကို ဒစ်စကတ်နှင့်ကူးတာကို ထိုင် စောင့်ပြီး ဘောက်ထော်မှာရှိသည့် သွေးသွေးချစ်သူအိမ် ကို ကားမောင်းကာ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ရသည်။ သူ့ရှေ့ မှာ ရန်မဖြစ်ကြပါစေနဲ့၊ ပြေလည်သွားကြပါစေဟု သာ တစ်လမ်းလုံး ဆုတောင်းနေမိသည်။ လမ်းမှာ သွေးသွေးက

“အဲဒါ သွေးသွေး ဝဋ်လည်တာသိလား။ ဆယ် တန်းအောင်ခါစတုန်းက သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က အကူအညီတောင်းလို့ သူ့ရည်းစား သူ့အပေါ်မှာ သစ္စာ ရှိရဲ့လားဆိုတာ သိရအောင်ဆိုပြီး တစ်ဖက်လှည့်နဲ့ ဖုန်းဆက်ပေးခဲ့ဖူးတယ်။ နောက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ကွဲသွားကြတယ်” ဟု ပြောပြလေသည်။

သူမက သွေးသွေးရဲ့စကားတွေကို နားထောင်ရင်း သွေးသွေးတို့နှစ်ယောက်တော့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ မကြုံပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်းနေမိသည်။ သူမအနေနှင့် စာရှင်ကို အနည်းငယ်သာယာမိခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် သွေးသွေးရဲ့ ချစ်သူမှန်းသာ ကြိုသိခဲ့လျှင် လုံးဝကို တုံ့ပြန်မိမှာမဟုတ်ဖူးဟု နောင်တရစွာ တွေးနေမိ သည်။ ယောက်ျားလေးတွေဟာ တစ်ချို့ကွယ် တစ်မယ်

မေ့ဆိုတာ အမှန်တကယ်ပါပဲလား။

“ကိုညီ”

သူ့ချစ်သူကိုတွေ့တာနှင့် ကလေးတစ်ယောက်လို
ကားပေါ်က ခုန်ပေါက်ဆင်းသွားသည့် သွေးသွေး
ကိုကြည့်ကာ သနားနေမိသည်။

“ကလေး”

ဝမ်းသာအားရဆီးကြိုတဲ့ သူ့ချစ်သူကလည်း
သွေးသွေးကိုအရမ်းချစ်တာပါပဲလို့ အီးမေးလ်ဇာတ်
လမ်းသာမပေါ်ခဲ့လျှင် သူမ အမှန်တကယ် ယုံမိမှာပါ
ပဲ။

“ဟိုမှာ လတ်ပါလာတယ်။ သွေး ပြောပြောနေ
တဲ့ လတ်လေ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့...သွေးသွေးက ခဏခဏ
ပြောပါတယ်”

ဟန်ဆောင်ပြီးကလေးတွေ အပြန်အလှန်ဖလှယ်
မိကြသည်။

“ဒီမှာလေ ကိုညီလိပ်စာကနေပြီးတော့ လတ်ဆီ
အီးမေးလ်တွေ ပို့ပို့နေလို့။ အဲဒါ ဘယ်သူ့လက်ချက်လဲ
ဆိုတာ သိချင်လို့”

သွေးသွေးက သူ့လက်ထဲက ဒစ်စကတ်ကို သူ့

ချစ်သူလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ကိုညီတော့ မဟုတ်တာ သေချာတယ်ကွ”

ရယ်ဟဟနှင့် ပြောလိုက်သည့် သွေးသွေးချစ်သူ မျက်နှာက အမှန်တကယ် အပြစ်ကင်းစင်နေသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင်ပင်။

သူ့ကွန်ပျူတာမှာ သူမရဲ့စာတွေကိုဖတ်တော့ သူ မျက်နှာမပူပေမယ့် သူမ မျက်နှာတွေကတော့ ပူနွေး လာသည်။

“ဟာဟ... အဖြေက ရှင်းနေတာပဲ။ ဒီစာကို ဖွင့် မကြည့်ကြဘူးလား”

သူ့အသံကြောင့် သူမ ခေါင်းထောင်သွားသည်။ ဘယ်စာလဲ။ သူမ အီးမေးလ်ဖွင့်မကြည့်မိတာ သုံးရက် လောက်တော့ ရှိသွားပြီ။

“ဘယ်စာလဲ”

“ဟုတ်တယ်။ အဲဒီစာ မေးလ်ဘောက်စ်ထဲမှာ တွေ့လို့ သွေးသွေး ကူးလိုက်တာ။ ဒါပေမယ့် အတက် ချိမင့်ဖိုက်(တွဲလျက်ဖိုင်)ကို ဖွင့်မကြည့်လိုက်မိဘူး”

နောက်ဆုံးစာဟု ယူဆရသည့်စာ။ သူ့နာမည် နှင့်လိပ်စာကိုသာမက ဓာတ်ပုံပါ ထည့်ပေးလိုက်သည် မို့ သူ့ကိုစဉ်းစားမည်ဟု ယူဆပါကြောင်းတဲ့။ အတက်

ချီမင့်ဖိုင်ထဲမှာ ပါလာသည့် ဓာတ်ပုံရှင်က သွေးသွေး
ရဲ့ချစ်သူမဟုတ်။

“ကိုကိုရေ ဒီမှာ ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်လာရှင်း”

“ဘာလဲ ညီညီရ”

အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသူက စောစောက ဓာတ်ပုံထဲ
မှလူ။ အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်မြင့်မြင့်။ သိပ်ချောသည်ဟု
မဆိုနိုင်သော်လည်း ယောက်ျားပီသသည့် ရုပ်မျိုး။
ဆွဲဗွေချိမ်းဒင်းက ဒယ်ရန်ဟေးနှင့်ပင် ဆင်သလိုလို
ရှိသည်။ အသက်က သုံးဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ရှိမည်
ဟု ခန့်မှန်းမိသည်။ သူက သူမကိုတွေ့တော့ မျက်နှာ
တွေရဲကာ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“အံ့မာ... အီးမေးလ်ထဲကနေတော့ ရည်းစား
စကားပြောတတ်ပြီး အခုမှ ဘာရှက်နေရတာလဲ”

သွေးသွေးချစ်သူ ကိုညီရဲ့အသံကြောင့် သူမပါ
ရှက်သွားမိသည်။ သူမတို့ကိစ္စက ဘာမှလည်းမဟုတ်
သေးဘဲနဲ့ လူသိရှင်ကြားတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ။

“ကိုကိုက ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်နေရတာလဲ။
သွေးသွေးတောင် မသိပါလား”

“ကိုညီ နယ်ကိုကွင်းဆင်းလေ့လာရေး သွားခါနီး
တုန်းက ပြန်ရောက်တာ။ သူ့အကြောင်းပြောဖို့ အချိန်

မရဘူးလေ။ သိတယ်မဟုတ်လား... သွေးသွေးနဲ့ ခွဲရ
မှာဆိုတော့ သူ့ကို ခေါင်းထဲတောင်ထည့်မစဉ်းစားနိုင်
ဘူး။ ပြန်လာတော့လည်း သွေးသွေးကိုလွမ်းနေတဲ့
အကြောင်းတွေပဲ ပြောချင်နေတာ။ အဲဒါကြောင့်”

“သွေးသွေး နင် နေခဲ့မှာလား... ငါပြန်တော့မယ်”

အစက သွေးသွေးကို တည်ငြိမ်စွာ ချောမော့ နှစ်
သိမ့်နိုင်ခဲ့တဲ့ အသံတွေက အခုမှ တုန်ယင်နေသည်။
မနေတတ်အောင်ရှက်နေမိတာမို့ ထိုင်ရာမှ ထကာ ပြန်
ရန် ပြင်လိုက်သည်။

“နေ...နေပါဦး”

အိမ်အပြင်ဘက်ကို ထွက်လာသည့် သူမနောက်
ကို လိုက်လာသူက ကိုကိုဆိုသူ။

“အခု ကျွန်တော့်ကိုလည်း မြင်ဖူးပြီးပြီ။ ကျွန်
တော့်အကြောင်းတွေလည်း သိပြီးပြီဆိုတော့ ကျွန်တော်
ပြောထားတာလေးကို... ဟို... ဟို... ဘယ်လိုလဲဟင်”

စာထဲမှာ သွက်သလောက် အပြင်မှာတော့
အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ပါပဲလား။ သူမရော...။ သူမ
ကလည်း သူနဲ့စာတွေ အပြန်အလှန်ရေးခဲ့ပေမယ့် လူ
ချင်းတွေ့တော့ ဆွံ့အနေသလို စကားတစ်ခွန်းပင် ပြော
လို့မထွက်။

“လတ်ရေ ငါ့ကို ကိုညီက ပြန်ပို့ပေးမယ်တဲ့...နင်ပဲ ပြန်နှင့်တော့နော်”

သွေးသွေးက အိမ်ထဲမှ လှမ်းအော်သည်။

သူမ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကားပေါ်တက်လိုက် တော့ သူက

“စာမျှော်နေမယ်နော်” တဲ့။

သူမ ခေါင်းကိုသာညိတ်ပြပြီး စိတ်တွေတည်ငြိမ် အောင် ကြိုးစားကာ ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ သူ့ကို အဖြေပေးဖို့ဆိုတာ သူ့အကြောင်းတွေကို သူမသေသေ ချာချာ သိရဖို့လိုသေးတယ်လေ။ ဒီတော့ အီးမေးလ်နဲ့ စာတွေ အပြန်အလှန်ပို့ရင်း အဖြေမပေးခင်မှာ ကိုကို့ ကို အကဲခတ်ရဦးမယ်လေ။ ဒါပေမယ့် အခုလောလော ဆယ်မှာ သူမ ရင်တွေခုန်နေမိတာကတော့ အသေအချာ ပါပဲ။

(FACES/ မုခမဂ္ဂဇင်း၊ ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၀၁)

ကံကောင်းပါရစေ

“ထမင်းမဆာသေးဘူးလား”

အလုပ်တွေကို ခေါင်းမဖော်တမ်း သိမ်းကျုံးလုပ်
နေသည့် ချစ်စဖွယ်သူငယ်ချင်းမလေးကို လှမ်းမေး
လိုက်သည်။ နေ့လယ်တစ်နာရီထိုးတော့မည်မို့ အခု
ချိန်မှ ထမင်းမစားလျှင် (၂)နာရီ ဆေးထိုးအချိန်နှင့် ဆက်
သွားကာ နေ့လယ်စာလွတ်ဖို့များသည်။

“နင် ဆာရင် သွားစားနှင့် ဇင်သူရေ၊ ငါ အပ်တွေ
ပြုတ်ပြီးမှ လိုက်ခဲ့မယ်”

အတူတူစားချင်လို့ တမင်ခေါ်တာပဲ။ စောင့်
ရမှာပေါ့။

“ပြီးအောင်သာ မြန်မြန်လုပ်၊ ငါ ထိုင်စောင့်နေ
မယ်”

အနီးက ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း သူမ၏လှုပ်ရှားမှုများကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ အရမ်းချောသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း သိပ်ချစ်စရာကောင်းသည့် ကောင်မလေး။ ဆေးတက္ကသိုလ်ပထမနှစ်တွင် နာမည်အက္ခရာအတိုင်း ခုံနံပါတ်စီသည့်အချိန်မှ စတင်၍ ခုံနံပါတ်ချင်းကပ်လျက်ဖြစ်ခဲ့သည်မို့ ဇလပ်ဖြူဆိုသည့် သူမလေးနှင့် ခင်မင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ အိုက်တင်မများဘဲ စကားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်ရုံသာမက၊ နောက်တတ်ပြောင်တတ်သဖြင့် အခြားသူများထက် ပိုကာ ရင်းနှီးခဲ့သည်။ ခင်မင်မှုသက်တမ်းကြာရှည်လာသည်နှင့် အမျှ ရိုးသားစွာ ခင်မင်ခဲ့သော သူ့စိတ်တွေ အရောင်ပြောင်းလာခဲ့သည်။ အလုပ်သင်ဆရာဝန်တွေ ဖြစ်ကြတော့လည်း ဆရာဝန်ပီသသည့် သူမ၏စေတနာများ၊ လုပ်ရပ်များကြောင့် ပိုမိုကာ ချစ်လာမိသည်။ ဖွင့်ပြောမည်ဟု အကြိမ်ပေါင်းများစွာ စဉ်းစားခဲ့သော်လည်း သူမရှေ့ရောက်လျှင် စကားလုံးတွေ ဘယ်လိုပျောက်ကွယ်သွားသည်မသိ။ ဒီလို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ နေရသည့် သူငယ်ချင်းဘဝလေး ပျက်သွားမှာကို တစ်ဖက်က စိုးရိမ်မိသလို၊ တစ်ဖက်ကလည်း သူမလည်း သူ့အပေါ်တွင် သူ့လိုပင် သံယောဇဉ်ရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေမိ

ပြန်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကလေးဆေးရုံကြီးတွင် အလုပ်သင်ဆရာဝန်အဖြစ် အတူတူစတင်တာဝန်ကျ သော်လည်း လူနာဆောင်ချင်းကတော့ မတူပါ။ သို့သော် ဂျူတီချိန်တူတိုင်း သူက သူမကို ထမင်းအတူတူစား ရန် သွားခေါ်နေကျ။ အလုပ်သင်ဆရာဝန်တို့၏ ထုံးစံ အရ လှည်းကူးသို့ နှစ်ပတ်အကြာ ကွင်းဆင်း လေ့လာ ရန် သွားလျှင်လည်း အတူတူသွားရအောင် ဒုတိယ အဖွဲ့တွင် နှစ်ဦးစလုံးစာရင်းပေးထားပြီးသား။ သူ့စိတ် ကို ရိပ်မိနေကြသော သူငယ်ချင်းများက သူနှင့် သူမ ကို မသိသာရော၊ သိသိသာသာပါ နောက်ပြောင် ကြသော်လည်း သူမကတော့ သူနှင့်အခင်အမင်အသွား အလာမပျက်ပါ။ ဒါကိုပင် သူ့အတွက် အခြေအနေ ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည်လား။ ခုနေ့များ ဖွင့်ပြော လိုက်လျှင် သူမ ဘာပြောလေမလဲ။ စိတ်ကူးအယဉ် လွန်နေစဉ် တယ်လီဖုန်းသံကြောင့် အတွေးပျက်သွား သည်။

ဖုန်းကိုင်သောဆရာမက...

“ကိုဇင်သူဆိုတာ ရှိလား”

ဟု မေးသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်ပါပဲ”

“ယူနစ်တူးက ဖုန်းဆက်တယ်၊ အခုလာခဲ့ပါတဲ့”

သူ့အပြင် သူတာဝန်ကျသည့် လူနာဆောင်ထဲ
တွင် အခြားအလုပ်သင်ဆရာဝန်နှစ်ယောက်လည်း ရှိ
သေးသည်မို့ ဘာများအရေးကြီးပါလိမ့်ဟု သူ စိတ်ပူ
သွားမိသည်။

“ဇလပ်ရေ ငါ သွားတော့မယ်နော်”

အလျင်အမြန် နှုတ်ဆက်ပြီး လှေကားထစ်များမှ
ပြေးဆင်းခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆို”

သူတို့ လူနာဆောင်ထဲမှ တာဝန်ကျ ကလေး
အထူးကု ဆရာဝန်က သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။

“ဪ... မောင်ဇင်သူလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ထိုင်ပါဦး”

ဇဝေဝေါဖြင့် သူ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ခိုင်းဖို့ခေါ်
တာတော့ ဟုတ်ဟန်မတူ။

“မနေ့က သွေးလှူဘဏ်မှာ သွေးလှူခဲ့သေးလား”

“ဟုတ်တယ်မမ... သွေးအရေးပေါ်လိုပြီး သွေးရှာ
မရဘူးလို့ ကလေးမိဘတစ်ယောက်က လာပြောတယ်။

ကျွန်တော့်သွေးနဲ့လည်း အမျိုးအစားချင်း တူနေတာနဲ့ လူလိုက်တာ”

“မင်း hepatitis B ကာကွယ်ဆေး ထိုးမထားဘူးလား”

“မထိုးရသေးဘူး မမ”

“အေး... မမလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ အခုပဲ သွေးလူဘဏ်က ဖုန်းဆက်တယ်။ မင်းရဲ့သွေးထဲမှာ hepatitis B ပိုးတွေ့လို့တဲ့”

“ဗျာ”

*

အသည်းရောင်အသားဝါဘီပိုး မိမိကိုယ်ထဲမှာ ရှိနေပြီ။

ဘယ်အချိန်ကများ ဝင်သွားတာပါလိမ့်။ အေး လေသူကိုယ်တိုင်က ပေါ့ဆခဲ့တာပဲ။ သူတို့ကို ဆရာ တွေ ဆရာမတွေက ကာကွယ်ဆေးထိုးဖို့ အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးခဲ့ကြသည်။ သုဒ္ဓိအမ်ဘီက သင်ခဲ့တာတွေကို သတိရလိုက်မိသည်။ အသည်းရောင်အသားဝါဘီပိုး ကူးစက်ရန် ရောဂါပိုးရှိသူ၏ သွေး ၀.၀၀၀၁ မီလီမီတာသာ လိုအပ်သည်မို့ သွေးတစ်စက်လောက်နှင့်ပင်

ကူးစက်နိုင်သည်တဲ့။ ကူးစက်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေက ရောဂါရှိသူနှင့် လိင်ဆက်ဆံခြင်း၊ နမ်းရှုတ်ခြင်း၊ ရောဂါရှိသူ၏သွေးကို သွင်းမိခြင်းတို့အပြင် ရောဂါရှိသူ သုံးထားသော ဆေးထိုးအပ်မှ တစ်ဆင့်လည်း ကူးနိုင်သည်။ မွေးကင်းစ ကလေးတွေကတော့ အမေက တစ်ဆင့် ကူးလာကြတာများသည်။

သွေးတွေ၊ ဆေးထိုးအပ်တွေကို ကိုင်နေရတဲ့ ဆရာဝန်တွေဟာလည်း အကူးစက်နိုင်ဆုံးသူများစာရင်းမှာပါဝင်သည်။ သူဘာလို့ ဒီလောက်တောင် သတိကင်းလွတ်စွာ နေခဲ့မိတာလဲ။ ကလေးတွေကို သွေးဖောက်ရ အလွန်ခက်သည်။ ရုန်းလိုက်ငိုလိုက်နှင့် မို့ လက်အိတ်ဝတ်ထားလျှင် သွေးဖောက်လို့ အဆင်မပြေသဖြင့် သူ တစ်ခါမှ လက်အိတ်မဝတ်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် ကလေးတစ်ယောက်ကို သွေးဖောက်တိုင်း သူ့လက်တွင် သွေးအမြဲပေခဲ့သည်။ HIV ပိုးများပါဝင်နေခဲ့လျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အခုမှ ကိုယ်ပေါ့ဆခဲ့သမျှ တွေကို နောင်တရကာ ကြောက်ရကောင်းမှန်း သိလာတော့သည်။

အခုတော့ အသည်းရောင်အသားဝါဘီပိုးက သူ့ကိုယ်ထဲဝင်သွားခဲ့ပြီ။ သူ ဘာတွေဖြစ်နိုင်သလဲ။ သင်

ခဲရသည့်စာများကို အလျင်အမြန် စဉ်းစားလိုက်မိသည်။

အသည်းရောင်ရာမှာ သိပ်ဆိုးလျှင် ချက်ချင်းသေ
နိုင်သည်။

သိပ်မဆိုးလျှင် ကြာရှည်အသည်းရောင်ရာမှ
အသည်းခြောက်နိုင်သည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် အသည်းကင်ဆာလည်း ဖြစ်နိုင်
သေးသည်။

ကံကောင်းသူများတွင် ဘာရောဂါလက္ခဏာမှ
မပြဘဲ တစ်သက်လုံး လူကောင်းပကတိအတိုင်း နေ
သွားပေလိမ့်မည်။ သို့သော် ထိုသူတို့သည် ရောဂါပိုး
သယ်ဆောင်ထားသူများ ဖြစ်ကြသဖြင့် ထိုသူတို့ထံမှ
တစ်ဆင့် ရောဂါပြန့်ပွားမည့်အန္တရာယ် ရှိသည်။

အသည်းရောင်ခြင်း၏ နောက်ဆက်တွဲပြဿနာ
များကိုလည်း ခံစားရနိုင်သေးသည်။

ခေါင်းတွေ မူးနောက်လာကာ ဆက်မတွေးချင်
တော့။ သူ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ၊ သူ မသိချင်တော့။ သေ
ချာတာတစ်ခုကတော့ အကောင်းအတိုင်း ပြန်မဖြစ်နိုင်
တော့တာပင်။ အခုထက်ထိ ဘာရောဂါလက္ခဏာမှ
မပြသေးသဖြင့် သူ ကံကောင်းနေသေးသည်ဟု ဆိုရ
မည်။ သို့သော် ဘယ်သူမှ ဒုက္ခမရောက်စေရ။ သူ့

ဆီက ဘယ်သူမှ မကူးဆက်အောင် သူ ဂရုစိုက်မည်။
သူ သိပ်ချစ်တဲ့ ကောင်မလေးကိုလည်း ဖွင့်မပြောတော့၊
တစ်သက်လုံးလည်း အိမ်ထောင်မပြုတော့ဟု သူ့ကိုယ်
သူ ကတိပြုလိုက်မိသည်။

✱

အပျော်ဆုံးအချိန်တွေ ဖြစ်မည်ဟု မျှော်လင့်ထား
မိခဲ့ဖူးသော လှည်းကူးလေ့လာရေးခရီးက သူ့အတွက်
တော့ စိတ်အပင်ပန်းဆုံးကာလများ ဖြစ်ခဲ့သည်။
ဆေးရုံမှာ ဇလပ်ဖြူကို ရှောင်ရတာ လွယ်ကူသော်
လည်း အလုပ်သင်ဆရာဝန် (၁၆)ယောက်သာ ပါသော
လှည်းကူးခရီးမှာတော့ မလွယ်ကူလှပါ။

အားလပ်ချိန်တွင် အများက အတူတူစကားပြော
ကြ၊ ကစားကြ၊ အပြင်သွားလည်ကြသော်လည်း သူ
ကတော့ အခန်းထဲတွင်သာ အောင်းနေမိသည်။

ကျမ်းမာရေးစစ်တမ်းကောက်ရန် ရွာထဲသို့ ဆင်း
ရသည့်နေ့က မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတစ်ဦးက သူတို့
နှစ်ဦးကိုကြည့်ကာ

“နင်တို့ စိတ်ကောက်နေကြတာလား” ဟုမေး
သည်။

အမြဲလိုလို တတွဲတွဲရှိနေခဲ့သည့် သူတို့နှစ်ဦး အနေစိမ်းနေသည်ကို အခြားသူများ သတိထားမိကြပေမည်။ ဇလပ်ဖြူက...

“အလကားပါ၊ ဒီကောင် ငါ့ဆီက ပိုက်ဆံချေးပြီး ပြန်မပေးချင်တာနဲ့ ရှောင်နေတာ” တဲ့။

သူမစကားကြောင့် တစ်ဖွဲ့လုံး ဝိုင်းရယ်ကြကာ သူပင် ပြုံးမိသွားသည်။ သည်ကောင်မလေးကို တင်းထားနိုင်သည့်စွမ်းအား သူ့မှာ လုံးဝမရှိပါလားဟု သတိထားမိလိုက်သည်။

အရင်လိုခေါ်ခေါ်ပြောပြော ပြန်နေပြန်တော့လည်း သံယောဇဉ်ကြိုးတွေ ထပ်မံရစ်ပတ်ကာ သူ့မှာ သာစိတ်ဒုက္ခတွေရောက်ရသည်။ သူမကတော့ ဘာမှ သိဟန်မတူ။ အမြဲချိုသာဖော်ရွေသည့် ဖြူစင်လှသည့် ကောင်မလေး။ တကယ်တမ်း လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လာပြန်သည်။

မဖြစ်နိုင်တော့တဲ့အတူတူ တတ်နိုင်သမျှ အဝေးမှာနေတာပဲ ကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ် သူငယ်ချင်းလေးရယ်။

ဒုတိယတာဝန်ကျသည်က သားဖွားမီးယပ်ဌာန။ သူမက ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံကြီးတွင် တာဝန်ကျသည်။ သူမကတော့ တစ်ခါမှ ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိခဲ့သည့် သူများနှင့်တွဲကာ အရှေ့ပိုင်းဆေးရုံသို့ တောင်းကာ ယူလိုက်သည်။

၃ လခန့် စိတ်သက်သာရာရလည်း မနည်းဟု ယူဆကာ ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံကို ခြေဦးမလှည့်ဖြစ်ရန် စိတ်တင်းထားရသည်။ တကယ်တမ်း အဝေးမှာနေမှ ပိုလွမ်းကာ၊ ပိုပြီး ဝေဒနာတွေ တိုးလာရသည်။

တစ်ရက်တော့ သူမက သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ သူရှိရာ အရှေ့ပိုင်းဆေးရုံသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ တစ်ယောက်တည်း စိတ်တွေရှုပ်ထွေးကာ မျက်နှာထားရခက်နေသော သူ့ကို သူမက နောက်ဖြစ်အောင် နောက်သွားသေးသည်။

“အကြွေးမဆပ်နိုင်လည်း ပြန်မတောင်းပါဘူး၊ သိပ်ကြောက်မနေပါနဲ့” တဲ့လေ။

တတိယတာဝန်ကျသည်က ခွဲစိတ်ကုပညာဌာန။ သူမက လက်ရှိအဖွဲ့နှင့်ပင် တွဲကာ အရှေ့ပိုင်းဆေးရုံ ခွဲစိတ်ဆောင်သို့ ဆက်ယူလိုက်သည်။ သူမကတော့ ဆေးရုံကြီးတွင် တာဝန်ကျသည်။

နောက်ဆုံးတာဝန်ကျသည့် ဆေးပညာဌာန
အတွက် မဲနှိုက်ရတော့မှပဲ သူ ဒုက္ခရောက်တော့သည်။
အခြား ဝါဒများ မဲကျလျှင် အခြားသူတစ်ဦးနှင့် နှစ်ဦး
သဘောတူလျှင် လဲခွင့်ရှိသော်လည်း လူနာဆောင် ၁
နှင့် ၂ မှ ဆရာဝန်ကြီးက လဲခွင့်မပြု။ ကံအတိုင်းပဲ
ရှိပါစေဟုဆိုသည်။ သူကော လေပ်ဖြူပါ လူနာဆောင်
၁နှင့် ၂ တွင် တာဝန်ကျသည်။

သူစိတ်ညစ်သွားသလောက် သူငယ်ချင်းတွေက
တော့ ပြုံးစိစိ။ သူတို့တွေက သူ့အကြောင်းမှ မသိ
ကြတာ။ သူ့ဒုက္ခကို ဘယ်ကိုယ်ချင်းစာနိုင်ပါ့မလဲ...

သူ(၃)လတော့ စိတ်ဒုက္ခရောက်ရပေဦးမည်။ နီး
လျက်နှင့် ဝေးရသည့်ဒဏ်ကို ခံစားဖူးမှသာ သဘော
ပေါက်နိုင်ကြမည် ထင်သည်။

✱

အလျင်လိုပါသည်ဆိုမှ ဆေးပုလင်းက ဖောက်လို့
မရ။

လက်အိတ်ကလည်း ဝတ်ထားသည်မို့ လုပ်ရ
ကိုင်ရတာအားမရ။ စိတ်မရှည်ဖြစ်လာကာ ဆေးပုလင်း
ကို ချိုးချလိုက်သည်။

“အား”

ဆေးပုလင်းထက်ပိုင်းကျိုးကာ အကွဲစတစ်ခုက လက်အိတ်ကိုပါဖောက်ပြီး လက်ထဲစိုက်ဝင်သွားသည်။

“ဟယ်...ဇင်သူ၊ သွေးတွေနဲ့ နင်က အရမ်းလုပ်တာကိုး”

သူ လက်အိတ်ကို ကမန်းကတန်း ချွတ်ကာ လက်မှ သွေးများကို ဆေးနေစဉ် သူမ သူ့အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

“ပြစမ်း... ဘယ်လောက်ထိ သွားသလဲ ကြည့်ရအောင်”

သူ့လက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သဖြင့် သူမလက်တွင် သွေးအနည်းငယ် ပေသွားသည်။

“ဟာ...ဇလပ်၊ မြန်မြန်ဆေး၊ ငါ့မှာ hepatitis B ရှိတယ်”

သူ့စကားကြောင့် သူမလန့်သွားမည်ဟု ထင်သော်လည်း သူမကတော့ ခပ်အေးအေးပင်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ငါကစောစောစီးစီး ကာကွယ်ဆေး ထိုးထားပြီးလို့ အန်တီဘော်ဒီတောင် ထွက်နေပြီ”

ဒါဆို သူမကို မကူးနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ သူ အခုမှပင် သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။ သူမ ဆက်မေး

သည်။

“နေပါဦး... နင်က ဘယ်မှာစစ်လို့ ဘယ်တုန်းက သိရတာလဲ... သေကော သေချာရဲ့လား”

“ငါ ကလေးဆေးရုံမှာ သွေးလှူတုန်းက သိရတာ၊ သေချာတယ်ထင်တာပဲ”

“နင်ကလည်း တစ်ခေါက်လောက်တော့ ပြန်စစ် ပါဦး... တစ်ခါတလေ မှားတတ်တယ်ဆိုတာ သိသား နဲ့”

သူ့စိတ်တွေ ထွေပြားကာ ပြန်စစ်ဖို့ တစ်ခါမှ သတိမရခဲ့။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဒီညနေပဲ ငါ သွားစစ်မယ်”

သူ ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်မိသည်။

တကယ်လို့များ အဖြေမှားနေခဲ့တယ်ဆိုရင်...

သူ့ရင်ထဲ မျှော်လင့်ချက်တို့ ပြန်လည်ကာ ရှင်သန် လာသည်။

သူ ပြောသလို မှားတာပဲ ဖြစ်ပါစေဟု သူ ဆု တောင်းနေမိသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် မြူးတူးသွက်လက်
စွာ ဆေးရုံထဲဝင်လာသည့် သူ့ကို သူမက လှမ်းမြင်ပြီး
ကော်ရစ်ဒါတွင် ရပ်စောင့်နေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ သွေးစစ်ထားတဲ့ အဖြေရခဲ့ပြီလား၊
နင့်ပုံကြည့်တာနဲ့ ငါ အတပ်ပြောနိုင်တယ်။ သွေးလူ
ဘဏ်က မှားတာမဟုတ်လား၊ နင့်မှာ hepatitis B
မရှိဘူး မဟုတ်လား”

ဟု တက်ကြွစွာမေးသည်။

“သွေးလူဘဏ်က မမှားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ငါ့မှာ အန်တီ
ဘော်ဒီထွက်လာပြီး အန်တီဂျင်ပျောက်သွားပြီ၊ ငါ စီပိုး
နဲ့ အိတ်ချ်အိုင်ဗီပါ စစ်လာခဲ့သေးတယ်။ အားလုံး နက်
ကတစ်ဖံ”

“ဟယ် နင် သိပ်ကံကောင်းတာပဲ။ ဒီလို ဘီပိုးဝင်
သွားပြီးမှ အန်တီဘော်ဒီထွက်လာတာ ရှားတယ်”

အန်တီဘော်ဒီထွက်လာသည့် သဘောမှာ ကာ
ကွယ်ဆေး ထိုးသလိုပဲ ရောဂါပြီးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။
သို့သော် သဘာဝက ထွက်သော အန်တီဘော်ဒီက
ကာကွယ်ဆေးထက် ကြာကြာခံသည်။

သူ့အတွက် ဝမ်းသာနေသော သူမမျက်နှာလေး
ကို ငေးကြည့်ရင်း စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ အနှစ်နှစ်အလလ

က ပြောချင်နေခဲ့သောစကားတွေ ပွင့်အန်ကျလာသည်။

“ငါ နင့်ကို ချစ်တယ်”

“အယ်... ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ရှက်သွေးဖြာသွားသည့် မျက်နှာလေးကလည်း ချစ်စရာ။ စကားတွေ ဆက်တိုက် ပြောချလိုက်မိသည်။

“ငါ နင့်ကို ဖွင့်ပြောချင်နေတာ ကြာလှပြီ၊ နင် စိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့ မပြောဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ ငါ့မှာ အသည်းရောင်ပိုး ဘီရှိနေပြီလို့ သိလိုက်ရတော့ ငါ တစ်သက်လုံး မိန်းမမယူတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး နင့် ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ဖွင့်မပြောတော့ဘူးလို့ နေ လိုက်တာ။ ငါ အဲဒီအချိန်တွေမှာ ဘယ်လောက် ခံစားခဲ့ ရလဲ နင်သိရဲ့လား၊ နင်ကကော ငါ့ကိုဘယ်လို သဘော ထားလဲ ငါ သိပါရစေဟာ”

ရှက်သွေးဖြာနေသည့် မျက်နှာလေး ပြုံးလာကာ မျက်တောင်ရှည်အောက်မှ မျက်ဝန်းတောက်တောက် ကလေးတွေ ပြန်ပေါ်လာသည်။

“နင့်ကိုလား...”

“အင်း”

သူက မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ နားစွင့်နေမိသည်။

“အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ငပေါပဲလို့ သဘောထား

တယ်”

ရယ်မောကာ လှည့်ထွက်သွားသည့် သူမနောက်
ကို ကြောင်ငေးကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သူကတော့ သူပင်ဖြစ်
သည်။ သိပ်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေး၊ စိတ်မဆိုးသွားဘူး
ဆိုတော့ သူ့အခြေအနေကောင်းသည့် သဘောပေါ့။
တစ်သက်လုံး တွယ်လာခဲ့သည့် သံယောဇဉ်လေးကို
ထောက်ကာ ပစ်ပစ်ခါခါတော့ မလုပ်တန်ကောင်းပါ
ဘူးနော်။

သည်တစ်ခါလည်း ကိုယ်ကံကောင်းပါရစေဦး။

(လုံမလေးမဂ္ဂဇင်း၊ ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၀၁)

ကိန်းဂဏန်းများ၏ လျှို့ဝှက်ချက်

“ဖိုးနီရေ ထ...ထ...”

သားအကြီးကောင်ကို နှိုးနေသံကြောင့် အေးမိပါ
ဆတ်ခနဲ လန့်နှိုးသွားရသည်။ အချိန်က သန်းခေါင်
ကျော်လောက်ပြီ။ ကလေးခမျာ အိပ်ကောင်းခြင်း
လည်း မအိပ်ရရှာ၊ မနှိုးရန် တားမြစ်ချင်သော်လည်း
နှိုးသူက မိမိယောက္ခမ၊ သူမက သူ့အိမ်မှာ ကပ်နေရ
သူ၊ သက်ပြင်းချကာ၊ အားလုံးကို လျစ်လျူရှုပြီး ပြန်
အိပ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

“အင်...ဘာလဲ အဘိုးရ”

သားကြီး နိုးသွားလေပြီ။

“မြေးလေး...ဘာအိပ်မက်မက်သလဲ...အဘိုးကို
ပြောပြစမ်း”

“ကြက်ဖကြီးနှစ်ကောင် ခွပ်နေတယ်လို့ အိပ်မက်
မက်တယ် အဘိုးရ”

“အေး...အေး...ပြန်အိပ်... ပြန်အိပ်”

“ကြက်ကလည်း နေ့နံအရဆို (၂)ဂဏန်း၊ နှစ်
ကောင်ဆိုတာကလည်း (၂)... အင်း... ဒီတော့
(၂) တစ်လုံးကတော့ သေချာပေါက်ပဲ”

ရုတ်တရက် ပြန်အိပ်မပျော်နိုင်သေးသဖြင့်
ယောက္ခမဖြစ်သူ၏ ရေရွတ်သံခပ်တိုးတိုးကို အေးမိ
ကြားနေရသည်။ ဒီအဖြစ်မျိုးက တစ်ညလည်း မဟုတ်၊
နှစ်ညလည်း မဟုတ်။ ညစဉ် ကြုံနေရသည်။ မိမိရင်မှ
ဖြစ်သော သားကလေးကို နှိပ်စက်နေသည်ဟု ခံစား
ရသဖြင့် နဂိုက စိတ်ကြီးသည့် အေးမိတစ်ယောက်
အသားတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်အောင် ဒေါပွမိတာ
အခါခါပင်။ သို့သော်လည်း သူမ ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါ။
သားကြီး ဖိုးနီက ဒီလို ပေါက်တက်ကရ အိပ်မက်တွေ
အမြဲမက်လေ့ရှိသည်။

တစ်ညက တစ်ရေးနိုးတွင်ထကာ

“အမေရေ...ဂဠုန်နဲ့ နဂါးကြီးဗျ။ သိပ်လှတာပဲ”
ဟု ပြောရာ သူ့အဘိုးက နိမိတ်ကောက်ကာ ချဲထိုးလေ
သည်။ ဘယ်လိုကောက်လိုက်မှန်းမသိသော နံပါတ်

က ကံအားလျော်စွာ ပေါက်သွားသည်မှ ဤပြဿနာ စတင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သားကြီး ကံဆိုးသည်ဟုပဲ ဆိုရ မလား။ ညတစ်ရေးနီးတွင် နှိုးမေးတိုင်း ပြောသော အိပ်မက်နိမိတ်ကို ကောက်ကာထိုးလျှင် တစ်လုံးက တော့ အနည်းဆုံး တိုက်ဆိုင်နေတတ်သည်။ ဒါ ကလည်း သိပ်တော့မဆန်းပါ။ မမှန်လျှင်လည်း မှန် အောင် လှည့်ပတ် နိမိတ်ကောက်နေသည် မဟုတ်လား။ နောက်ထပ် တစ်ပြားဖိုးမှ မပေါက်တော့သည့်အပြင်၊ ရထားတာပင် ကုန်နေပြီဖြစ်သော်လည်း သူ့အဘိုး ကတော့ လျော့မည့်ပုံ မမြင်ပါ။ မနက်ကျောင်းသွားရန် နှိုးတိုင်း အိပ်ရေးမဝဖြစ်နေသည့် သားကြီးကိုသာ သူမ သနားနေမိတော့သည်။

တကယ်တော့ သူမ၏ ယောက္ခမကြီး ဦးအေး မောင်သာမက သူ့မိန်းမဒေါ်ထွေးခင်၊ သူ့သမီး မသီတာ နှင့်တကွ ရွာထဲမှ လူအတော်များများ ထိုကိန်းဂဏန်း များကို အာရုံစိုက်နေကြတာ အတော်ကြာပြီဖြစ်သည်။ ဈေးထဲသွားလျှင်လည်း ဒီအကြောင်း၊ ရွာထဲသွားလျှင် လည်း ဒီအကြောင်းသာ ကြားနေရသည်။ ထိဖွင့်မည့် ရက်များဆိုလျှင် ဈေးသည်က ဈေးဝယ်ကိုပင် တစ်စက် မှ စိတ်မဝင်စားနိုင်။ တစ်ရွာလုံး ဘယ်သူနဲ့တွေ့တွေ့

ဒီအကြောင်းကိုသာ ပြောကြသည်။ အခြားစကား မေးမရ။ ဤမျှ အခြေအနေဆိုးရွားနေသော သူမတို့ ရွာသားများကို သူမ အလွန်စိတ်ပျက်လှသည်။ သည် လူများထဲမှာ သူမ၏ခင်ပွန်း ကိုလှမောင်တစ်ယောက် မပါတာကိုပင် သူမ ကျေးဇူးတင်နေရသည်။

အားလုံးထဲမှာ အမှန်တကယ် ကံကောင်းသူ ကတော့ ရွာထဲမှ အရူးသာဦးပင်။ အရူးပါးစပ်မှ ထွက် သမျှ စကားလုံးများကို ယူကာ အတိတ်ကောက်ကြ သည်မို့ ကျွေးချင်၊ မွေးချင်သူများလည်း ပေါများလာ သည်။ မိမိ၏ ရွာသားများ အရူးထက် ပိုရူးနေကြတာ ကို ကြည့်ပြီး အေးမိမြင်ပြင်းကတ်နေမိသည်။

နံပါတ်ပေးသော ပုဂ္ဂိုလ်များထံတွင်လည်း လူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြသည်။ ရွာဦးကျောင်းကိုပင် လူတွေ သိပ်ရောက်ပုံမပေါ်။ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်က ထိုအလုပ်ကို မကြိုက်၊ ရွာသားများကို မလုပ်ကြရန် ပြောဆိုဆုံးမသော်လည်းမောဟဖုံးလွှမ်းနေကြသူများက နားမဝင်ကြသည့် အပြင် ဆရာတော်၏ ဆုံးမ စကားကိုပင် နိမိတ်ကောက်ချင်နေကြသေးသည်။ တစ် လောက ဘယ်ကနေ ရွာထဲရောက်လာမှန်းမသိသော နံပါတ်တွေ ပေးတတ်သည့် ဘိုးတော်ဆိုသူထံတွင်သာ

လူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။ အေးမိကတော့ ထိုဘိုးတော်ဓာတ်ကျသည်ဆိုသည့် အိမ်များထံ ယောင်၍ ပင် မသွားမိအောင် သတိထားကာ ရှောင်သည်။ ထိုကိစ္စများကို ဝါသနာမပါရုံသာမက စက်ဆုပ်တတ်ခြင်းမှာ သူမကို ငယ်စဉ်ကတည်းက လောင်းကစားခြင်း၏ အကျိုးအပြစ်များကို မြင်အောင် ဆိုဆုံးမခဲ့သော အဖေနှင့် အမေတို့၏ ကျေးဇူးများကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူမ အိမ်ထောင်ဖက် ရွေးချယ်တော့လည်း မိဘများ၏ ဆုံးမစကားအတိုင်း တစ်သက်တာ စိတ်ဆင်းရဲရမည့် လောင်းကစားသမားမျိုးကို မရွေးချယ်မိအောင် အထူးသတိပြုကာ ရွေးချယ်ခဲ့ပါသည်။ ကိုလှမောင်က အလုပ်ကြိုးစားသည့် စာရေးလေးတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး၊ အသောက်အစား၊ အပျော်အပါးနှင့် လောင်းကစားကင်းသူမို့ သူမအိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမ၏အပြစ်က ကိုလှမောင်၏ အသိုင်းအဝိုင်းကို ကောင်းစွာ မလေ့လာမိခဲ့ခြင်းပင်။ အခုတော့ ကလေးနှစ်ယောက်တောင် ရပြီးပြီမို့ သူမပြင်ဆင်၍ မရတော့ပါ။ ဒါ့အပြင် သူမအပေါ် အမြဲတစေ ကြင်နာကာ၊ ငဲ့ညှာတတ်သော ခင်ပွန်းသည် ကိုလည်းမခွဲနိုင်သဖြင့်ရှေ့ဆက်၍သည်းညည်းခံရန်သာ

ရှိတော့သည်လေ။

သူမ ပတ်ဝန်းကျင်မှလူများ ကိန်းဂဏန်းများ နောက်ကို လိုက်ဒုက္ခများနေကြသည့် အဖြစ်များကို သူမ တွေ့မြင်သလို သူမ၏ ယောက္ခမများနှင့် ယောက်မတို့ ဘာကြောင့်မတွေ့မြင်ရသလဲဆိုတာ သူမ အဖြေရှာ၍မရ။ ရွာအနောက်ပိုင်းမှ ဦးအောင်မှတ် ချဲ ထီပေါက်သဖြင့် မိသားစုတစ်စုလုံး ရွှေတွဲလွဲ၊ ငွေတွဲလွဲ ဖြစ်ကာ ရွာထဲမှာ အလှူလုပ်လိုက်၊ ဆိုင်ကယ် ဝယ်စီး လိုက်ဖြင့် အတန်ကြာအောင် အဆင်ပြေနေခဲ့သည်။ သို့သော် မကြာပါ။ ချဲဖြင့်ရသောငွေများ ချဲဖြင့် ပြန်ကုန် ရုံမက မူလက ရှိခဲ့သော ပစ္စည်းများပါ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်း ရသည့် ဘဝကို ရောက်လေတော့သည်။ သမီးကလေး များကိုပင် မကျွေးနိုင်တော့သဖြင့် သူများအိမ်မှာ အိမ် ဖော်လုပ်ရန် မြို့သို့ ပို့လိုက်ရသည်။ ဒီလောက် အဖြစ် တွေ ဆိုးခဲ့သော်လည်း ဦးအောင်မှတ်က ဒီကနေ့အထိ ဂဏန်းတွေ နောက်လိုက်နေတုန်း။

ဦးအောင်မှတ်သာမဟုတ်၊ အခြားသူများလည်း တစ်ခါလောက် ပေါက်ဖူးလျှင် ပိုထိုးကာ၊ ပိုကုန်ကြ ကြောင်း အေးမိသတိပြုမိသည်။ မကြာမီက အနည်း ငယ် ပေါက်ထားသူ သူ့ယောက္ခမတွင်လည်း ထိုလမ်း

စဉ် လိုက်မည့် အရိပ်အယောင်များ တွေ့နေသည်မို့ အေးမိစိတ်ဆင်းရဲလှသည်။ သူမ ယောက်မ မသီတာ ကလည်း တစ်နေ့တစ်နေ့၊ ဘာအလုပ်မှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်ချင်။ ယောက်ျားများနှင့် ထွေးရောယှက်တင်နေ ပြီး သူ့ဘာသာသူ ထွက်ချင်ရာ တွက်နေကြသော ကိန်း ဂဏန်းများကို အပင်ပန်းခံကာ တွက်ချက်ပြီး အချိန် ကုန်ခံနေတော့သည်။ ထိုသို့ အမြင်မတော်လှသော ကိစ္စများကို ကိုယ်တိုင်က အလိုတူအလိုပါ ဖြစ်နေကြ သူ မိဘနှစ်ဦးက ဘာမှ မပြောသဖြင့် အေးမိသာ အသည်းတယားယားဖြင့် မိမိပါးစပ်ကို ထိန်းနေရ တော့သည်။

အေးမိ စဉ်းစားနေရင်း ရင်မောစွာ သက်ပြင်း ရှည်ကြီး ချလိုက်မိသည်။ ဒီလိုလူတွေကို ဒုက္ခပေးလှ သည့် နှစ်လုံးတိုက်နှင့် သုံးလုံးထိ ထွင်ခဲ့တာ ဘယ်သူ များပါလိမ့်ဟုသာ ဒေါပွစွာ သိချင်နေမိတော့သည်။

*

“အေးမိရေ ဒီနေ့ အမေနေမကောင်းလို့ ဘိုးတော် ကံဆီ ဟင်းချိုင့်လေး ပို့ပေးပါကွယ်”

ယောက္ခမဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် သူမ စိတ်ညစ်

သွားသည်။ အကြောင်းတစ်ခုခုပြကာ မသီတာကို သွားပို့ခိုင်းမည်ဟု ကြံစည်လိုက်သည်။

“မသီတာရော အမေ”

“ရွာထဲကို သွားလေရဲ့ကွယ်”

ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒီနေ့ ထီဖွင့်မယ့်ရက်။ ဒီလိုနေ့မျိုး ဆိုရင် မသီတာတို့ ဣန္ဒြေမရဖြစ်ကာ အိမ်မှာမနေနိုင်။ ရွာထဲက အိမ်တစ်အိမ်မှာ စုပြီး သတင်းနားထောင်လေ့ ရှိကြသည်။

“သွားပေးပါ သမီးရယ်၊ ဘိုးတော်ကို ဒီနေ့ သူ ကြိုက်တဲ့ ဟင်းတွေ ဆက်ဆက်လာပို့မယ်လို့ အမေ ကတိပေးထားလို့ပါ”

သူမမျက်နှာ မကြည်မှန်းသိသော ယောက္ခမကြီး က လေပြေဖြင့် ပြောသည်။

“ဟုတ်ကဲ့အမေ”

နှုတ်ကသာ မတတ်သာ၍ ဟုတ်ကဲ့လိုက်ရသော် လည်း ထိုဘိုးတော်ကံ ဆိုသူထံ သူမ မသွားချင်ပါ။ ပြီးခဲ့သည့်အပတ်က ထိုဘိုးတော်ထံ ရောက်ခဲ့သူ သူမ သူငယ်ချင်းစိုးစိုး ပြန်ပြောသည့် စကားများကို ပြန် ကြားယောင်နေမိသည်။

“အဲဒီ အိမ်ထဲကို ငါဝင်သွားတော့အိမ်ထဲမှာ ဘယ်

သူ့ကိုမှ မတွေ့တာနဲ့ လိုက်ရှာတာ၊ လား...လား... အဲဒီ
ဘိုးတော်ကံဆိုတဲ့ လူက ရေလုံထဲမှာ။ အနားမှာ
မိန်းမနှစ်ယောက်က ရေချိုးပေးနေတာ။ အံ့မယ်လေး
ဂျိမ်းစ်ဘွန်းကျနေတာပဲ”တဲ့။

ကဲ...ဒီလောက်ဆိုရင် အဲဒီဘိုးတော်ဆိုတဲ့လူဟာ
ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဆိုတာကို ရိပ်မိလောက်ရောပေါ့။

မတတ်သာစွာ ဟင်းချိုင့်ကို ဆွဲပြီး ရွာအနောက်
ဘက်ရှိ ဘိုးတော်ဓာတ်ကျသည်ဆိုသည့် အိမ်သို့ ထွက်
လာခဲ့သည်။ ဟင်းချိုင့်ပေးပြီး မြန်မြန်ပြန်ရန်သာ စိတ်
စောနေသဖြင့် အသံမပြုမိဘဲ လျင်မြန်သော ခြေလှမ်း
များဖြင့် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လိုက်မိသည်။

“ဟယ်”

မမျှော်လင့်သော မြင်ကွင်းကြောင့် အေးမိ၏ ခြေ
လှမ်းများ တန့်ကာ ကြောင်ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဘိုး
တော်ကံ၏ ရင်ခွင်ထဲမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး။ ဒါ...ဒါ
အိမ်ရှင် ဒေါ်ကြည်ကြည်ပဲ။

ထိုသူနှစ်ဦးကတော့ အေးမိကိုမြင်သော်လည်း
မျက်နှာမပျက်ဘဲ ပြုံးရယ်ကာ

“လာ သမီးလာ”ဟု ဆိုသည်။ ဒေါ်ကြည်ကြည်

က စကားမဆိုနိုင်စွာ တအံ့တသြဖြစ်နေသည့် တူမကို ကြည့်ကာ...

“ဒါ ဘိုးတော်ရဲ့ ရင်ငွေလှူတာလို့ ခေါ်တယ်သမီးရဲ့။ ကျန်းမာရေးအတွက် ကောင်းတယ်။ လူတိုင်း ဒီအခွင့်အရေးမရဘူး။ သမီးက ထိုက်လို့ ကြုံရတာ။ လှူသွားပါလား”

“နေ... နေပါစေ... ကျွန်မ ဟင်းချိုင့်ထားခဲ့ပြီး အခုပဲ ပြန်မှာပါ။ သွား...သွားစရာလေး ရှိ...ရှိသေးလို့”

ယိုသူမရှက် မြင်သူရှက်မို့ ကတုန်ကယင်ဖြင့် ဟင်းချိုင့်ကို ကမန်းကတန်းချကာ အိမ်ဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ပြန်လာခဲ့သည်။ သူမ ဖတ်ဖူး၊ မှတ်ဖူးသမျှ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်ထဲမှာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးသော စကားလုံး။ အရည်းကြီးခေတ်ကိုများ ပြန်လည် အသက်သွင်းနေကြလေသလား။ အိမ်အပြန် လမ်းတစ်လျှောက်မှာ သူမ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ကျောက်ခဲတွေ အပြည့်အကျပ် ထိုးသိပ်ထည့်ထားသလို လေးလံနေတော့သည်။

အခုတစ်လော အေးမိအချိုးတွေ ပြောင်းနေသည်။
အရင်ကလို ချဲထီတွေ၊ နှစ်လုံးတိုက်တွေ မကောင်း
ကြောင်းကိုလည်း သိပ်မပြောတော့။

တစ်နေ့ကလည်း နံပါတ်တွေ အိပ်မက်မက်သည်
ဟု ဆိုသည်။ သူမ၏ နံပါတ်များကို ရွာသားများ အမျိုး
မျိုး အဖုံဖုံ တွေးတောကာ နိမိတ်ကောက်ကြ၊ ထိုးကြ
သည်။ ရွာအလယ်ပိုင်းက ကျော်ကျော်ပင် ငါးဆယ်ဖိုး
ပေါက်သွားသလို ပြောသံကြားသည်။ ထိုအဖြစ်
အပျက်များကြောင့် အိမ်ကို လူအဝင်အထွက်များလာ
ကြသည်။ ယောက္ခမများကလည်း သူမကို မြှောက်
စားလာကြသည်။ ဖိုးနီကလေးကိုလည်း သူ့အဘိုးက
ခဏခဏ အိပ်ရာမှ နှိုးပြီး အိပ်မက်တွေ မမေးတော့။
မနက်မိုးလင်းလျှင် အေးမိနှုတ်မှ ထွက်မည့်စကားများ
ကိုသာ စောင့်မျှော်နေကြသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်
အေးမိသည် အိမ်မှာ အရေးပါအရာရောက်သူတစ်ဦး
ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာတော့သည်။

အေးမိပေးသည့် နံပါတ်တွေက ပေါက်ဖော်လုပ်
လျှင်တော့ ဘယ်တော့မှမလွဲ၊ အမြဲတမ်း ကွက်တိပင်။
ထို့ကြောင့် လူအများက အေးမိကို သို့လော သို့လော
ပြောလာကြသည်။ အေးမိကပဲ ရုတ်တရက် အကြား

အမြင်ရသလိုလို ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တွေကပဲ
အေးမိကို ချီးမြှောက်လိုက်သလိုလို ရွာထဲမှာ သတင်း
ဖြစ်နေကြသည်။ ရွာထဲမှ လူများသာမက ရွာနီးချုပ်စပ်
မှ လူများပါ အေးမိထံသို့ လာပြီး မေးကြမြန်းကြသဖြင့်
အိမ်မှာ လူဝင်လူထွက်ပင် မစဲချေ။ တစ်ခါတစ်ရံ မြို့မှ
ပင် ကားများဖြင့် လာမေးတတ်ကြသေးသည်။

အေးမိက ဘုရားစင်အောက်တွင် သူတို့ တစ်ခါ
မှ မမြင်ဖူးသည့် နတ်ရုပ်တစ်ရုပ် တင်ထားသည်။ ထို
အရုပ်ကို အေးမိက ဂဏန်းမယ်တော်ဟု ဆိုသည်။
အေးမိက သူမ ရသည့် ကိန်းဂဏန်းများကို ဂဏန်း
မယ်တော်က ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း။ သူမထံသို့ လာမေး
သူများထဲမှ ထိုက်သူ၊ အလှည့်ကျသူကသာ သူမ ပြော
သည့် ဂဏန်းများအနက်မှ အမှန်ကိုရကာ ချမ်းသာမည်
ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ သူမပြောသကဲ့သို့ပင် တစ်ခါ
တစ်ရံမှ ပေါက်ဂဏန်း အမှန်ကို ရတတ်သဖြင့် ကျန်သူ
များခမျာ သူတို့အလှည့် ရောက်နိုး၊ ရောက်နိုးဖြင့်
အေးမိ၏ ဂဏန်းမယ်တော်ကို ဆက်သနေကြရသည်။
အေးမိတစ်ယောက် စီးပွားရေးအဆင်ပြေနေပြီမို့ အိမ်
ခွဲကာ ဆင်းနိုင်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ယောက္ခမများက
အတင်းတားကြသဖြင့် မပြောင်းသာသေးဘဲ ဖြစ်နေ

လေသည်။

တစ်နေ့ သားကြီးဖိုးနီက ကျောင်းအပြန်တွင် သူ
ဝင်ထိုးလာသည့် ချဲထီလက်မှတ်ကလေး အေးမိကို
ပြလေသည်။ အလွန်အမင်း ဒေါသထွက်နေသာ
အေးမိကို ကြည့်ကာ ခင်ပွန်းသည် ကိုလှမောင် တစ်
ယောက် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည်။

“နင့်ကို ငါ မုန့်ဖိုးပေးတာ၊ ဒီအရည်မရ၊ အဖတ်
မရတွေ လုပ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး။ နောက် ဒါမျိုး လုပ်ရဲလုပ်
ကြည့် အသေပဲမှတ်”

ကလေးက မျက်လုံးကလေး ပေကလပ်၊ ပေက
လပ်ဖြင့် အမေကို နားမလည်နိုင်စွာ ငေးကြည့်နေရှာ
လေသည်။ ပြီးမှ အရဲစွန့်ကာ

“အမေကျတော့ သူများတွေကို နံပါတ်တွေ ပေးပြီး
တော့”ဟု ပြောလေသည်။ ကိုလှမောင်ကလည်း

“အေး ငါလည်း အဲဒါပဲ မေးမလို့ မိန်းမရ... ငါ့
ကိုလည်း နံပတ်လေး ဘာလေး ပေးပါဦး။ ရုံးကလူတွေ
က တောင် ပြောနေကြတယ်။ ခင်ဗျားမိန်းမက သူများ
တွေကိုတော့ ပေါက်ဂဏန်းတွေ ပေးပြီး၊ ခင်ဗျားကို
တော့ မပေးဘူးလားတဲ့”

“အလိုတော်... ရှင်က ဒါတွေလုပ်နေလို့လား”

အေးမိက အလန့်တကြားမေးသည်။

“နှစ်လုံးတိုက်ကလေး တစ်ခါတလေ ကံစမ်း
ကြည့်တာပါ မိန်းမရဲ့”

“ကဲ... သား မေမေပြောတာ မှတ်ထား... နောက်
ဒါမျိုးလုပ်လာရင် မုန့်ဖိုးမပေးတော့ဘူး... ကြားလား
သွား... အိမ်ရှေ့မှာ သွားကစားချည်”

ကလေးကို နှင်လွှတ်လိုက်ပြီးမှ ကိုလှမောင်ဘက်
လှည့်ကာ “တော် ရူးနေသလား”ဟု ဒေါသဖြင့် မေး
သည်။

“ဟ... မိန်းမရ... မင်းကိုယ်တိုင်တော့ နံပါတ်တွေ
ပေးနေပြီးတော့... ငါ ထိုးတာကျတော့ စိတ်ဆိုးရ
သလားကွ”

“ဒါက စီးပွားရေးအရ လုပ်တာလေ”

“ဘာ...စီးပွားရေး”

“ဟုတ်တယ်... ဒီမှာ ဦးနှောက်ကို နည်းနည်း
လောက် သုံးစမ်းပါ။ ဒီဂဏန်းတွေက စုစုပေါင်း ဘယ်
နှလုံး ရှိသလဲ။ ရေကြည့်စမ်း၊ ဆယ်လုံးတည်း ရှိတာ။
တစ်ယောက်လာတစ်မျိုး ပေးရင် တစ်လုံးလောက်တော့
အမြဲမှန်နေတာ ဆန်းသလား။ ကံကောင်းရင် ကွက်တိ
တောင် မှန်လိုက်သေးတယ်။ ဒီလို ခွေးနှစ်ကောင်ကိုက်

တာကအစ အတိတ်ကောက်ချင်တဲ့သူတွေကို နိမိတ်ပုံတွေနဲ့ အရူးလုပ်ရတာ လွယ်မှလွယ်။ တိုက်ဆိုင်လို့ ပေါက်သွားခဲ့ရင်တော့ အဲဒီလူ ကံဆိုးပြီလို့သာ မှတ်ပေတော့။ ရတာထက် ပိုကုန်တော့မယ်လေ။ ဒါတွေကို တော် နည်းနည်းလေးမှ မစဉ်းစားမိဘူးလား။ ဒီအရူးတွေကြားထဲ တော်ပါမယ်လို့ ကျုပ်ဖြင့် တစ်ခါမှမထင်ခဲ့မိဘူး... အံ့ရောတော်”

“ဒါဖြင့် ဂဏန်းမယ်တော် ဆိုတာကကော”

“ဒါ လူအထင်ကြီးအောင် လုပ်တာလေ။ သိပ်ကို အလိမ်ခံချင်နေကြတဲ့ ရှင်တို့ရွာက လူတွေကို တခြားသူတွေ လာလိမ်ရင် ပိုဆိုးကုန်မှာစိုးလို့ ကျုပ်က ကယ်တင်နေတာရှင့်...ကယ်တင်နေတာ... ကဲ...သိပလား”

ကိုလှမောင်တစ်ယောက်ကတော့ သူ့မိန်းမကို ကြည့်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသား။

(ရတီမဂ္ဂဇင်း၊ အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၀၁)

အိမ်တွင်းသံတမန်

“ဟယ်...ဖြူ...ဖြူ... မဟုတ်လား”

အရှေ့မှာ မဲကာ ဈေးဆစ်နေတုန်း အနောက်မှ မိမိနာမည်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည့် ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိသော အသံတစ်သံကြောင့် ကျွန်မ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟယ်...သက်ထား”

မတွေ့တာကြာလှပြီဖြစ်သည့် ငယ်သူငယ်ချင်းကို ပြန်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် မေ့သွားမိသည်။

“နင် အခု ဘာတွေလုပ်နေလဲ”

“ကွန်ပျူတာသင်တန်း ဖွင့်ထားတယ် “Unique” ဆိုတာ ငါတို့ သင်တန်းပေါ့။ နင်ကော ဘယ်လိုလဲ...”

ကလေး ဘယ်နှစ်ယောက် ရနေပြီလဲ။ ဒါ အကြီးမလား”

“မဟုတ်ဘူး...ဒါက အငယ်မ။ အကြီးက မူကြိုသွားနေပြီ။ နင်ကော ဘယ်လိုလဲ။ ဘယ်တော့ စားရမှာလဲ”

“အံ့မယ်လေး...စားရတော့မှာ မကြာတော့ဘူး။ နင့်ကို ဖိတ်စာပို့လိုက်မယ်သိလား”

စကားလက်ဆုံ ပြောမကုန်ဖြစ်နေကြသည့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၊ ဈေးဆိုင်မှ ဈေးရောင်းသူ အမျိုးသမီး၏ “အစ်မ ဒီဆပ်ပြာမှုန့်က ယူမှာလားမသိဘူး” ဆိုသည့် မေးသံကြားမှ သတိဝင်လာကာ

“ဪ...အေး ယူမှာ...ယူမှာ” ဟု ပြောကာ ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်ရသည်။

“နင် အချိန်ရတယ်မဟုတ်လား။ တစ်ခုခုစားပြီး စကားပြောရအောင်” ဟု သက်ထားကို မေးတော့

“အေး...ရတယ်၊ ငါလည်း နင့်ကို ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်” ဟု ဆိုသဖြင့် ယုနေပလာဇာအပေါ် ထပ်ရှိ Cafe' Aroma သို့ တက်ခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်မှာထိုင်မိကြသည်နှင့် ကျွန်မက သိချင်စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ စမေးလိုက်သည်။

“နင်က အခု စွဲတော့မယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုလဲ၊

ယောက်ျားတွေကို ယုံတတ်သွားပြီလား”

“အင်း...ယောက်ျားတိုင်းကိုတော့ မယုံပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုမျိုးကိုတော့ ယုံမိသွားတယ် ဆိုပါတော့။ အေးလေ...အဖေ့လိုဆိုလည်း ငါ့ကုသိုလ်ကံပေါ့ဟာ”

သက်ထားရဲ့ မှုန်ရီဝေဝါးသွားတဲ့ မျက်ဝန်းအိမ်ထဲ မှာ အတိတ်က အရိပ်တွေ မပျောက်သေးဟန် မြင်ရသည်။ သို့သော် နာကြည်းမှုတွေတော့ ပါမနေတော့။

“ဒါပေမယ့် အဖေကလည်း အခုတော့ အမေ့ကောင်းကြောင်းတွေပဲ တစ်ချိန်လုံးပြောပြီး အမေ့ကို ပိုဂရုစိုက်လာတယ်။ သူနောင်တရနေလား မသိပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖေ ငါတို့ကို အရမ်းချစ်တယ်လို့ အမေ ပြောတာ မှန်တယ်ဟ။ ငါလည်း အသက်ကြီးလာမှအဖေ့ကိုတဖြည်းဖြည်းပိုနားလည်လာတယ်။ အေးလေ... ကိုမျိုးကို အဖေ့လိုမဖြစ်အောင် ငါစွမ်းဆောင်နိုင်မယ်လို့တော့ ထင်တာပဲ”ဟု ပြုံးရင်း ဆက်ပြောလေသည်။

ထို့နောက် သူနှင့် ကျောင်းမှာကတည်းက ခင်မင်ရင်းနှီးရာမှ သံယောဇဉ်တွယ်သွားသော ကိုမျိုးဆိုသည့် သူနှင့်လက်ထပ်မည့်သူအကြောင်း၊ သူတို့အလုပ်အကိုင်အကြောင်းတွေ၊ ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းသည်နဲ့ ကလေးနှစ်

ယောက်အကြောင်းတွေ အပြန်အလှန်၊ ရေပက်မဝင်
အောင် ပြောမိကြသည်။

“ဒါနဲ့... နင် မေချိုနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိသေး
သလား”

ကျွန်မက ရုတ်တရက် သတိရကာ မေးလိုက်မိ
ခြင်း။

“မရှိတော့ဘူး။ ငါ ဟိုတစ်ခေါက်က ရေးလိုက်
တဲ့စာကို စိတ်ဆိုးသွားတယ်နဲ့ တူတယ်။ ဘာအဆက်
အသွယ်မှ မလုပ်တော့ဘူး။ နင် သူ့သတင်းတွေ ကြား
သေးလား”

ကျွန်မ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“အေးလေ... နင်က နင့်ကလေးတွေနဲ့ ရှုပ်နေတာ
ဆိုတော့ ဘယ်ကြားမလဲ။ မေချိုက ခက်တယ်ကွ။
ယောက်ျားတွေကို စိတ်နာတယ်ဆိုရင်လည်း ကင်း
ကင်းနေပေါ့၊ အခုတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဘာများ မှတ်နေ
သလဲ မသိဘူး။ အသည်းခွဲနေတာတဲ့။ ယောက်ျားလေး
တွေနဲ့ ထည်လဲ တွဲနေတာ ဘယ်သူပဲ နစ်နာမလဲဆိုတာ
သူ စဉ်းစားမိဖို့ ကောင်းတယ်။ သူ့ကို တကယ်ကြိုက်
တဲ့သူ၊ သူ့ကြောင့် အသည်းကွဲသွားတဲ့သူ ဘယ်
နှစ်ယောက်များ ရှိနိုင်မလဲ။ အလကားရလို့ လာတဲ့တဲ့သူ

တွေပဲ များမှာပေါ့။ ငါက အဲဒါကို ပြောတော့ သူနေတာ
မြန်မာပြည် မဟုတ်ဘူး။ မိန်းကလေးမို့ နစ်နာတယ်
ဆိုတာ အဲဒီမှာ မရှိဘူးတဲ့လေ။ စာလည်း ဟုတ်တိ
ပတ်တိ မဖတ်တော့ ဆပ်ပလီ ဖြေရတာနဲ့ ကျတာနဲ့
သူ့အမေလည်း သူ့ကို ထောက်ရတာ မသက်သာဘူး။
တခြား ဒီကနေ ကျောင်းသွားတက်ကြတဲ့ ကျောင်းသား
အချို့ဆို အိမ်က ထောက်ရသက်သာအောင် အလုပ်
လုပ်ရင်း ကျောင်းတက်ကြတာ။ သူကတော့ အမေက
လုပ်ပေးသင့်လို့၊ လုပ်ပေးတာကို ခံယူနေတယ်ဆိုတဲ့
ပုံစံမျိုး။ ကျေးဇူးလည်း မတင်ဘူး။ တစ်ခါ သူ ငါ့ဆီ
ရေးတဲ့စာထဲမှာ ပါတယ်။ မိဘကျေးဇူးဆိုတာကို သူ
မယုံဘူးတဲ့။ သူ့ကို မလိုချင်ဘဲ မတတ်သာလို့ လက်ခံ
လိုက်ရတာမျိုးကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလားတဲ့။ ငါတော့
သိပ်စိတ်ပျက်တာပဲဟာ”

“ဘုရားရေ...အဲဒီအတွေးအခေါ်တွေ သူ့ခေါင်းထဲ
ကို ဘယ်လို ရောက်သွားတာလဲ။ ပင်ပင်ပန်းပန်း
အသက်နဲ့ရင်း မွေးခဲ့ရပြီး မွေးကင်းစ အရွယ်ကလေး
တည်းက အခုအချိန်အထိ လူလားမြောက်အောင်
ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့တဲ့ကျေးဇူးတွေ ဘယ်နားသွားထားမလဲ။
သူမို့လို့ ပြောရက်တယ်။ အခုအရွယ်ကြီးအထိတောင်

နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းတက်ချင်တယ်ဆိုလို့ အမေက နိုင်ငံခြားမှာ အပင်ပန်းခံ အလုပ်လုပ်ပြီး ကျောင်းထား ပေးနေရတာ။ ဒါတွေကို ဘာတွေဖုံးနေလို့ သူ မမြင် နိုင်ရတာလဲ”

ကျွန်မအလွန်ထိတ်လန့်စွာ ဝင်ပြောလိုက်မိသည်။

“အေး... ငါလည်း အဲဒါတွေ ဒေါသထွက်တာ ပေါ့။ အန်တီအေးက သူ့အသုံးစရိတ်တွေကော၊ ကျောင်း စရိတ်တွေပါ ကာမိအောင် နေ့အဆိုင်း၊ ညအဆိုင်းနဲ့ အလုပ်လုပ်ရရှာတာ၊ အိပ်ရေးတွေလည်း အရမ်းပျက် တယ်လို့ အမေ့ဆီရေးတဲ့ စာထဲမှာပါတယ်။ သူက သူ့ သမီး မသိပါစေနဲ့။ သမီးသိရင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ စိုးလို့တဲ့။ သူ့သမီးကဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်တတ်မယ် တောင် မထင်ပါဘူး”

သက်ထားနှင့် နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲခဲ့ပြီး အိမ်အပြန် မှာ “မေချို့ ဘာလို့ ဒီလိုဖြစ်သွားရတာလဲ” ဟု မေးခွန်း ထုတ်ရင်း အဖြေရှာနေမိသည်။ ကျွန်မရယ်၊ သက်ထား ရယ်၊ မေချို့ရယ်က အထက်တန်းကျောင်းတုန်းက အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ဖြစ်သည်။ (၇)နှစ် ဆိုသော ကာလက လူတစ်ယောက်ကို ဤမျှပြောင်းလဲ သွားစေနိုင်သလား။ အဖြေမရှိသော ပဟေဠိများကို

စဉ်းစားရင်း၊ အတိတ်က သူငယ်ချင်းသုံးယောက်၏
ဘဝကို ပြန်လည်ကာ မြင်ယောင်နေမိပါတော့သည်။

✱

မျက်နှာမသာမယာဖြင့် အတန်းထဲဝင်လာကာ
ကျွန်မနံဘေးတွင် လွယ်အိတ်ကို ဆောင့်ချပြီး ဝင်ထိုင်
လိုက်သော မေချို့ကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့် သူ ဘာဖြစ်
လာမှန်း ရိပ်မိကာ

“ဘာလဲ၊ နင့်အဖေနဲ့ အမေနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြပြန်ပြီ
လား” ဟု မေးလိုက်မိသည်။

မေချို့က ခေါင်းကိုသာညိတ်ပြပြီး အဝေးသို့ လှမ်း
ငေးနေသည်။ ကျောင်းတက်ဖို့ အချိန်အနည်းငယ်
လိုသေးသဖြင့် အတန်းထဲမှာ လူမရှိသလောက် ဖြစ်နေ
သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သက်ထားတစ်ယောက်မျက်စိပျက်
မျက်နှာပျက်ဖြင့် ကျွန်မတို့အနား ရောက်လာသည်။

“သက်ထား...ဘာဖြစ်တာလဲ”

သက်ထားက သာမန်အားဖြင့် ပြုံးရယ်ရွှင်မြူးနေ
တတ်သူမို့ ကျွန်မ အထိတ်တလန့် မေးလိုက်မိသည်။
သက်ထားက ဝေ့ဝဲလာသော မျက်ရည်စများကို
မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ကာ ကြိုးစားသိမ်းရင်း...

“ငါ့...ငါ့အဖေလည်း မေချို့အဖေနဲ့ ဘာမှမထူး ပါဘူး။ အိမ်ကို လာလာနေတဲ့ သူ့ရုံးက စာရေးမက ဖေဖေရဲ့...ဖေဖေရဲ့... အဟင့်ဟင့်”

သက်ထား ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ငိုချလိုက်သည်။ ကျွန်မလည်း ဘယ်လိုအားပေးရမှန်း မသိသဖြင့် သူ့ လက်ကို ကိုင်ရင်း “မငိုပါနဲ့ဟာ” ဟုသာ တွင်တွင်ပြော နေမိသည်။ မေချို့က မျက်နှာကို မဲ့ရင်း

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား... ငါ့အမေ ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ယောက်ျားဆို ဘယ်ယောက်ျားမှ ကောင်း တာမဟုတ်ဘူး” ဟု နာကြည်းစွာ ပြောလေသည်။

အတန်းထဲတွင် လူများလာပြီမို့ သက်ထားကို မျက်ရည်သုတ်ပြီး ဣန္ဒြေမပျက်နေရန် ပြောရသည်။ နေ့လယ်မုန့်စားဆင်းချိန်ရောက်တော့ သက်ထားက သူ့အဖေနှင့် ဇာတ်လမ်းဖြစ်သည့် စာရေးမထံမှ စာကို သူ့အဖေရဲ့ စားပွဲမှာ သူ ခဲတံချွန်ဖို့ ဓားရှာရာမှ မတော် တဆ တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့အမေတောင် ဒီကိစ္စ ကို သိမသိ မသေချာကြောင်း၊ အိမ်ပြန်လျှင် သူ့အမေ ကို ပြောရမလား၊ မပြောရဘူးလားဆိုတာ ကျွန်မတို့ကို အကြံဉာဏ်တောင်းခံရင်း ပြောပြသည်။ မေချို့က

“နင့်အမေက သိပ်အေးတယ်။ သွားပြောလည်း

အလကားပဲ။ ငါ့အမေသာဆို အဲဒီမိန်းမဆီ လိုက်သွားပြီး လူရှေ့သူရှေ့မှာ ပါးရိုက်မှာ”ဟု မချင့်မရဲ ပြောလေသည်။ သက်ထားက

“ဒါဆို ငါဘာလုပ်ရမလဲ”ဟု မေးတော့ မေချိုက

“ရုံးကိုလိုက်သွားပြီး အဲဒီစာရေးမကို ရန်တွေ့ပြီး၊ ပါးသွားရိုက်ဟု အကြံပေးသည်။ လူငယ်စိတ်ဖြင့်၊ ဒေါမာန်ထနေသောအချိန်မို့ မေချိုပြောတာကို သဘောတူပြီး၊ ညနေကျောင်းဆင်းလျှင် သူ့အဖေရုံးသို့လိုက်သွားရန် သက်ထား ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သို့သော် အဲဒီနေ့က ကျောင်းဆင်းသည်နှင့် သူ့အမေလာကြိုသောကြောင့်၊ သက်ထား သူ့အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်ဖော်ခွင့် မရလိုက်ရှာဘဲ၊ သူ့အမေကိုသာ ဝမ်းပန်းတနည်း ဖွင့်ပြောလိုက်မိသည်။ သူ့အမေက

“အမေ သိပြီးသားပါ သမီးရယ်”ဟု နှစ်သိမ့်ရင်းဆိုသည်။

“သမီးရယ်... ယောက်ျားတွေဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဖေအပေါ်မှာ မေတ္တာမပျက်ရဘူးနော်။ အဖေက သမီးတို့ကို အရမ်းချစ်ပါတယ်ကွယ်”

“ဒါဆို ဘာလို့ ဟိုမိန်းမနဲ့ဖြစ်ရတာလဲ”

“မေမေက သမီးတို့ကိုပဲ အချိန်ပေး၊ ဦးစားပေး

နေရတော့ သမီးဖေဖေက အဖော်ရှာတာ ဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ မေမေတို့ မိသားစုလေးကို ဘယ်တော့မှ စွန့်သွားမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ မေမေ သိတယ်။ သမီး တိတ်နော်။ မငိုနဲ့။ ညီမလေးတွေကိုလည်း ဒီအကြောင်း မသိစေနဲ့။ သမီးက အကြီးဆုံးသမီးဆိုတော့ မေမေက သမီးကိုပဲ အားကိုးရမှာ။ သမီးက လူကြီးဖြစ်နေပြီ လေနော်”

ဒါက သက်ထားပြန်ပြောပြသော သူနှင့်သူ့အမေ တို့၏ပြောစကားများဖြစ်သည်။ မေချိုကတော့ နားထောင်ရင်း ဒေါသထွက်နေသည်။

“နင့်အမေကိုက ပျော့ညံ့လွန်းပါတယ်ကွာ။ ငါ့အမေသာဆိုရင် နင့်အဖေရော၊ ဟိုမိန်းမရော အရှက် ဖြန်းဖြန်းကွဲပြီသာ မှတ်တော့” ဟု ပြောသည်။

ကျွန်မလည်း သူပြောသည့် စကားကို ထောက်ခံရင်း၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်လုံး ဖောက်ပြန်နေတာကို သိလျက်နှင့် ဘာမှအရေးမယူဘဲ မျက်စိမှိတ်၊ နားပိတ်ကာ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပေးနေသည့် သက်ထား၏ အမေကို နားမလည်နိုင်စွာ အံ့သြနေမိသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မတို့က (၈)တန်းကျောင်းသူလေးတွေလေ။

သက်ထားက “အရင်တုန်းက ငါ့အဖေ့ကို အရမ်း

အထင်ကြီးတာ၊ ဒီလို ဖောက်ပြန်တတ်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ အထင်ကြီးလို့ မရတော့ဘူး” ဟု ကြေကြေ ကွဲကွဲ ပြောသည်။ ကျွန်မကတော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ ဒုက္ခများကို မျှဝေခံစားရင် အဖေအပေါ်မှာ ကျေးဇူးတင်ကာ ပိုကြည်ညိုလာမိသည်။

အမေ့ကို ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြတော့ အမေက ပြုံးပြီး

“လောကမှာ ယောက်ျားတွေ မကောင်းဘူး။ မိန်းမတွေ မကောင်းဘူးဆိုပြီး တစ်ဖက်သက်ပြောလို့ မရပါဘူး။ ကောင်းတဲ့သူကကောင်းပြီး၊ မကောင်းတဲ့သူက မကောင်းတာပါ။ ယောက်ျားရယ်၊ မိန်းမရယ် မဟုတ်ပါဘူး” တဲ့။

အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေက အဲဒီမှာတင်မပြီး။ ကျွန်မတို့ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသည်အထိ သက်ထားအဖေ နှင့် စာရေးမဇာတ်လမ်းက မပြီးဆုံးသေးသလို၊ မေချို့အဖေကလည်း ဇာတ်လမ်းတွေ တစ်ပုဒ်ပြီး တစ်ပုဒ် ဆက်ခဲ့သည်။ မေချို့အမေက ဇတ်ဇတ်ကျဲမို့ ကွဲမယ်၊ ကွာမယ် ခဏခဏဖြစ်၊ အိမ်ကဆင်းသွားလိုက်၊ ပြန်တက်လာလိုက်နှင့်မို့ မေချို့မှာလည်း အချိန်နှင့်အမျှ သောကဖိစီးသည့် ဒဏ်ကိုခံနေရရှာသည်။ အမေက

အဖေ့ကို နာကြည်းစွာပြောသည့်စကားလုံးတွေအားလုံး
မေချို့နားထဲ ဝင်နေသည်မို့ မေချို့သည် အဖေ့ကို
အလွန်မုန်းတီးသည့် သမီးတစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ သူကြီး
လာလျှင် ဘယ်တော့မှ ယောက်ျားမယူဟုလည်း
မကြာခဏ ကျိန်ဆိုတတ်လာသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်
ယောက်ကိုပါ သူနှင့်အတူ အပျိုကြီးလုပ်ရမည်ဟု
ကတိတောင်းခံခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ကလည်း ဝမ်းသာ၊
ကျေနပ်စွာပင် သူ့ကို ကတိပေးခဲ့ကြသည်။

ဘယ်လိုပဲ အိမ်တွင်းရေးပြဿနာတွေ ကြီးကျယ်
ပေမယ့် ဉာဏ်ကောင်းသူ၊ စာတော်သူတွေမို့ဆယ်တန်း
အောင်တော့ ဆေးတက္ကသိုလ်ကို မီကြသည်။ ကျွန်မ
တစ်ယောက်သာ ဓာတုဗေဒအဓိကနှင့် ကျေနပ်လိုက်ရ
သည်။ သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက ဆရာဝန်
လုပ်ဖို့ ဝါသနာမပါကြ။ သက်ထားက ကွန်ပျူတာ
တက္ကသိုလ်ကို ရဲရဲတင်းတင်း လျှောက်ခဲ့သော်လည်း
မေချို့က ချီတုံချီတုံဖြင့်၊ သူ့အဖေနှင့်ဆွေမျိုးတွေ
အတင်းတိုက်တွန်းကြသော ဆေးကျောင်းကိုသာ
လျှောက်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်တက်စမှာ ကျွန်မတို့
ကျောင်းကို မကြာခဏလာကာ ကျောင်းတက်ရတာ

စိတ်ညစ်သည့်အကြောင်း။ စာတွေကိုလည်း စိတ်မဝင်
စားကြောင်း လာရောက်ညည်းတွားတတ်သည်။
ဒုတိယနှစ်မှာ ကျွန်မရည်းစားထားမိတော့ သူ ကျွန်မ
ကို အလွန်အမင်းစိတ်ဆိုးသွားကာ ကျွန်မထံကို မလာ
တော့။ အဲဒီနောက်မှာတော့ ကျွန်မလည်းကျောင်းမပြီး
ခင် မိုက်မိုက်မဲမဲ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်မိသဖြင့် ကိုယ့်
ဘဝကိုယ် ကြိုးစားရုန်းကန်ရင်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး
နှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်သလောက် ဖြစ်သွားတော့
သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သက်ထား ကျွန်မထံ လာတတ်
သဖြင့် သူ့ဆီမှ မေချို့သတင်းအချို့ကို ကြားရသည်။
မေချို့ အမေနှင့်အဖေကွဲကာ ဂျပန်ကိုသွားပြီဆိုသည့်
အကြောင်း၊ မေချို့ တတိယအမ်ဘီမှာ စာမေးပွဲဆက်
တိုက်ကျသဖြင့် ကျောင်းထွက်ပြီး သူတစ်သက်လုံး
ဝါသနာပါခဲ့သည့် ကွန်ပျူတာပညာရပ်ကို စင်္ကာပူမှာ
သင်ယူဖို့သွားပြီဆိုသည့်အကြောင်းတွေကို ကျွန်မ
သိခွင့်ရခဲ့သည်။

သူ ပြောခဲ့၊ ညည်းတွားခဲ့သလို သူလုပ်ချင်တာ
လုပ်ခွင့်မရခဲ့သည့် ဘဝမှ လုပ်ချင်တာတွေကို လုပ်ခွင့်
ရပြီမို့ သူ့ဘဝ အဆင်ပြေပြီ၊ ပျော်ရွှင်ပြီဟု ထင်ခဲ့သမျှ

အခုတော့ မှားပြီဟု တွေးနေမိသည်။ သူသင်ယူချင်သည့်အရာကို သင်ယူခွင့်ရပြီဖြစ်ပေမယ့် ဘာလို့ကြိုးစားမသင်ယူတာလဲ။ ဘာလို့ ယောက်ျားတွေ ထည်လဲတွဲရင်း ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အနစ်မွန်းခံနေတာလဲ။

ငယ်စဉ်က မိဘကို နာကြည်းခဲ့တဲ့ကလေးတွေ ကြီးပြင်းလာတဲ့အခါ မိဘကို မကျေနပ်တဲ့စိတ်ကြောင့် မိဘကို ကလဲ့စားမချေနိုင်တဲ့အခါ၊ အခြားသူတွေကို ကလဲ့စားချေလေ့ရှိသည်ဟု သူမကြားဖူးသည်။ အခု သူ ဒီလိုလုပ်နေတာ ကလဲ့စားချေနေတာများလား။ ဒါဆို သူ ဘယ်သူ့ကို ကလဲ့စားချေနေတာလဲ။ သူ့ အမေက သူ့ကို ထောက်ပံ့နေရတာမို့ လောလောဆယ် မှာ သူ့အမေကို သူ ဒုက္ခပေးနေတယ်လို့ ပြောလို့ရပေမယ့် တကယ်တမ်း သူ ဖျက်ဆီးနေတာက သူ့ဘဝကိုပဲ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မတွေးမိလာသည်။ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်သည့် ယောက်ျားအပေါ် သက်ထားအမေ ဘာလို့ အနွံအတာခံကာ ခွင့်လွှတ်ခဲ့သလဲ၊ သမီးတွေကို ဘာကြောင့် အဖေကိုမမုန်းစေခဲ့သလဲဆိုတာ ကျွန်မသဘောပေါက်သလိုလို ရှိလာသည်။ ကျွန်မကော ကျွန်မရဲ့အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဒီလိုအဖုအထစ်တွေရှိလာခဲ့ရင် သက်ထားအမေလို သဘောထားကြီးနိုင်ပါ့မလား

ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးမိသည်။ မလွယ်ကူလှပါ။

ကျွန်မရဲ့သမီးလေးနှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်ရင်း သူတို့တစ်တွေကို လောကကြီးကို မုန်းတတ်အောင် ကျွန်မ မသင်ပေးဘူးဟု ကိုယ့်ဘာသာကို ကတိပြု လိုက်မိပါသည်။

✱

ကျွန်မခင်ပွန်းသည် အလုပ်အားသည့်ရက် တစ်ရက်တွင် သမီးလေးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ အမေရှိရာ တရားရိပ်သာကို လာခဲ့ကြသည်။ အမေက အဖေ ဆုံးပါးသွားပြီးကတည်းက ရိပ်သာခဏဝင်ဦးမယ် ဆိုပြီး ဝင်သွားရာက ပြန်မထွက်တော့။

အမေ့မျက်နှာက ကြည်လင်ကာ အေးချမ်းနေသည်။ အမေ့ကို စားစရာများနှင့် သုံးလိုရာသုံး၊ လှူလိုရာ လှူရန် ငွေကန်တော့တော့ အမေက

“အမေ့အတွက် အားလုံးပြည့်စုံပါတယ်။ သမီး တို့ ဒုက္ခရှာပြီး မလာကြပါနဲ့”ဟု ဆိုသည်။ မြေးမလေးများကို ကြည်ကြည်လင်လင် ပြုံးပြနေပေမယ့် သံယောဇဉ်နှောင်ကြိုးတွေက အတော်လေး လွတ်မြောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သတိပြုမိသည်။

အမေ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည့် လမ်းတွင် အမေ့ကို ကျွန်မ တစ်စုံတစ်ခု မေးချင်စိတ် ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကားပေါ်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည့် သမီးများနှင့် ခင်ပွန်းသည်ကို ‘ခဏလေး’ဟု ပြောကာ အမေ့ဆီ ပြန်လှည့်လာခဲ့မိသည်။

“အမေ့ကို သမီးတစ်ခုမေးချင်တယ်။ အမေ မှန် မှန်ဖြေမလားဟင်”

“မေးလေ သမီး... အမေက နေ့စဉ် (၉)ပါးသီလ ယူထားတာမို့ မလိမ်ပါဘူး”

“အမေနဲ့အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အဖေ တခြားမိန်းမတွေနဲ့ ဇာတ်လမ်းရှုပ်ခဲ့ဖူးသလား”

အမေက ဘာမှမဖြေဘဲ ကျွန်မကို စူးစမ်းသလို ကြည့်ကာ

“ဘာလို့မေးတာလဲ သမီး” ဟု ပြန်မေးသည်။ အမေ့အမေးထဲမှာပဲ အဖြေကို ကျွန်မ ရှာဖွေတွေ့ရှိသွား သည်။

“သမီး သိချင်လို့ပါ။ သမီးရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်က ယောက်ျားတွေ အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်ကြတဲ့အခါ သူတို့မိန်းမတွေရဲ့ တုံ့ပြန်ပုံအမျိုးမျိုးကို သမီးတွေ မြင်ရတယ်။ သမီးသာ ဒီလိုဖြစ်ခဲ့ရင် ဘယ်လို တုံ့ပြန်

ရယ်မယ်ဆိုတာ သမီး မစဉ်းစားတတ်ဘူး။ မေမေသာဆို ရင်ကော ဘယ်လိုတုံ့ပြန်မလဲ”

“မောင်မင်းသူက လူကောင်းပါ။ သမီးမှာ ဒီလို ပြဿနာမျိုးနဲ့ ကြုံရလိမ့်မယ်လို့ မေမေ မထင်ပါဘူး။ မေမေကတော့ သမီးတို့ကို စမွေးပြီးကတည်းက မေမေ့မှာ မေမေ့ဘဝဆိုတာ မရှိတော့ဘူးလို့ သတ်မှတ်လိုက်တယ်။ မေမေ လုပ်သမျှအရာအားလုံးဟာ သမီးတို့အတွက်ပဲ။ ဘာပြဿနာတွေနဲ့ပဲ ကြုံရကြုံရ သမီးတို့ စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့နေရဖို့၊ ကိုယ့်မိဘကို ပြစ်မှားပြီး ကံကြီးမထိုက်စေဖို့ကိုပဲ မေမေ အဓိကထားတွေးတယ် သမီး”

“မေမေရယ်”

ကျွန်မ မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းလာရင်း မြေပြင်ပေါ်မှာထိုင်ချပြီး မေမေ့ကို ဦးသုံးကြိမ်ချလိုက်မိပါတော့သည်။ မေမေ့ရဲ့မွန်မြတ်လှတဲ့ အနှိုင်းမဲ့ မိခင်မေတ္တာကို နားလည်စွာ ခံစားသိရှိရင်း ကျွန်မ ရင်ထဲကို ပီတိအဟုန်လေး ပျံ့နှံ့စီးဆင်းသွားပါသည်။ မေမေ့သမီး ဖြစ်ခွင့်ရတာ ဂုဏ်ယူမိပါတယ်လို့လည်း ရင်ထဲက အကြိမ်ကြိမ် ဆိုမိပါသည်။ ကျွန်မရဲ့သမီးလေးများအပေါ် မေမေ့လို မိခင်ကောင်း တစ်ယောက်

ဖြစ်အောင် ကျွန်မကြိုးစားရပေဦးမည်။

တကယ်တော့ မိခင်များသည် သားသမီးများ၏ အနီးကပ် လက်ဦးဆရာများ ဖြစ်သည်သာမက၊ သားသမီးတွေကို ဖခင်ဖြစ်သူနှင့်ကော၊ ပြင်ပလောကနှင့်ပါ ပေါင်းကူးဆက်သွယ်ပေးသူများမို့ အိမ်တွင်းမှ သံတမန်များဟု ခေါ်ဆိုလျှင်ပင် မှားလိမ့်မည် မထင်ပါ။

(လုံမလေးမဂ္ဂဇင်း၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ၂၀၀၁)

ကာရန်ပဲ

မှန်းတာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . ဆွစ်တာပဲဖြစ်ဖြစ် . . .
အဲဒီလူဟာ ကိုယ်နဲ့ မတ်သက်နေတော့တာပဲလို့ . . .

အနာဂတ်သစ်ရဲ့ နီခါနီး

မင်းသမီးတွေကမှ ကင်မရာရယူပဲ သူတို့၏
ဇာတ်ကောင်ပုံစံ သရုပ်ဆောင်ရသည်။
သူမကတော့ တစ်ဘဝစာ ဟန်ဆောင်ရမည် ထင်သည်။

ချောက်ချားတဲ့ ည

. . . ခါးကြောင့် ပဟောင်းသာကွင်အခန်းတွေရဲ့
သံရံပုံပြင်တွေဟာ ဘယ်တော့မှ ရိုးမသွားဘဲ
တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် အနီးသစ်လို့ နေပါတယ်။

ကိန်း၊ ကအန်း၊ ပျား၏ သို့မဟုတ် ချက်

သူမထံသို့ လာမေးသူပျားထံမှ ငိုက်သူ အလှည့်ကျသူကလာ
သူမပြောသည့် ကအန်းပျား အနက်မှ အမှန်ကိုရကာ
ချမ်းသာမည်ဖြစ်ကြောင်း . . .

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.